

La beatificació del Dr. Pere Tarrés serà al setembre

El feliç esdeveniment tindrà lloc a Loreto (Itàlia) coincidint amb la celebració d'un congrés internacional d'Acció Catòlica

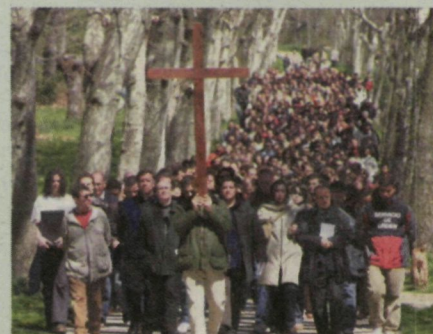
Encara no en tenim confirmació oficial, però tot apunta que la beatificació del Dr. Pere Tarrés i Claret, insigne metge i sacerdot de l'Església de Barcelona, tindrà lloc finalment el diumenge 5 de setembre a Loreto. La beatificació s'emmarcarà en la celebració en aquesta ciutat italiana d'un congrés internacional d'Acció Catòlica, moviment al qual el Dr. Pere Tarrés va dedicar bona part del seu ministeri sacerdotal. No oblidem que va ser viceconsiliari diocesà dels joves d'Acció Catòlica i, més endavant, consiliari també dels centres femenins d'Acció Catòlica a la parròquia de Sant Vicenç de Sarrià. El Dr. Pere Tarrés serà beatificat juntament amb dos joves vinculats també amb aquesta organització d'Església.

D'altra banda, una comissió diocesana, presidida per Mons. Josep Àngel Sáiz i coordinada per Mn. Manuel Valls, s'encarrega d'organitzar la peregrinació per assistir a Loreto en una data tan assenyalada per a l'Església de casa nostra.

Pàg. 17

en primer pla

50 anys de Comunió i Alliberament

Un dels fruits més resplendents d'aquesta primavera eclesial de la qual tant s'enorgulleix Joan Pau II ha estat des de mitjans del segle xx el moviment Comunió i Alliberament. Gestat el 1954 de la mà del sacerdot italià Luigi Giussani, celebra ara el seu 50è aniversari sense perdre de vista la novetat dels seus orígens: proposar de manera fascinant i en sintonia amb la cultura contemporània l'esdeveniment cristià, percebut com a font de nous valors i capaç d'orientar l'existència completa.

Comunió i Alliberament és avui una rica realitat de l'Església catòlica, constituïda fonamentalment per laics, que conceben el cristianisme no com una idea, sinó com una experiència de trobada amb Jesucrist.

Pàg. 3, 4 i 5

Presentat a Tarragona el «Cantoral litúrgic bàsic»

L'arquebisbe de Tarragona i el bisbe Tena van presidir la presentació.

La Comissió Interdiocesana de Litúrgia de la Tarraconense va presentar el dissabte 22 de maig, al Seminari de Tarragona, el *Cantoral litúrgic bàsic*. L'arquebisbe de Tarragona, Mons. Lluís Martínez Sistach, va presidir un acte que va comptar amb l'assistència del bisbe auxiliar de Barcelona Pere Tena, president d'aquesta comissió. El *Cantoral litúrgic bàsic* ofereix el repertori bàsic per a l'any litúrgic i és un fruit del Concili Provincial Tarraconense, tal com va destacar Mons. Martínez Sistach durant la presentació.

Pàg. 19

Anàlisi crítica sobre «El codi Da Vinci»

Des de fa mesos, *El codi Da Vinci*, de Dan Brown, ha esdevingut un autèntic fenomen literari de dimensions sociològiques. En un extens article d'opinió, el P. Cristóbal Sàrrias, col·laborador habitual de *Catalunya Cristiana*, ofereix una anàlisi crítica sobre aquesta obra, que «ha de ser considerada una novel·la, no un llibre històric». L'odi al catolicisme impregna tot el llibre. A més, el P. Sàrrias afirma que «estem segurs que no coneixeran ningú que hagi tingut la paciència de llegir aquesta obra, que reconegui que li ha fet perdre la fe en Jesús o en l'Església. Més aviat el que li ha fet perdre és el temps...».

Pàg. 28

Sumari

Pàg. 9 L'Església advoca per una ciència que defensi la dignitat humana

Pàg. 19 Barcelona: Jornada Família i Vida a la Balmesiana

Pàg. 22 Restaurada la capella dels Desemparats a Alcalà de Xivert

Pàg. 23 Solsona: festa a l'ermita de Santa Llúcia

Pàg. 25 Lleida: certamen marià dedicat a la Mare de Déu de Carrassumada

La catedral de Lleida acull la Jornada Sacerdotal

S'obre el procés de beatificació
dels sacerdots i laics màrtirs

Pàg. 20 i 21

Editorial

Les declaracions de Jiménez de Parga

No és habitual que dediquem un editorial del nostre setmanari a les declaracions d'una persona concreta i menys quan aquesta té un càrrec públic i institucional i no eclesiàstic, però les manifestacions de l'encara president del Tribunal Constitucional, Manuel Jiménez de Parga Cabrera, mereixen una reflexió i un comentari adequat.

Ens referim als comentaris del quart mandatari de l'Estat espanyol en què es mostra «indignadíssim» pel clima que s'està produint contra l'Església, i qualifica aquesta actitud de «canallada històrica», i d'«escombraria» alguns dels comentaris crítics contra la institució eclesial. A més, Jiménez de Parga aprofita per titllar de «blasfèmies» algunes pel·lícules com l'última de Pedro Almodóvar *La mala educación* i es proclama gran defensor de l'escola cristiana, orgullós dels dotze anys que va ser alumne dels germans maristes. Sort que aquestes declaracions s'han fet quan encara és el president del Tribunal Constitucional, perquè ha dit que quan ja no ho sigui parlarà i actuarà amb més llibertat.

I és que Jiménez de Parga és un d'aquells homes que no deixa indiferent ningú; algunes de les seves declaracions estan envoltades d'una forta polèmica. En la memòria de molts ciutadans de les anomenades «comunitats històriques» queden aquelles paraules despectives en què aquest senyor deia que a l'edat mitjana mentre a Granada lluien els sortidors d'aigua i de color, a les nostres comunitats la gent no es rentava. No són les úniques que ha fet i que han creat indignació, perquè en altres ocasions també s'ha pronunciat de forma molt crítica contra les aspiracions dels nacionalistes bascos.

En aquesta ocasió el blanc de les seves crítiques no són els nacionalismes o les comunitats històriques, sinó els enemics de l'Església. És una llàstima perquè vénen d'una persona que porta l'etiqueta de «polèmic» i, per tant, les seves afirmacions són interpreta-

des de forma molt dura per l'ampli grup d'«enemics» que s'ha anat creant en aquests últims anys, i des de l'Església s'hauria preferit que haguessin estat pronunciades per una altra personalitat rellevant de l'Estat però que no fos tan qüestionada, i que, a més, digués les coses d'una forma clara i valenta, però al mateix temps amb moderació i amb paraules no ofensives, o excessivament dures.

En aquests temps que corren en què efectivament abunden les crítiques contra l'Església i contra les seves institucions educatives, sanitàries o caritatives, i últimament de forma molt intensa contra l'escola concertada cristiana, necessitem cristians que es trobin en la vida pública i que parlin de forma valenta i decidida en defensa de l'Església i de les seves actuacions. Tristament hem de veure com molts mandataris, polítics, intel·lectuals, i magnats de l'economia que se senten catòlics actuen amb massa discreció davant dels atacs i crítiques que pateix l'Església o davant de l'aprovació de lleis que són clarament contradictòries amb el Magisteri eclesial.

L'Escola Cristiana, que amb tanta insistència ha defensat el senyor Jiménez de Parga, es troba en aquests moments molt qüestionada. No sols es fa burla del que han estat o són els col·legis de l'Església en obres de teatre, cinema o declaracions públiques, sinó que es posa en dubte la llibertat dels pares per escollir lliurement l'educació que volen per als seus fills. També podríem parlar i a bastament dels atacs que pateix el model de família que defensa l'Església, i que vol ser equiparat a qualsevol unió de parella per molt estranya que sigui.

Davant d'aquestes i d'altres qüestions importants que ens vénen a sobre, els cristians no podem callar, ni oblidar la nostra condició de membres de l'Església en tots els àmbits de la vida en què ens movem. Això sí, ho hem de fer de forma respectuosa, dialogant i amb arguments clars i precisos, sense recórrer a la desqualificació fàcil, visceral i agressiva.

CATALUNYA CRISTIANA

Director: Mn. R. Octavi Sánchez

Sotsdirectora: Gna. Gemma Morató

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosà Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Merche Ginés, GIRONA; Jordi Curcó, LLEIDA; Conchi García, MADRID; Cristina Sánchez, MALLORCA; Guillem Ferrer, MENORCA; Lluís Serra i Miriam Díez, ROMA; Antoni Mirabet i Cristina Orduña, SEU D'URGELL; Ramon Estany, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Joaquim Blanc, VÍCTOR M. Cardona, TORTOSA; Lluís Molist, VIC

Col·laboradors externs: Gmà. Adrià, Pilarín Bayés, Joan Carrera, Francesc Gamissans, Enric Graupera, Joan Guiteras, Joan Manuel Gutiérrez, Joan Antoni Mateo, Francesc Nicolau, Cristóbal Sàrrias, Pere Tena, Ferran L. Tognetta, P-J Ynaraja

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA

Tel. 934 092 810, Fax 934 092 820

E-mail: catcris@ibernet.com

catalunyacristiana@catcrist.com

Pàgina web: www.catalunyacristiana.com

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Director executiu: Marc Murtra

Gerent: Jaume Vinyals

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Secretaria i subscripcions: Antònia Canals, Eduard Masllorenç

Administració i comptabilitat: Isabel Giralt

E-mail: administracio@catcrist.com

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP
International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC
Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal: 80,60 €
Resta d'Europa: 146,74 €
Amèrica i Àfrica: 178,30 €
Àsia i Oceania: 243,82 €

La Frase / Rogelio Garrido Montañana

«No hi hauria brogit a la infermeria si hi hagués paciència en el malalt i caritat en l'infermer» (Sant Josep de Calassanc. Fundador de les Escoles Pies. 1556-1648)

Aquesta sentència té molt de suc i amaga la clau de l'entesa per a múltiples classes enfrontades: necessitats i poderosos, escolars i educadors, treballadors i empresaris, governants i governats i, per descomptat, la humanitat dolguda i els qui exerceixen la medicina en les seves diverses especialitats. Els qui es troben en crisi perquè no tenen allò que els correspon (en qualsevol ordre), és lògic que materialitzin les seves demandes. Però si les seves demandes són «legítimes» i, tot i poder, no els fan cas, se'ls esgota la paciència i és quan de les demandes passen als «desordres» (el brogit de la infermeria). Per no arribar a aquest caos amb tota la crispació,

violència i desordre que implica, la solució és «viure cada dia sense egoisme i amb amor pràctic per part dels qui més tenen i poden» respecte dels qui en depenen (la caritat en l'infermer). Quan a la pràctica resulta evident aquesta caritat del qui pot, l'afectat sol cooperar amb el compàs d'espera que calgui. Però, això sí, sempre que pugui comprovar que es fa per ell «tot el possible i de la millor manera» (la paciència del malalt). Però tant els uns com els altres han d'estar tan relacionats com els vasos comunicants perquè la solució arribi per la via de l'«amor i la comprensió», que és quan satisfà i magnifica.

LA TIRA DEL PRIMER PLA

Per Pilarín

en primer pla

Passió per Jesucrist, passió per l'home

El moviment eclesial Comunió i Alliberament celebra el seu 50è aniversari

Les hores extra que a la segona meitat del segle passat va fer l'Esperit Sant al si de l'Església floreixen avui amb una vitalitat inusitada. Un dels fruits més resplendents d'aquesta acció és el moviment Comunió i Alliberament (CA), els orígens del qual es remunten a l'any 1954. El capellà italià Luigi Giussani començava justament ara fa 50 anys a sembrar una concepció de la vida i de la fe que

avui continua engrescant milers de persones arreu del planeta. CA és avui una rica realitat de l'Església catòlica, constituïda fonamentalment per laics, que conceben el cristianisme no com una idea, sinó com una experiència d'encontre amb Crist. D'aquesta trobada fascinant neix aquest apassionament per l'home i per la vida que ha caracteritzat el moviment des d'un bon començament.

Fa 50 anys, quan el capellà italià Luigi Giussani va optar per deixar la seva càtedra al Seminari per anar a impartir classes en un institut de batxillerat del centre de Milà, a ningú no se li hauria ocorregut d'imaginar, ni tan sols a ell mateix, que allò podia esdevenir l'inici d'una gran família que avui s'estén arreu de setanta països. Va començar allí, com qui no vol la cosa, un itinerari d'educació en la fe que amb el temps s'acabaria dient Comunió i Alliberament, un dels nous moviments eclesials que ressonen amb més força i vitalitat en l'Església d'avui.

En una de les seves primeres trobades amb els estudiants de l'institut, un d'ells, sense ni tan sols deixar que Giussani obrís la boca, li va dir: «No ens interessa el que ens puguis explicar, el cristianisme no té res a veure amb la raó, i nosaltres creiem en la nostra raó...» A partir d'aquell moment, tot el seu esforç, que encara avui perdura, es va centrar a donar raonabilitat al cristianisme o, el que és el mateix, a mostrar com la fe dona resposta als anhels més pregonos del cor humà. Des de la seva experiència vital d'encontre amb Jesucrist, Giussani va començar a concebre noves formes de proposar l'esdeveniment cristià de manera que aquest arribés a convertir-se en raó darrera del viure i de l'actuar humà. Sobre aquestes premisses, amb una formulació que aleshores resultava ben nova, s'ha construït un moviment que avui celebra el seu 50è aniversari i que ha estat reconegut públicament pel Sant Pare «com un dels brots de la prometedora primavera suscitada per l'Esperit Sant en els darrers cinquanta anys».

Una «novetat» encomanadissa

Aquella primera experiència inicial, que va desembocar en la creació d'una associació anomenada *Giuventù Studentesca* («Joventut Estudiantil»), va anar creixent a poc a poc. La novetat que representava el missatge de Giussani va començar a encomanar-se talment com si es tractés d'un virus. Mai no va tenir, però, preocupació per expandir-se, simplement

sentia la urgència de proclamar l'alegria d'aquesta trobada. L'amistat i la trobada amb altres ha estat des del principi el canal habitual de difusió. CA arriba avui a setanta països, entre ells Espanya, on milers de persones, joves i no tan joves, experimen-

Joan Pau II saluda Mons. Luigi Giussani en una trobada a Roma amb nous moviments i comunitats eclesials.

ten que amb Crist la vida té un «gust» molt més bo.

En el fons, la proposta de Giussani no representa res diferent del que sempre ha dit l'Església, tot i que sí que ho afronta des d'una perspectiva nova. Gira la mirada a elements essencials del cristianisme, en un intent per redescobrir-ne els aspectes originals i apassionar-se així amb ells. Com també ha manifestat Joan Pau II en la carta que ha remès al moviment amb motiu dels seus 50 anys, «Comunió i Alliberament ha volgut i vol indicar no un camí, sinó el camí per arribar a la solució d'aquest drama existencial. El camí és Crist.» «Aquesta obra —afegeix el Pontífex— proposa una experiència de fe que canvia en profunditat la vida de les persones perquè introdueix a tenir un encontre personal amb Crist.»

La diferència de CA respecte d'altres moviments o carismes eclesials rau en el seu particular mètode educatiu. A CA tot comença amb l'impacte i la sorpresa de descobrir Jesucrist com a resposta a tots els anhels humans. La seva encarnació, l'entrada de Déu al món, causa per si sola estupor i entusiasme, com a avantsala d'un encontre que portarà a plenitud tot allò per

al que hem estat creats. Aquest és l'anomenat «esdeveniment cristià», el fet substancial que canvia el rumb de la història. En la seva expansió improvisada arreu del món, el moviment CA va arribar a Espanya cap a finals dels anys setanta, concre-

tament a Madrid, de la mà dels editors José Luis Carrasco i José Miguel Oriol. Una dècada més tard arribaria també a Catalunya, on l'italià Diego Giordani va aterrar el 1985 per qüestions laborals. El seu somni de trobar una realitat que li permetés de respirar de la mateixa manera que ho havia fet a Itàlia, amb l'accent de CA, es fa realitat a poc a poc a mesura que creix a Barcelona una comunitat que avui ronda les 200 persones. Justament, el sentit pregon de comunitat és un altre dels trets essencials del moviment. «A través de la comunitat, de l'amistat nascuda entre els seus membres, es reconeix Crist present en la vida de cadascú, en les seves situacions més quotidianes», assegura convençut Giordani, actual responsable de CA a Catalunya.

Una de les eines més importants que vehiculen aquesta amistat és l'anomenada Escola de Comunitat. Consisteix en una reunió setmanal en què es treballa un dels textos de referència de Luigi Giussani. De la lectura d'aquests textos confrontats amb la pròpia vida neix una experiència, que és la que després serà posada en comú a l'Escola de Comunitat. Actualment, a Barcelona, els adults es reuneixen la nit dels dilluns als locals de la parròquia de Sant Vicenç de Sarrià.

Si algú s'hi atansa, després d'un primer contacte, potser desconcertant a causa del llenguatge emprat, pot descobrir, a través d'una experiència d'amistat progressiva, el rostre humà de Crist i pot donar resposta als interrogants més pregonos de l'existència. Per a Diego Giordani, tampoc no resulta fàcil explicar els motius de

l'apropament a CA: «Suposo que es percep una humanitat desbordant reflectida en els esdeveniments més banals i que es pot traduir com un cert gust per la vida, ja sigui a la feina, en les relacions, en la diversió, en els judicis... Només mireu de viure amb plenitud la nostra humanitat.»

Aquesta plenitud nascuda de l'encontre amb Jesucrist es manifesta en totes les dimensions de la vida. Tothom és vist i jutjat amb ulls nous, amb els ulls de la fe. L'Associació Cultural Charles Péguy, la Pregària per la Pau de Sant Agustí o les accions de voluntariat al Cottolengo són algunes de les iniciatives nascudes d'aquesta experiència. «Nosaltres aprenem de la vida —explica Giordani—, dins de la qual Jesús es continua encarnant avui. De la participació en aquesta realitat, anem creixent en l'amistat amb Ell.»

Acció de gràcies

La celebració dels 50 anys del naixement de CA és viscuda en un clima de gran alegria i d'acció de gràcies, tot i que sense perdre mai de vista l'«exigència urgent de comunicar al món aquesta novetat amb què ens hem trobat», afirma Giordani. A Catalunya un dels moments més importants d'aquesta celebració va ser la presentació fa unes setmanes de l'edició catalana d'un dels llibres de referència del moviment, *Il senso religioso*, de Mons. Luigi Giussani.

A mitjan octubre, coincidint amb l'aniversari exacte dels 50 anys des que Giussani va impartir les primeres classes en aquell institut milanès, tots els membres i simpatitzants del moviment peregrinaran a un dels santuaris marians més emblemàtics dels respectius països. A Espanya serà el Pilar de Saragossa, que precisament celebra el seu any jubilar.

La figura de la Mare de Déu constitueix també avui un element fonamental de CA. «Amb el pas dels anys la seva presència ha anat adquirint espessor i avui dia implica un factor imprescindible per trobar-nos amb l'esdeveniment

que és Crist», admet el responsable de CA a Catalunya, el qual també confessa que moltes vegades durant el dia els membres del moviment acostumen a repetir la jaculatòria: «*Veni Sancti Spiritu, veni per Mariam*.» En aquesta senzilla invocació, com en l'àngelus, s'amaga un dels secrets més ben guardats de l'experiència de CA. S'hi subratlla la importància de l'encarnació i sota la seva mirada s'intenta transformar tota la vida en pregària. «Fins i tot quan netegem el culet als nostres fills», acaba reconeixent amb naturalitat Diego Giordani. (S.G.)

«Comunió i Alliberament ha volgut i vol indicar no un camí, sinó el camí. El camí és Crist»

Sorpresos pel Destí

Al llarg de 50 anys, han estat molts els qui han trobat en Comunió i Alliberament un lloc on realitzar-se com a persones caminant plegats cap al Destí que és Jesucrist. No només laics, també sacerdots i membres d'instituts

religiosos. El moviment fecunda la trobada que cadascú fa des de la seva pròpia crida personal, sigui quina sigui la forma que adopti. El que preval a CA és la persona, sempre ho ha estat, i que trobi el lloc i el

camí adequat per viure en plenitud. En aquest context tan respectuós, en el qual la família té un paper primordial, també han anat sorgint noves formes d'adhesió a Crist, inclosa la consagració laical.

«El que més m'interessa en la vida és la relació amb Crist»

Marta reconeix que se sorprèn cada dia del que Déu fa a la seva vida. Alguna cosa semblant a un *Magnificat* es proclama en el seu cor quan repassa la història de la salvació que la condueix cap al Destí. Una història que de cap manera ella hauria escrit d'aquesta manera, però que ara no canviaria absolutament per res. Mira enrere i somriu: «Quines coses té Déu!»

Marta forma part de l'associació *Memories Domini* —Memòria del Senyor—, nascuda al si de CA i integrada per laics consagrats. Vida d'obediència, de pobresa i de castedat. Ningú no ho diria, ni tan sols ella mateixa, en una noia jove i maca, ben situada professionalment, que traspuja simpatia i ganes de viure. Marta és ben normal, una dona com qualsevol altra, que com a resposta a la iniciativa divina, ha decidit, sense abandonar el seu estat laical, consagrar-se a Jesucrist per a tota la

vida. «Jo sóc la primera sorpresa per aquesta forma que Ell, i no pas jo, ha escollit per viure la nostra relació», confessa Marta sense estar segura que jo arribi a entendre-la. Ella sí que n'està, i molt, d'aquest amor que li crema per dins i que, com també reconeix, «la convida permanentment a viure la seva afectivitat de forma integral».

Memories Domini va sorgir al moviment quan aquest ja havia començat a caminar. Va ser la resposta «providencial» a la necessitat que una sèrie de membres de CA sentia de viure una vida de lliurament total a Déu enmig del món. No són monjos ni monges, però viuen en petites comunitats, posen els seus béns en comú, observen l'obediència i viuen la castedat. Són al món, però sense ser del món. Cada dia dediquen almenys un parell d'hores a la pregària i a la pràctica dels sagraments, tot i que sense deixar mai de guanyar-se la vida

amb la seva feina. Són el que avui dia alguns anomenen «els monjos laics del tercer mil·lenni».

Una de les experiències que Marta més reconeix a la seva vida és la d'estimar i ser estimada fins al fons. «Em sento plenament acompanyada per Jesucrist, molt feliç de viure aquesta relació i em considero molt compromesa afectivament amb Ell.» Tant, que són molts els qui en conèixer-la donen per fet que és casada. Això li agrada, perquè, d'alguna manera, és així. «Almenys, soltera, no m'hi sento», afirma ella dibuixant un somriure entre orella i orella. La seva adhesió no ha estat a una idea, ni tan sols a un estil de vida, sinó a una persona, Jesucrist, que actua en la seva vida quotidiana, en les coses més banals: «Ell és el que més m'interessa en la vida. Ningú no m'ha fet sentir tan feliç i tan dona com Ell!»

«El matrimoni: signe viu de la Seva Presència»

Gloria viu en un somriure etern. Sempre optimista i vital, sorpresa per la bellesa que l'envolta i desitjosa de reconèixer més present Déu en la seva vida. Una vivència així és impossible que no s'encomani, especialment al seu marit, Antonio, amb qui va decidir ja fa uns quants anys

Comunió i Alliberament, que és entesa per tota la família com un autèntic do, un signe més de l'amor de predilecció que Déu ha sentit per ells. En aquest camí d'amistat que és el moviment, Gloria i Antonio han descobert moltíssimes coses, la majoria impossibles d'explicar amb paraules.

Cada dia és un repte apassionant en el qual Déu es va manifestant, en les petites coses i en les més grans. Un dels trets que més els ha fascinat és redescobrir, amb més profunditat, el sagrament del matrimoni, signe viu de la Seva Presència. «Un dia rere l'altre —confessa Gloria— reconeixem que amb la nostra voluntat no n'hi ha prou, que amb la nostra promesa no n'hi ha prou. Necessitem comptar amb Ell, mirar-lo, confiar en Ell, esperar en Ell, sabent tots dos que amb la nostra vida li responem a Ell.» Aquesta resposta es materialitza sovint en el lliurament cap als fills, com a «feble reflex del que Déu ens lliura diàriament». «Sota aquesta perspectiva, tota la jornada esdevé una oportunitat preciosa de fer memòria d'Ell, de reconèixer-lo present i respondre amb convenciment i radicalitat a la proposta de seguiment que ens fa.»

Al moviment, la comunitat és molt important. També ho és per a Gloria i Antonio, i per als seus fills. És experimentada com «un lloc on caminar plegats, des de la veritat, cap al Destí, on es recupera el valor de la paraula lliibertat». «Si alguna cosa ens construeix

emprendre l'aventura del matrimoni. Fruit del seu amor han anat naixent Mario, Elena i Inés, els seus tres fills, pels quals no els importa gastar-se i desgastar-se en un intent perquè visquin la vida en plenitud.

Per arribar a aquest convenciment, ha estat molt important el fet de pertànyer a

als homes és viure mirant cara a cara la realitat, amb el desig d'ajudar-nos, i si alguna cosa afavoreix això és el fet de saber-se incondicionalment acompanyat en les dificultats per aquestes persones que estimen el teu Destí com el seu mateix, perquè algú Altre en nosaltres fa possible una relació així.»

«Ser cristians és la manera de viure més plenament la nostra joventut»

La persistència dels joves en el moviment és un dels seus trets més sorprenents. De fet, CA s'ha convertit en l'únic moviment juvenil que continua creixent des dels anys setanta. I no és estrany... perquè a través del moviment la joventut se sent convidada a viure la vida a fons, sense renunciar a res, assaborint al màxim cadascun dels seus atractius. En la trobada amb Crist proposada per Giussani es dona resposta a tots els interrogants de la seva existència, i descobreixen alhora que «ser cristians és la manera de viure més plenament la joventut».

Uns quants arriben per les noies o per la música, a través d'un professor o d'un amic... L'important no és arribar-hi, sinó quedar-s'hi, i això, com ja se sap, no sempre és fàcil. Només es persevera si realment allò que descobreixes val la pena. Si els sents parlar, sembla que és així: «Val la pena seguir Crist perquè val la pena lluitar per la felicitat. Seguir Crist no és un fet opcional per a nosaltres, perquè hem de ser fidels a la nostra història i seguir allò que ens fa ser més feliços.» I si, per a això, cal anar contra corrent, gairebé millor: «El món actual accepta que puguis anar a missa cada cap de setmana, però el que no accepta és la pertinença total a Crist, una cosa per la qual nosaltres hem optat des de la proposta concreta del moviment.»

Actualment hi ha tres grups de joves que funcionen a Barcelona. En total, unes 50 persones, d'entre 19 i 24 anys, que es reuneixen setmanalment a l'anomenada «Escola de Comunió». Aquesta és només un punt de partida, «el lloc on es pren seriosament el nostre desig d'infini i felicitat, on es posen de manifest les preguntes del nostre cor». S'hi inicia sovint una amistat fonamentada en Crist, on es deixa entreveure que hi ha alguna cosa més, on floreix l'esperança i s'encomenen les ganes de ser fidel a un mateix.

L'ENTREVISTA

Mons. Lorenzo Albacete és el responsable de Comunió i Alliberament als EUA

En una primera impressió, el sacerdot porto-riqueny Lorenzo Albacete sorprèn pel seu gran sentit de l'humor. Ningú no diria que és el responsable als EUA del moviment Comunió i Alliberament (CA). Parla de Déu i de l'home sense complexos, a vegades fins i tot amb ironia,

i a diferència de molts altres en la vida religiosa, no té por dels mitjans de comunicació. Fins i tot s'atreveix amb «La Contra» de *La Vanguardia*, trampejant amb facilitat les envestides dels seus agosarats entrevistadors. Aquest físic, teòleg i columnista de *The New York Times* és una font

inesgotable de coneixement, que combina sovint amb anècdotes simpàtiques i acudits aguts. Els mitjans ocupen avui el 50% de la seva jornada, són la seva missió particular, que afronta des de la convicció de saber que a Déu se'l pot trobar avui tan viu i real com fa 2.000 anys.

—50 anys després de la seva gestació en un institut de batxillerat milanès, què creu que continua aportant Comunió i Alliberament a l'Església, al món?

—CA no afegeix absolutament res a la veritat revelada. És un moviment de gent normal que ha trobat Jesucrist i que vol viure aquesta trobada amb radicalitat. Ho viu així perquè aquesta trobada és una cosa que respon al drama de la persona i de la humanitat. És la verificació que si Déu és Déu, té relació absolutament amb tot. És descobrir-lo en tots els àmbits de la vida: en els estudis, a la feina, en les relacions... CA proposa tornar a l'essència del cristianisme. Com molt bé ha dit recentment el Papa en la carta del 50è aniversari, Comunió i Alliberament no proposa un camí al drama de l'existència, sinó el camí, que és Crist. Això i res més és el que jo vaig trobar, per fi, després d'una vida sence-

per la llibertat, ni per la pau, ni el sofriment... Tot seria coincidència còsmica. Alguna cosa hi havia d'haver.

—CA va donar resposta a tots aquests anhels?

—Va ser a través del testimoni i de l'experiència d'entrar en el món de Luigi Giusani que vaig trobar no una solució teòrica a aquest dilema, sinó una solució experiencial. No tan sols que no hi ha aquesta incompatibilitat, sinó que el mateix sentit religiós, quan es comprèn, s'expressa i es viu correctament, és la font del nostre interès pel món, per la ciència, per la política, per l'economia... Jesucrist no és, per tant, una entitat que viu als núvols, sinó que és un fet que es pot trobar avui com fa 2.000 anys. Aquesta trobada amb Jesucrist és la que ens permet viure amb plenitud la nostra humanitat. Ell fa possible la plenitud total, la humanitat desbordant. Això és

Mons. Albacete va estar a Barcelona per celebrar l'aniversari de CA.

—Malgrat tot això que explica, la societat d'avui sembla que s'esforça a eliminar tot allò religiós.

—Efectivament i les conseqüències poden ser terribles. Ja ho són. El sentit religiós no és enemic de la llibertat personal, sinó que la fa possible. Una societat que el destrueixi com a factor constitutiu de la vida del poble perdrà la seva llibertat, a favor d'un poder ideològic, que com un virus invisible destrossa el desig i l'interès. El sentit religiós és una expressió de la nostra realitat, és el que ens mou a tots... Tot i que també pot descarrilar, que és el que es manifesta en la violència destructora de l'11-S i l'11-M. Allò va ser una explosió terrible, violenta, del sentit religiós... fruit de no acceptar entrar en relació amb el misteri que resta misteri.

—No l'acabo de seguir...

—El sentit religiós és el que ens uneix a tots els éssers humans i alhora el que ens distingeix de la resta. Això no obstant, pot

arribar a ser ignorat, com tant passa avui, i també pot estar moltes vegades, per qual-sevol circumstància, malferit o haver estat educat erròniament. És llavors quan pot descarrilar del camí cap al Destí, cap a Jesucrist, que és la font que sadolla els nostres anhels de felicitat, i es manifesta en aquella violència destructora, que és destrucció amb una passió religiosa, en lloc de construcció amb una passió religiosa. L'única alternativa a aquesta violència destructora és Crist. El repté, per tant, avui és l'educació d'aquest sentit religiós.

—També en el cristianisme?

—Sí, també, perquè aquest és viscut en

ocasions erròniament, des de la concepció que si es nega aquesta vida, s'arriba a l'altra. Això no és així, no pot ser-ho.

—De tot això parla en la seva columna de *The New York Times*?

—D'això i de moltes altres coses. Del que em passa pel cap. La idea inicial, el que em va demanar el diari, va ser presentar, captar, analitzar la vida de la comunitat catòlica. Havia d'incloure-hi alguna cosa sobre la manifestació del sentit religiós, perquè aquest no és tan sols part de la cultura, sinó el punt de partida de cultura. I com que als EUA hi ha tanta varietat de manifestació del sentit religiós, em van demanar que escrivís aquestes columnes sobre les diferents maneres com es viu aquest sentit religiós. Així que hi poso el que trobo interessant. Fins i tot he arribat a escriure so-

bre l'explosió d'espiritualitat en el món dels negocis. Miro de prendre-m'ho seriosament... fins on puc. D'altra banda, no puc fer-lo servir com a fòrum de predicació, no és *L'Osservatore Romano*. El que m'agradaria és crear un interès.

—Suposo que, atesa la importància del tema, també haurà hagut d'escriure sobre els casos d'abusos sexuals als EUA.

—Al començament vaig tractar de mantenir un silenci discret... va ser horrorós. És de les poques coses, jo que sóc un home amb molt de sentit de l'humor, de les quals no puc riure. No vaig voler escriure res, però com que si no se'n diu res, això pot donar peu a moltes interpretacions, vaig decidir escriure un article sobre el celibat, situat per molts a l'epicentre d'aquesta tragèdia. Vaig plantejar que el problema del celibat és que s'ha comprès com una oposició de la vida sexual. I no és així. A la història de l'Església el celibat és una conseqüència d'un altre vot, el de la pobresa. El celibat és simplement l'extensió del vot de la pobresa al fet que jo no tinc dona, ni fills, ni família. No tinc res. Té sentit, per tant, sempre que vagi unit al vot de pobresa, com ha passat sempre en la vida religiosa. En el clergat diocesà no és així, no hi ha vot de pobresa, i per tant sembla que el celibat tan sols sigui alguna cosa en contra de la vida sexual. Això ofereix l'oportunitat a persones que tenen problemes en aquest nivell i que busquen en el celibat una protecció, de no confrontar el seu desig sexual. La solució no és retirar el celibat, sinó imposar el vot de pobresa... Aquesta és una possibilitat que no s'havia considerat.

Reportatge:
Samuel Gutiérrez

«La trobada amb Jesucrist permet viure amb plenitud la nostra humanitat»

ra cercant, quan vaig conèixer Luigi Giusani.

—Promet ser una història interessant...

—La primera vegada que vaig sortir de l'ambient majoritàriament catòlic en el qual em vaig educar, a Puerto Rico, i després d'obtenir la llicenciatura en Ciències Físiques, vaig començar a treballar en un laboratori on les persones que m'envoltaven no tan sols no eren cristianes, sinó que no eren creients. I no ho eren perquè sentien incompatibilitat entre l'entusiasme per la recerca científica i la fe religiosa. Jo no sentia aquesta divisió, però vaig sentir la necessitat de justificar-me. Vaig començar a fer-me la pregunta i per primer cop vaig començar a sentir aquella divisió. Buscava conciliar la meua fe religiosa i la meua passió per la ciència. Vaig experimentar més a fons la separació, no tan sols entre religió i ciència, sinó entre religió i vida, entre religió i llibertat, entre religió i fidelitat al que és humà, entre religió i responsabilitat pel que és humà, entre religió i desig... Vaig començar a viure l'experiència religiosa com una experiència que em separava del món i jo no volia separar-me del món. D'altra banda, jo sabia, i això ho tenia molt clar, que no m'havia creat a mi mateix. Algú és font de la meua vida, perquè si no fos així, si jo fos pura casualitat, llavors la vida no té cap sentit, ni tampoc no el té l'interès científic, ni la lluita

el que avui se'm proposa a CA.

—Però no és això el que ha proposat sempre l'Església?

—No sempre, perquè malauradament, en molts àmbits, el cristianisme s'havia reduït i continua reduint-se a un simple moralisme. En la meua pròpia experiència així havia estat... Jo concebia la vinguda de Crist només com a reparació dels nostres pecats, per fer possible la nostra entrada al cel. No nego que això sigui així, però és una versió bastant pobra de la salvació. El problema no és la salvació en el més enllà, sinó el rescat de la meua humanitat aquí. «De què serveix haver nascut si no hagués estat redimit?», diu l'Església a l'Exultet de la Vetlla pasqual. Crist no és una abstracció, ni una figura còsmica, com molts encara imaginem, sinó que és una presència viva i real avui entre nosaltres com fa 2.000 anys. La trobada real amb Jesucrist és el que ens permet viure amb plenitud la nostra humanitat. Ell ve en rescat de la nostra materialitat i sadolla tots els nostres anhels de felicitat. Tan sols en relació amb Crist té sentit la vida i tan sols per això val la pena viure-la. Altrament, el resultat final seria el nihilisme, la frustració, les conseqüències del qual tothom coneix...

«El repté avui és l'educació del sentit religiós»

Pelegrinatges a TERRA SANTA

«Pelegrins de la Paraula» al país de Jesús

- Del 15 al 22 de novembre
- Del 27 de desembre al 3 de gener del 2005

AMB L'ASSISTÈNCIA TÈCNICA DE

MERCATRAVEL S.A.

De l'1 a l'11 d'agost

ISLÀNDIA

Un enclavament molt característic de l'Atlàntic septentrional

Del 6 al 21 d'octubre

VIATGE A L'ÍNDIA DEL NORD

PRESENTACIÓ DEL VIATGE

Tot un mosaic de pobles, llengües, cultures i creences...

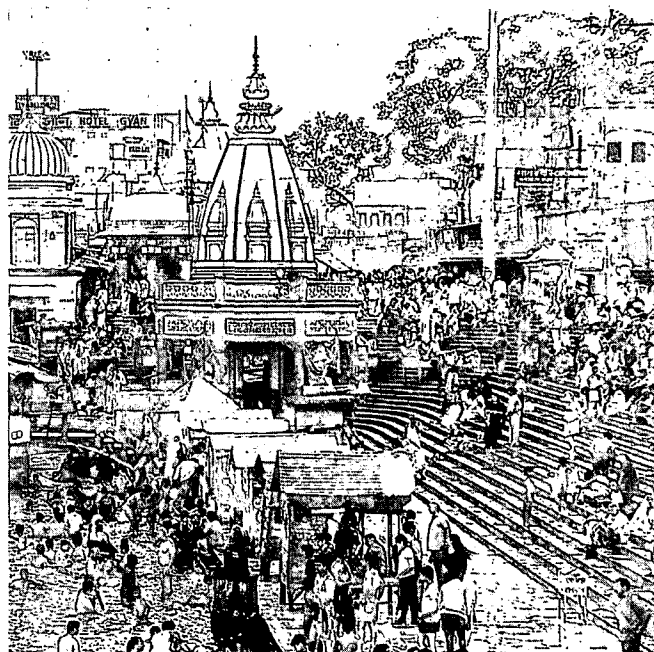
Dimarts, 29 de juny, a les 19h a l'estatge de l'Associació

Intervindran:

SR. PRAKASH KUMAR
representant de l'agència TCI de Delhi

MN. JOAN CASAS I GRIERA
sacerdot missioner del bisbat de Vic que acompanyarà el viatge.

Us preguem confirmeu la vostra assistència al telèfon 934 092 700

Visita de missions, i la casa de la mare Teresa a Calcuta

DEMANEU INFORMACIÓ JA DES D'ARA

Del 5 al 12 de desembre

MARROC

Dunes, estels i oasis
La porta del desert

AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA

Campanya d'aportacions populars rifa 2004

Han resultat premiades les butlletes següents:

primer premi: 26.588
segon premi: 9.178
tercer premi: 30.207

Premi especial
de coberta
404

Gràcies per la vostra col·laboració

Vaticà

església en el món

Els nous moviments, «resposta providencial de l'Esperit Sant»

■ El Papa vol que «l'espiritualitat de Pentecosta» es difongui a l'Església

CIUTAT DEL VATICÀ.— Joan Pau II va presidir la celebració de les primeres vespres de la festa de la Pentecosta a la plaça de Sant Pere del Vaticà i va afirmar que «els moviments eclesials i les noves comunitats són una resposta providencial suscitada per l'Esperit Sant a la necessitat actual de la nova evangelització». Els participants en la cerimònia van ser principalment membres dels moviments de renovació de l'Esperit, sobretot carismàtics.

El Papa, que els havia convidat de manera especial, els va definir com «una de les diferents expressions de la gran família del moviment carismàtic catòlic». Va agrair que a través d'ells, «molts cristians han tornat a descobrir la Pentecosta com a realitat viva i present en la seva existència quotidiana».

També es van fer presents joves polonesos de Lednica, que a través de la televisió van poder seguir la cerimònia. El Papa els va dir que «reso amb vosaltres, estimats amics, pel do de l'Esperit Sant».

El Pontífex va confessar el desig

que «l'espiritualitat de Pentecosta es difongui en l'Església», sobretot com a «renovació de pregària, santedat, comunió i anunci». El Papa va recordar la trobada de fa sis anys a la mateixa plaça de Sant Pere amb els nous moviments eclesials i les noves comunitats, justament durant la vigília de Pentecosta. «Va ser una manifestació extraordinària de la unitat de l'Església», va manifestar.

Finalment, va sol·licitar als presents que s'obriessin als dons de l'Esperit Sant «amb docilitat» i els va instar a «acollir amb agraïment i obe-

El Papa va recordar la trobada de fa sis anys amb els nous moviments eclesials i les noves comunitats.

diència els carismes que l'Esperit no cessa d'oferir».

Miriam Díez i Bosch

«La malaltia viscuda amb fe purifica», assegura el Papa

CIUTAT DEL VATICÀ.— «La malaltia viscuda en la fe purifica l'ànima i assegura el consol diví.» Ho va dir, amb veu fràgil, Joan Pau II als 13.000 fidels que el dimecres 2 de juny, festa de la República italiana, es van congregar per escoltar la catequesi setmanal que dicta el Papa. En aquesta ocasió, va felicitar els italians per la seva festa i va recordar que feia 25 anys del seu primer viatge a la seva Polònia natal: «Avui és el 25è aniversari del dia en què, per primera vegada com a Papa, vaig fer un petó a la terra polonesa. Torno sempre amb el pensament a aquells dies, i dono gràcies a Déu per l'alè de l'Esperit Sant que ha passat per aquesta terra i ha suscitat un canvi profund.»

El Papa va comentar el salm 40 i va dir que «la malaltia, i el patiment que se'n deriva, poden convertir-se en una via de purificació si són viscuts amb la fe que serà Déu mateix qui pren entre els braços el malalt». Joan Pau II es va referir també als «malvats que visiten el malalt no per confortar-lo sinó per atacar-lo». El Papa va lligar aquestes paraules del salm amb la situació de molts malalts «que se senten un pes per als mateixos familiars» i que si bé reben a vegades paraules de consol «s'adonen de seguida que el tò és fals i hipòcrita».

El missatge que el Papa va voler donar és que «en el patiment es pot amagar un valor secret» i la malaltia pot esdevenir «camí de purificació, d'alliberament interior i d'enriquiment de l'ànima». Pel que fa a la festa nacional italiana, el Papa va dir que esperava que els grans valors nacionals de «cultura, art i tradició religiosa» puguin assegurar al país «concordia social, cohesió interna i solidaritat». (M.D.B.)

Enllestit el document previ del Sínode sobre l'Eucaristia

CIUTAT DEL VATICÀ.— La Secretaria General del Sínode dels Bisbes ha anunciat que ja estan publicats els *Lineamenta* (documentació prèvia de consulta) de la XI Assemblea General Ordinària que tindrà lloc entre el 2 i el 29 d'octubre del 2005 i que com ja va anunciar *Catalunya Cristiana* durà per títol *L'Eucaristia, font i culminació de la vida i de la missió de l'Església*. El text té un objectiu molt clar: estimular la consulta i una resposta per part de totes «les forces vives de l'Església». Qui vulgui consultar-les ho pot fer a www.vatican.va, la web oficial de la Santa Seu, a la secció «Cúria Romana» i a l'espai dedicat al «Sínode de Bisbes». (M.D.B.)

El cardenal Martino diu a Uganda: «He vingut a plorar amb vosaltres»

CIUTAT DEL VATICÀ.— Renato Raffaele Martino, cardenal i president del Consell Pontifici Justícia i Pau ha visitat el camp de refugiats de Gulu i de Pagak, a Uganda, i ha fet saber que la seva visita vol ser «solidària» i al mateix temps «una crida a la pau i a la reconciliació». El cardenal també ha visitat l'hospital de Kalongo, on segons indica Ràdio Vaticana hi ha un gran nombre de ferits de

guerra. El pare Giulio Albanese, director de l'agència Misna, ha dit als micròfons de Ràdio Vaticana que «la població viu pràcticament al voltant de la missió catòlica» i ha explicat que ha trobat el cardenal «molt impressionat pel que ha vist». Segons el pare Albanese, «ha estat molt emocionant sentir-li dir que venia a plorar amb la gent» i que «faré de tot per tal de cridar l'atenció internacional sobre aquesta crisi». (M.D.B.)

CASA D'ESPIRITUALITAT del Santuari del Miracle

■ **US OFEREIX** la possibilitat de combinar el descans i la pau del cos amb el de l'esperit, de trobar un espai on a més de gaudir de l'entorn s'ofereixen eines per treballar l'esperit, com espais de reflexió, de silenci, de pregària i de celebració.

■ **VENIU AL MES DE JUNY** a compartir una experiència personal enriquidora. Us hi esperem.

PER A PREVERES

JUNY

del 28 de juny al 3 de juliol

EXERCICIS ESPIRITUALS.

Director: P. Pius Tragan, monjo

PER A INFORMACIÓ, INSCRIPCIONS I RESERVES.

CASA D'ESPIRITUALITAT
Tlf.: 973 480 045 Fax: 973 480 243
25287 EL MIRACLE (El Solsonès)
<http://personal.redestb.es/elmiracle>

Haití

Càritas i Mans Unides llencen una campanya d'emergència

■ Es demana suport econòmic per a una població que ho ha perdut tot

PORT-AU-PRINCE.— Segons informa l'oficina de premsa de Càritas espanyola, Càritas haitiana ha llençat a la xarxa internacional de Càritas una petició de provisió de fons per valor de 533.000 dòlars per finançar les tasques d'ajuda als damnificats per les inundacions que van afectar les diòcesis de Port-au-Prince, Jacmel, Hinche i Cayes.

Càritas Haití ha fet una avaluació detallada dels danys originats per aquest desastre natural. Segons les seves estimacions, en el moment de tancar

de bestiar ofegats. A la diòcesi de Hinche s'eleva a 3.000 el nombre de persones que han perdut les seves cases, 500 les cases destruïdes i 500 més els caps de bestiar que han mort. A Cayes s'ha confirmat la mort de 10 persones i la pèrdua de mig centenar d'habitatges. A la frontera amb la ciutat dominicana de Jimaní es comptabilitzen 135 cadàvers i 200 desapareguts.

Des dels primers moments de l'emergència, el personal de les Càritas diocesanes i parroquials d'Haití ha estat socorrent els damnificats. Així mateix, Càritas dominicana ha desplaçat als indrets afectats per les inundacions un equip d'experts —entre els quals hi ha un cooperant de Càritas espanyola— per coordinar sobre el terreny les tasques d'ajuda a les víctimes.

Els voluntaris de Càritas distribueixen material de primera necessitat entre els afectats, des dels punts d'emmagatzematge a Jamaní. Aquesta ajuda d'emergència consisteix, principalment, en roba, aliments, matalassos, llençols i mosquiteres. Els subministraments de medicaments amb què compta Càritas són enviats directament a l'Hospital de Jamaní, que dirigeix un operatiu mèdic especial de la Secretaria d'Estat de Salut Pública. Per coordinar el pla d'emergència, Càritas i les diòcesis de Barahona han establert dos equips d'experts, integrats per vuit per-

sones.

La distribució d'ajuda es fa casa per casa, als domicilis on provisionalment han estat allotjades les persones que s'han quedat sense sostre o que han vist com les seves cases resultaven seriosament fetes malbé. No s'ha volgut dur a terme un repartiment centralitzat d'ajut per evitar possibles situacions de caos produïdes per una eventual aglomeració de persones afectades. Càritas dominicana ha aconsellat les Càritas donants d'arreu del món que no donin productes en espècie i recomana l'enviament de suport econòmic.

Per la seva part, Mans Unides informa que la força de les aigües va arrasar barris sencers i va destruir al seu pas tot vestigi de vida. Les cases, construïdes de manera precària en indrets molt propers a la llera dels rius, van ser arrossegades pel corrent i amb elles van desaparèixer els escassos béns de la gent. També els horts, el ramat i tot allò que permetia subsistir la població, va quedar negat per les aigües.

Mans Unides fa anys que dona suport a projectes de desenvolupament a Haití i a la República Dominicana, i ha obert un compte d'emergència per recollir totes les aportacions per col·laborar en les tasques d'ajuda. (C.C.)

DONACIONS

Càritas: "la Caixa" 2100 0965 56
0200091927

Mans Unides: Banc Popular Espanyol
0075 0001 85 0606786759

La població infantil és una de les més afectades.

l'edició, a la diòcesi de Port-au-Prince, es comptabilitzaven 156 desapareguts, 1.113 cases destruïdes, 1.288 més de fetes malbé, 5.565 persones sense sostre, 2.800 infants sense escola i un total de 10.000 persones directament afectades.

A la diòcesi de Jacmel s'han confirmat ja 230 morts, 850 ferits, 380 cases destruïdes, 2.500 persones sense llar i 450 caps

POLÒNIA

Set països demanen que s'esmenti el cristianisme en la constitució

VARSOVIA.— Set països de la Unió Europea han adreçat una carta a la presidència irlandesa de torn per demanar que el tractat constitucional europeu faci una referència a les arrels cristianes d'Europa, ha revelat un portaveu del Ministeri d'Afers Estrangers de Polònia. Els països que han signat la petició són Itàlia, Lituània, Malta, Polònia, Portugal, República Txeca i Eslovàquia. Els signataris aclareixen en el text que la llista no és definitiva i esperen que «altres països se sumin a aquesta iniciativa». (Zenit)

Jo Clara...

Germana pobresa

«Considerant juntament amb les altres germanes meves la nostra altíssima professió, i el mandat del nostre pare Francesc, així com la fragilitat d'altres, cosa que temíem veure en nosaltres després de la mort d'un pare tan gran, una vegada i una altra ens obliguem voluntàriament a la nostra senyora la santíssima pobresa, per tal que després de la meua mort les germanes presents i futures no puguin apartar-se'n de cap de les maneres» (Testament de santa Clara).

La forma de vida de Clara es teixeix al voltant d'un eix els pols del qual són l'altíssima pobresa i la santa unitat. No va ser fàcil aconseguir de la cúria romana que els permetessin existir sense béns immobles que generessin rendes fixes. Era el que s'exigia per fundar un monestir. Clara pretenia viure de la seva feina i acudir a l'almoïna, «la taula del Senyor», quan el treball no cobris la necessitat.

Ella es va mantenir fidel als seus principis fundacionals quan el papa Gregori IX, mort Francesc, li va oferir rendes: «I mai no va poder ser convençuda ni pel Papa ni pel bisbe d'Òstia que rebés una propietat. I el privilegi de la pobresa que li havia estat concedit, l'honorava amb molta reverència i el guardava bé i amb cura, per por de perdre'l», va declarar sor Felipa, al procés.

Clara ho va aconseguir, però l'experiència li va fer veure amb pena «la fragilitat d'altres» que havien sucumbit a l'oferta de rendes i que havien deformat així una cosa irrenunciable per a la seva forma de vida. No eren infundades les seves pors. Deu anys després del seu trànsit, el papa Urbà IV va fer elaborar una altra regla per a l'orde de santa Clara. Per descomptat, es mitigava la pobresa; es permetien les possessions i les rendes que havia d'administrar un síndic, i apareixia per primera vegada un quart vot de clausura. Això va fer que a partir d'aquells anys fos possible ser clarissa amb la regla de santa Clara, o amb la regla urbanista. Però cada onada de renovació ha mogut un pas de tornada a la forma de vida original. La pobresa santa i la santa unitat són els dos pols de l'eix immutable de la regla de Clara.

Sor M. Victoria T., o.s.c.

«TING ALLÒ QUE DESITJAVA SOTA EL CEL...» (SANTA CLARA).

En el 750 aniversari del trànsit de santa Clara (1253-2003)

«E stimats fills! També avui us exhorto a consagrar-vos al meu cor i al cor del meu Fill Jesús. Només així sereu cada dia més meus i us incitarem els uns als altres cada vegada més a la santedat. Així el goig regnarà als vostres cors, i sereu portadors de pau i d'amor. Gràcies per haver respost a la meua crida!»

Missatge de la Reina de la Pau, 25 de maig del 2004

Subscripció bimestral gratuïta Eco Mª Reina de la Pau: «Amics de Medjugorje» C/ Carme, 11 - 08700 IGUALADA (Barcelona)
Pelegrinatges Medjugorje: Sandra Barisic Tel. i Fax 936 650 653

<http://www.medjugorje.hr>

<http://www.ecodimaria.net>

Espanya

L'Església advoca per una ciència que defensi la dignitat humana

■ Nota del Comitè Executiu de la Conferència Episcopal Espanyola

MADRID.— Els bisbes espanyols han fet pública una nota en què reflexionen sobre la nova reforma de la llei de reproducció assistida anunciada pel Govern. Els prelats han expressat la seva confiança en la ciència i en la medicina, però també han manifestat les preocupacions que susciten determinades pràctiques i propostes.

La nota, titulada *Per una ciència al servei de la vida humana*, va ser presentada pel secretari i portaveu de l'episcopat espanyol, el P. Juan Antonio Martínez Camino. El text assenyalava que la ciència i la tècnica són benvingudes quan realment estan al servei de la vida. Així, afirma que el progrés mereix aquest nom quan «respecta plenament la dignitat inviolable de tots els éssers humans en qualsevol moment del seu desenvolupament i de la seva vida».

Els bisbes reconeixen els avenços en el camp de la biologia de la reproducció i en el camp de la genètica. Tot i lloar l'esforç de molts professionals de la medicina i del dret, indiquen que «hi ha tècniques i lleis que permeten de tractar els éssers humans com si fossin coses o animals que es poden produir, manipular o comercialitzar». Per això, recorden que no podem oblidar que «les persones no han de ser produïdes o

«La ciència i la tècnica són benvingudes quan realment estan al servei de la vida»

reproduïdes als laboratoris, sinó procreades en la unió interpersonal dels esposos».

La nota subratlla que «ningú no pot abusar de la seva prepotència per produir els seus semblants». Igualment, explica que els fills tenen dret a néixer com a fruit de la relació fecunda dels pares, «sense que aquesta sigui suplantada per cap tècnica improductiva i impersonal. Només així se salvaguarda adequadament el caràcter personal de relacions humanes tan fonamentals com són els lligams familiars de paternitat/maternitat, filiació i fraternitat. Si aquestes es deterioren o se suprimeixen, la societat no podrà ser veritablement humana i solidària».

Els prelats alerten sobre el perill que tractar els éssers humans incipients com a objectes o animals pot portar a una lògica de l'eficàcia productiva, per damunt del respecte a la dignitat humana: «Es produeixen milers d'embrions coneguts com a "sobrants" que o bé són rebutjats directament o bé són congelats i lliurats a un destí incert; s'alteren les relacions familiars quan s'acudeix a donants de gàmetes aliens al matrimoni; hi ha infants que són condemnats a néixer sense família (...); i a molts fills se'ls impedeix de conèixer els pares, ja que s'estableix l'anonimat dels donants de gàmetes». Aquestes situacions estan permeses i regulades per la llei vigent de

En defensa de la vida

El P. Martínez Camino va presentar la nota en roda de premsa i va conversar amb els periodistes. Es va referir a l'angoixa i al dolor dels pares amb fills malalts i va dir que «si els expliquen que per arribar a donar a llum un fill donant, 15 fills més es queden pel camí i que són fills i no un cúmul de cèl·lules, jo crec que es plantejarien el seu problema d'una altra manera. És sagrat el dolor dels pares, però tenen dret a estar informats». També va comentar que les lleis que no defensen els drets humans no són lleis i que «si continuem aprofundint en el menyspreu de la vida humana» es posa en dubte la mateixa «legitimitat de l'estat de dret».

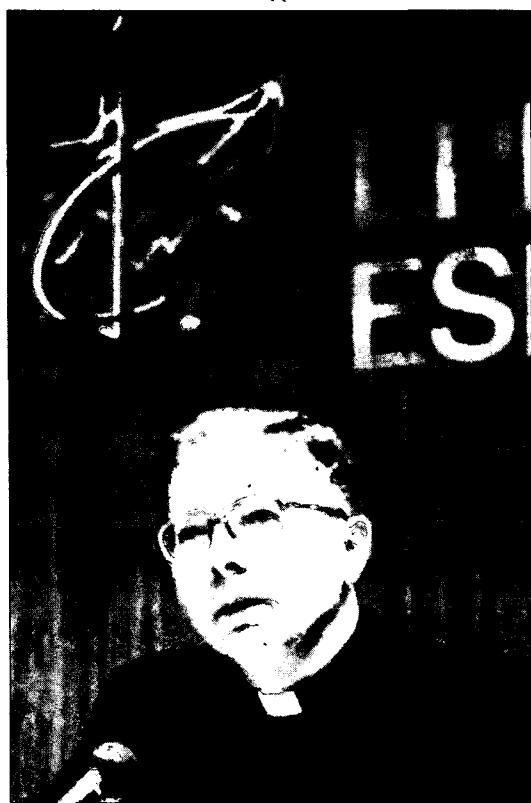
El P. Martínez Camino va comentar que no es poden equiparar les unions homosexuals al matrimoni i va defensar la doctrina de l'Església sobre l'avortament. Novament, va renovar la disposició de l'Església a dialogar amb el govern i es va referir, a més, al tema de l'«aconfessionalitat i laïcisme». En aquest sentit, va indicar que el ministre de Justícia ha expressat la intenció d'«aprofundir en l'Estat aconfessional que no oblidar les seves obligacions de cooperació amb totes les confessions religioses».

reproducció, que els bisbes qualifiquen d'«injusta». Com a exemple de ciència al servei de la vida, els prelats assenyalen la recerca amb cèl·lules mare procedents de teixits d'adults: «Aquestes són autèntiques teràpies: les que guareixen sense fer mal ni eliminar la vida de ningú».

Embrions congelats

La nota es refereix també a l'acumulació d'embrions congelats. En aquest sentit, comenta que la llei 45/2003 introdueix un límit en el nombre de fecundacions i de transferències per cicle, cosa que «pretén sortir al pas tant dels embarassos múltiples com de l'acumulació d'embrions sobrers. Estableix que els embrions que es produeixin no podran ser utilitzats més que per a la reproducció. Aquestes disposicions (...) posen de manifest una voluntat de protegir l'embrí humà, si bé de manera insuficient.

Aquesta mateixa llei prevéu la descon-

El P. Martínez Camino va presentar la nota.

gelació dels embrions acumulats i el seu ús eventual per a la investigació amb determinades condicions, entre les quals prohibeix la reanimació dels embrions congelats. «Sembla que es pretén possibilitar l'obtenció de cèl·lules mare a partir d'embrions actualment congelats als quals prèviament s'hauria deixat morir en la descongelació», diu la nota.

Els bisbes es fan ressò de fonts governamentals que afirmen que s'eliminarà «a la pràctica tota limitació legal de les fecundacions i transferències per la via de la introducció d'un protocol d'excepcions generalitzades». En aquest sentit, els prelats temen que «es desprotegirà gairebé del tot l'embrí humà per tal de convertir-lo en material d'investigació, fins i tot a costa de llevar-li la vida, i no s'exclou amb claredat (...) la clonació terapèutica».

Aquesta realitat preocupa en extrem l'Església espanyola, que recupera allò que va declarar el juliol de l'any passat a la nota *Una reforma per a millor, però molt insuficient*: «L'embrí (...) no és una cosa ni un mer agregat de cèl·lules vives, sinó el primer estat de l'existència d'un ésser humà. (...) No és lícit treure'ls la vida ni fer res amb ells que no sigui en benefici

seu. (...) On hi ha un cos humà viu, tot i que sigui incipient, hi ha persona humana i, per tant, dignitat humana inviolable.»

L'episcopat també denuncia que s'utilitza terminologia que pretén confondre i evitar alarmar la població com parlar de «preembrions», de «nuclòvuls» o de «transferència nuclear».

La nota indica que la reforma introduïda per la llei 45/2003 queda desvirtuada perquè elimina per la via de les excepcions generalitzades les disposicions encaminades a evitar l'acumulació d'embrions congelats. Per això, els bisbes asseguren que «el dret a la vida (...) ha de prevaler per damunt de qualsevol consideració sobre l'eficàcia de les tècniques de reproducció. No es pot permetre l'acumulació d'embrions humans per motius suposadament clínics per després donar llum verda a la seva utilització com a material d'investigació».

Per als bisbes, descongelar embrions «sobrers», reanimar-los i llevar-los la vida per obtenir cèl·lules mare com a material d'experimentació, és una acció «greument il·lícita» que no pot ser justificada per «cap finalitat suposadament terapèutica».

Clonació terapèutica

La legislació espanyola barra el pas a la clonació terapèutica. Això no obstant, els prelats es mostren preocupats davant de declaracions de certs científics i polítics: «Els embrions (...) són éssers humans que no poden ser sacrificats sota cap pretext. (...) Un cop s'ha comès la tremenda injustícia de produir-los, res no justifica la immoralitat d'eliminar-los en ares de l'experimentació.» L'Església també indica que la clonació terapèutica pot obrir el camí a la clonació reproductiva.

La nota acaba demanant a Déu que il·lumini les persones que tenen responsabilitat en aquests afers. I conclou: «Cal no deixar-se enganyar per il·lusions ni cegar per determinats interessos. Cerquem plegats el veritable progrés, que mai no s'aconsegueix a costa del dret sagrat a la vida i a les condicions familiars adients de la gestació i de l'acollida.» (C.C.)

Bon dia!

Compren materials d'enderroc (teules, radiadors, fàbriques en desús, reixes, portals, etc.) i material antic (llibres, biblioteques, botigues velles, etc.).

Truqueu a en Raimon o en Pau al
972 645 262

RESIDÈNCIA GERIÀTRICA BON VIURE

Som a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, ascensor, sala d'estar, seguiment mèdic i sanitari, animació, caliu humà. Estadades temporals i indefinides. Poques places. Campoamor, 56 - Barcelona.

Tel. 934 274 453

Espanya

Saragossa celebra l'Any Sant del Pilar

■ Es commemora el centenari de la coronació canònica de la Pilarica

SARAGOSSA.— El 20 de maig del 1905 tenia lloc la coronació canònica de la imatge de la Mare de Déu del Pilar. Cent anys després es commemora aquesta efemèride amb la celebració de l'Any Sant del Pilar. Sota el lema «Vosaltres sou la meva corona» s'ofereix, fins al 22 de maig del 2005, un temps de gràcia i de misericòrdia. En paraules de l'arquebisbe de Saragossa, Elías Yanes, «aquesta fe renovada amb la intercessió especial de la Mare de Déu, sota l'advocació del Pilar, ha de suscitar en nosaltres el desig de col·laborar activament en la "nova evangelització", segons l'orientació del nostre Sant Pare».

Aquest any jubilar té lloc pel primer centenari de la coronació de la imatge de la Mare de Déu del Pilar, que va succeir el 20 de maig del 1905. Aquesta celebració, a més, cal emmarcar-la en el 150è aniversari de la definició del dogma de la Immaculada Concepció, el 8 de desembre del 1854.

El lema triat per a aquest Jubileu, «Vosaltres sou la meva corona», s'ha agafat de la carta de l'apòstol sant Pau als filipencs. Fa cent anys, en celebrar la coronació canònica de la Mare de Déu del Pilar, els fidels van considerar que la millor ofrena que podien fer a la Pilarica era allò més preuat que tenien materialment: les seves joies. Aleshores, les dones d'Espanya van donar les seves joies per fer les corones de la Mare de Déu i de l'infant Jesús. Es van recollir més de 60.000 joies. «En aquesta ocasió», ha explicat a *Catalunya Cristiana* Luis Cu-

artero, canonge membre del comitè executiu per a la celebració d'aquest any jubilar, «hem entès que la millor corona de la Mare som els seus fills, homes i dones del nostre temps, amb els nostres goigs i esperances, neguits i preocupacions».

Partint d'aquest lema, s'ha volgut donar una dimensió pastoral a aquest Jubileu. Segons Luis Cuartero, «en llavis de Maria aquesta expressió no és únicament manifestació joiosa de l'amor de la mare envers els fills, sinó, com deia el Papa davant del Jubileu de l'any 2000, una crida maternal a fer allò que ens digui el millor dels seus fills, el qui des dels seus braços ens mostra i ens ofereix».

Els fidels que, a la catedral-basílica del Pilar, assisteixin a una celebració sagrada o recitin el Parnostre o el Credò, podran lucrar indulgència plenària en les condi-

ons establertes per l'Església (confessió sacramental, comunió eucarística, pregària per les intencions del Papa i remoció de tot afecte envers el pecat), afegint-hi una invocació mariana. Podrà ser el 20 de maig del 2005, culminació de les celebracions jubilaris; en les solemnitats i festes marianes; un cop l'any en el dia triat per cada fidel, i sempre que peregrinin en grup per honrar la imatge.

Com a activitats ordinàries hi ha la celebració de la Missa del Pelegrí cada dissabte (11.30) i diumenge (12.00) de l'any, i durant els mesos de juliol a octubre, de dilluns a divendres a les 12.00 a l'altar major de la catedral-basílica del Pilar. Cada dia, a més, a les 19.30, tindrà lloc amb especial relleu l'acte maria que se celebra a la capella de la Mare de Déu,

Cartell del centenari de la coronació.

informa Luis Cuartero. Altres actes a destacar són la Setmana d'Estudis Marians, organitzada per la Societat Mariològica d'Espanya, del 8 a l'11 de setembre, que se centrarà en la Immaculada Concepció, o la Trobada Nacional de Santuaris, del 28 al 30 de setembre.

Aquest any de gràcia implica per a l'arxidiocesi de Saragossa, com subratlla Luis Cuartero, «renovar-se i rejuvenir-se en la consciència de la seva identitat i de la seva missió universal, per així poder oferir-se al món com a signe i instrument de comunió». Com deia l'arquebisbe Yanes en una carta enviada als capellans diocesans: «Volem acostar de nou els fidels a la Santíssima Verge, que és Mare i far de la nova evangelització, per contribuir a una renovació cristiana del nostre poble.»

Rosa María Jané Chueca

Saps què sent un missioner quan rep notícies de casa?

APADRINA UN MISSIONER

Amb la teva aportació, ells o elles i encara més persones llegiran CATALUNYA CRISTIANA cada setmana

Marqueu amb una "x" les vostres preferències:

Preu d'una subscripció missionera: **Amèrica i Àfrica: 178,30 €** ☐
Àsia i Oceania: 243,82 € ☐
Missioner ☐ **Missionera** ☐
 (Es pot mantenir correspondència)

Nom i cognoms
 Adreça
 Població Província C.P.

FORMA DE PAGAMENT:

Adjunto xec nominatiu ☐ Domiciliació bancària ☐

Títular Data
 Entitat Oficina DC Compte

Envieu aquesta butlleta a: **CATALUNYA CRISTIANA**
 Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona - Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

Ha mort Mons. González Moralejo, bisbe emèrit de Huelva

HUELVA.— El 28 de maig va morir Rafael González Moralejo, arquebisbe emèrit de Huelva, als 86 anys. En un comunicat de premsa del bisbat de Huelva, es llegia que «va oferir a la diòcesi de Huelva l'inalterable servei del seu retir entre els pobres de la residència, Santa Teresa Jornet, i els dolors i patiments de la seva llarga malaltia».

Mons. Rafael González va néixer a València el 1918 i va ser ordenat prevere el 1945. Va ser subdirector de l'Escola Sacerdotal de Màlaga. El 1950 va passar a Madrid, on va ser professor de Doctrina Social a l'Institut Social Lleó XIII i professor de Teologia Moral al Seminari Hispanoamericà i al col·legi Vasco de Quiroga. Va dirigir l'Escola Social Sacerdotal

de Vitòria durant 11 anys. El 1958 va ser nomenat bisbe titular de Dardano i auxiliar de l'arquebisbe de València. El 1966 va ser elegit vicari capítular i va estar al capdavant de l'arxidiocesi fins al 1969. El 1969 va ser nomenat bisbe de Huelva. Ha estat membre de la Comissió Permanent i del Comitè Executiu de l'episcopat espanyol, president de la Comissió Episcopal de Migracions i de la Pastoral Social; membre del Consell d'Economia i de la Comissió Episcopal per al V Centenari de la Descoberta i Evangelització d'Amèrica, de la Comissió Episcopal de Relacions Interconfessionals i del patronat de la Fundació Pau VI. El Papa va acceptar la seva renúncia per raons d'edat el 1993. (SIC)

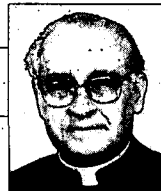
Jornada Pro Orantibus 2004

MADRID.— La Jornada Pro Orantibus, dia de la vida consagrada contemplativa, es va celebrar el 6 de juny amb el lema «Edifiqueu sobre la roca». El bisbe de Segòvia i president de la Comissió Episcopal per a la Vida Consagrada, Luis Gutiérrez, comentava en aquesta jornada els valors cristians, com a base sòlida per construir una convivència més humana i pacífica, com tantes vegades ha dit Joan Pau II: «Només l'edifici que descansa sobre roca pot desafiar les pluges, les crescudes i els huracans, adverteix Jesucrist; el qual, un cop posat l'exemple, declara que la roca consisteix a escoltar i posar en pràctica les seves paraules.»

Per a Mons. Gutiérrez, la vida contemplativa té molt a aportar en la reconstrucció europea: davant de la demanda de noves formes d'espiritualitat, la vida contemplativa «pot respondre amb un estil de vida que és testimoni de la supremacia absoluta de Déu»; davant del laïcisme, «el monestir està cridat a ser signe d'esperança en la dimensió transcendent de l'existència humana», la fraternitat evangèlica. En aquest sentit, recordava que el Papa demana per a Europa comunitats que «tinguin cura del sentit de la vida interior, de la pregària, que tenint com a prioritària la lloança al Senyor, l'invoquin, l'adorin, escoltin la seva paraula i la posin en pràctica». (C.C.)

Carta Dominical

Ricard M. Carles
Cardenal, arquebisbe de Barcelona

Crist, les pors i les esperances de l'home

Sempre he volgut en les meves paraules, verbalitzades o escrites, assolir el que anomeno *el fons de l'ànima* dels qui tinc davant meu o davant dels meus escrits. Per què? Perquè els qui viuen «com si Déu no existís» rebin el centelleig que Ell sí els té presents i els estima des d'abans de la creació. No sigui que la vida irrepetible que vivim no sigui viscuda davant de Déu. Perquè, si és així, és ben possible que es visqui «només davant de la mort que se'ns imposa», no com quelcom en què es pot creure o no sinó com una fi inevitable, si no es creu, o un trànsit inevitable, si es creu, que no ens porta a treure'ns la manca de sentit de la vida. I aquest desig d'acostar Déu als germans, que em va fer sortir de casa meua i dels meus projectes als 18 anys, creix en la mesura que augmento en anys.

Em detinc avui en un aspecte concret de la fe. Per això començo per recordar una frase preciosa del protagonista del *Journal d'un curé de campagne*: «És possible —confessa el protagonista— que el Senyor faci de la meua agonia un gran exemple d'impavidesa. No obstant això, jo voldria morir com he viscut: inspirant pietat. Vaig estimar intensament els homes i m'és dolça aquesta terra, i pressento que no moriré sense llàgrimes. Per què, si mai vaig ser estoic, hauria de tenir la mort dels impassibles? Els herois de Plutarc m'inspiren alhora temor i tedi. Si jo

entrés d'aquella manera al Paradís, crec que faria riure fins l'Àngel de la guarda. Tindrè por i diré: "Tinc por, Senyor." I la primer atenció del Senyor serà aquesta, tranquil·litzar-me amb la seva mirada.»

Una por, tantes pors en anar creuant per la nostra biografia, com és lògic. Encara que hi ha hagut i hi ha qui se n'ha vist lliure, perquè anhelava vigorosament arribar a la visió de Déu. És lògic. Dic que és lògic perquè el cristianisme no portarà la calma ni guarirà ni encara menys cicatritzarà en fals la gran ferida del cor de l'home. No ens anestesiarà contra el patiment, sinó que el sobrenaturalitzarà al costat d'aquesta creu on restà Crist, l'autèntic *home en suspens, el torturat més gran de la Història*, el qui, en expressió de Malegüe, «ha sofert en la seva ànima d'home l'amargor de les obres humanament truncades i malaguanyades, l'enfonsament dels grans fracassos, la incomprensió dels desconfiats, dels necis, dels testaruts, dels conscienciosos, dels porucs». Des d'aquella tarda, més exactament, des d'aquella nit anterior que Ell s'angoixava i els seus dormien, l'agonia de l'home ja no pot ser angoiixa pagana. Per alguna cosa sant Joan de la Creu ens posa sempre en guàrdia contra l'angoixa, i Novalis dirà que és «un missatge del diable». Per això, dirà sant Joan de la Creu: *«Qué bien sé yo la fonte que*

*mana y corre, / aunque es de noche! / Su claridad nunca
es oscurecida, / y sé que toda luz de ella es venida, /
aunque es de noche.»*

En suspens per la desesperació, pel descoratjament —ponderem la plasticitat del terme— o en suspens per l'esperança. Vivim a un ritme massa ràpid perquè pugui germinar i madurar un sentiment tan ardent i fi. Aquí batega, sense sospirs d'ocasió, amb cristal·lina naturalitat, la «voluntat plaent, clara i pura dels qui, per morir a posta, a posta viuen, i van fixant des del temporal l'etern: que aquest és el privilegi insigne de l'home», com afirma el professor Corts Grau. Heus ací la mort convertida aleshores, segons expressió de Gabriel Marcel, en clau de l'oració i trampolí de l'esperança.

Com, gravitant tan fortament aquesta veritat en el cor humà, tants homes es podria dir que morim a traïció? Està de moda citar el famós vers de Rilke: «Dóna'm, Senyor, de morir la meua pròpia mort!...» Però és possible aquest do si muntem la vida sobre una fuga sistemàtica? Fins en molts llocs ascètics se'ns diu que la mort no avisa: és que hi ha avisos més reiterats i lleials que els seus? De nou esgotem la disjuntiva: o la mort és una sorpresa amarga o és l'oblació suprema d'un llarg ofertori quotidià, el trànsit convertit en pregària decisiva.

Paraula i vida

Lluís Martínez Sistach
Arquebisbe de Tarragona i Primat

On hi ha els últims

La festa del Corpus Christi va ser instituïda fa segles per testimoniar públicament la fe en la presència de Crist en l'Eucaristia. És la festa del cos i de la sang de Crist, que ell ens ha deixat per aliment de la vida nova de fills de Déu.

L'Eucaristia és el misteri de la nostra fe. Crist, en la seva presència eucarística, roman enmig nostre com qui ens estima i es va lliurar per nosaltres. Per això l'Eucaristia és el sagrament de l'amor i de la comunió.

Entre el misteri de l'encarnació i el de l'Eucaristia hi ha continuïtat: l'Eucaristia és la prolongació de l'encarnació. Jesús va voler que la seva memòria es perpetués entre nosaltres, no a través d'un simple record, sinó a través d'un memorial, que és la celebració de l'Eucaristia.

L'Eucaristia compromet a favor dels pobres. A fi de rebre veritablement el cos i la sang de Crist lliurats per nosaltres, hem de reconèixer Crist en els més pobres,

germans seus. Per això, des del començament de l'Església, juntament amb el pa i el vi de l'Eucaristia, els cristians presenten també els seus dons per compartir-los amb els qui tenen necessitat. Així s'entén que s'hagi volgut unir aquesta solemnitat del Corpus Christi amb el Dia de la Caritat.

El nostre Concili Provincial Tarraconense demana «revifar la tradició, tan intensament viscuda en els primers segles de l'Església, de vincular visiblement la celebració de l'Eucaristia amb la caritat fraterna, insistint de manera particular en la relació entre la fracció del pa i la comunió cristiana de béns».

Enguany el lema del dia de la caritat és aquest: «On hi ha els últims», és a dir, els pobres i els necessitats de la nostra societat. Hi ha una cosa profunda, real i misteriosa que uneix Crist a la realitat de la pobresa. En la llarga història de l'Església l'evangelí i l'amor als pobres

han estat sempre units. La caritat i el martiri són dimensions concretes de la vida cristiana que no poden faltar ni faltaran mai en la vida del poble de Déu. En el fons de tot això hi ha les paraules de Jesús: «Tot allò que fèieu a un d'aquests germans meus més petits a mi m'ho fèieu.» Joan Pau II, en la seva carta amb motiu de l'inici del tercer mil·lenni, diu que «aquesta pàgina evangèlica no és una simple invitació a la caritat: és una pàgina cristològica que il·lumina el misteri de Crist», i afegeix: «Sobre aquesta pàgina, no menys que sobre l'àmbit de l'ortodòxia, l'Església mesura la seva fidelitat d'esposa de Crist.»

Càritas ajuda a recordar-nos «on hi ha els últims», per sensibilitzar-nos a compartir els nostres béns i el nostre temps. Avui, amb una creixent globalització poc solidària, els últims van augmentant. Això demana que creixi més i més la nostra solidaritat i la de la societat per assolir una distribució dels béns més justa i solidària. Càritas hi ajuda.

www.catalunyacristiana.com

25 anys al teu costat

opinió

Punt de vista

M. Socorro Paradas Pena
Professora d'Història

A mi em va ajudar

Com molts milers de persones he vist la pel·lícula *La Pasión de Cristo* dirigida per Mel Gibson i m'ha sorprès que hagi provocat tanta polèmica.

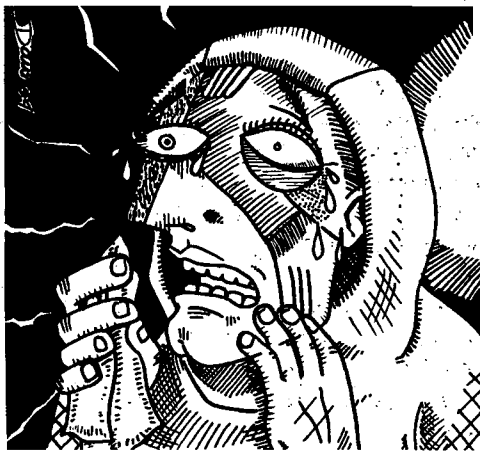
L'art ha representat aquesta veritat de la fe milers de vegades: pintura, escultura, literatura, música. El cinema és el setè art. De pel·lícules sobre la vida i la mort de Jesús n'hi ha a dotzenes, i cadascuna representa una aproximació més o menys aconseguida d'aquest personatge tan profund.

He llegit que a *La Pasión* hi ha una estètica *gore*, el morbo de la sang, i coses semblants. No pretenc defensar la pel·lícula a ultrança, ni insistir en el fet que tothom la vegi, ja que entenc que hi ha sensibilitats que poden quedar molt impressionades. Però crec que per valorar la pel·lícula amb objectivitat, calen tres coses: primera, conèixer bé el que diuen els evangelis sobre aquests últims dies de Jesús, ja que aquests llibres són la font original d'informació que tenim. A més, hi ha molts llibres que, basant-se en els evangelis i també en altres coneixements històrics sobre l'època, desenvolupen la passió i intenten descriure-la.

Segona, no aturar-se en la impressió inicial que queda quan acaba la pel·lícula, sinó pensar sobre el significat dels fets descrits. Encara que les escenes de dolor són més llargues, s'hi barregen *flashbacks*, records, que estan units amb les primeres per un significat. Si això s'assimila i es pensa, s'arriba a veure-hi un rerefons teològic bastant profund. Per exemple, l'aixecament de la creu, estant ja Crist crucificat, és paral·lel al record de la primera consagració del pa i del vi, en el Sant Sopar, i dóna a entendre que a cada missa se celebra la renovació del sacrifici que veiem a la pel·lícula.

Tercera, és lògic que un cristià vulgui saber detalls de la

mort d'Aquell en qui creu, els seus sentiments, paraules, etc., perquè tot això il·lumina la seva fe i l'ajuda a aprofundir-hi. Crec que el patiment extrem de Crist, voluntari, és el recurs que ha fet servir el director per mostrar l'amor suprem envers els homes (sentiment difícil de representar visualment); aquestes escenes tan dures s'enllacen amb el *flashback* del Sant Sopar en el qual Jesús diu «no hi ha un amor més gran que qui ofereix la vida pels seus amics». Per això, no és el mateix veure la pel·lícula com a creient, que com a crític de premsa que, quan s'acaba el film, n'ha d'escriure l'opinió, tant si el tema li interessa com si no.

Per insistir en la idea que no hi ha només sang, sinó molta teologia (no preconiliar, sinó la de l'últim Catecisme de l'Església), assenyalo uns quants aspectes de la fe catòlica que se subratllen a la pel·lícula:

—la Mare de Déu segueix en tot moment el seu fill, fins al final, perquè és coredemptora, també ofereix el seu patiment per la salvació dels homes.

—Crist és Déu, però també veritablement home: es commou quan anuncia la negació de Pere, necessita el consol de la mirada de la seva mare...

—Déu perdona sempre i tothom (també els jueus): el *flashback* de la Magdalena quan l'anaven a apedregar, el «Pare, perdona'ls perquè no saben què fan», etc.

La pel·lícula apareix en versió original: no es perden les entonacions dels actors, i, a més, fa que sigui més autèntica. Amb tot, no vull dir que aquesta pel·lícula sigui millor que les altres, a mi m'ha ajudat a entendre més bé el que commemorem per Setmana Santa: el gran amor de Déu envers els homes.

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

Tribulacions i dificultats

La vida no sempre ens somriu. Ho sabem prou. Les tribulacions i dificultats arriben en moments inesperats i com a contrast, tal vegada, d'una experiència que fou reeixida i plàcida. Aquestes variacions formen part de la condició humana. És clar, el desig ingenu és que tot ens sortís sempre bé. Sospirem per l'èxit en totes les coses. Volem ser acceptats en tot el que diem i fem. Anhelem que tot ens vingui de cara. Somiem que sempre ens rodeja la testa el llorer del triomfador. Tanmateix, aquests desigs són només, en la seva major part, una il·lusió, un miratge. La realitat prou s'encarrega de traçar els límits dels somnis rosats. Fins i tot, si sabem observar, ens assegura que no existeix la felicitat plena mentre vivim. Els tinguts per feliços —els veiem a les revistes com figurins en tot— solen portar un fardell de problemes immensos que, tal vegada, ens han estat estalviats.

He sentit avui un predicador que exhortava els fidels a assumir les dificultats amb la força de l'Esperit Sant i també amb la lucidesa de no augmentar-ne la grandària. Perquè, de vegades, convertim una petita contradicció en la major pena que mai hagi pogut sofrir cap mortal. L'Esperit té la missió de conduir-nos a la veritat complerta. S'encarrega, per tant, de fer-nos adonar del gruix exacte de la pròpia tribulació.

Hi ha dues menes de tribulacions: les que ens vénen de

l'exterior i les que ens engendrem i engendrem nosaltres mateixos. Totes, certament, ens són una prova. Hem d'acceptar les unes i les altres. No sempre és fàcil. El nostre jo és molt pretensions, sigui per acollir les adversitats causades pel proïsme, sigui per esmicolar les que nosaltres mateixos ens creem. Nosaltres —recordem-ho— som sovint causa de tribulació als germans i causa de dificultats que ens busquem.

Quan tenim dificultats, com si estiguéssim engabiats, tendim a l'estrès. Fàcilment ens abandonem com si la situació fos insuperable. Això no és exacte ni just. L'estrès —que ens ronda com una fera per assetjar-nos— pot ser i ha de ser obviat. Sortosament i paradoxalment hem estat advertits per Jesús. «Feliços quan sigueu perseguits, quan injustament us insultin per la meua causa, quan les llàgrimes us llisquin cara avall...» Llegim també a la carta de sant Jaume: «Germans meus, quan topeu amb qualsevol mena de dificultats, tingueu-ho per una gran joia.»

Hem de saber dir, enmig de les dificultats, les paraules del salm 23: «Jesús, bon pastor, "ni quan passo per barrancs tenebrosos no tinc por de res, perquè us tinc vora meu; la vostra vara de pastor m'asserena i em conforta".» Reanimats, esdevindrem capaços de superar tota mena de tribulacions i dificultats.

A propòsit de...

P-J Ynaraja

Capellà del Montanyà (ynaraja@ynaraja.telefonica.net)

Per Roma

La ciutat, com moltes altres, té un interès arqueològic immens. Podríem passar-hi un mes sense esgotar les visites a monuments i museus. Però arriba un moment a la vida que hom considera que els arxius mentals ja estan saturats i que és hora d'abandonar l'emmagatzematge de dades noves, per dedicar-nos a altres feines.

Vaig arribar a Roma al migdia i no tenia cap ocupació fixada fins a la nit. Per primera vegada em trobava a la ciutat sense estar acompanyat. Senzillament, vaig decidir caminar.

Vaig entrar a Santa Maria la Major sabent el que hi trobaria, en coneixia els mosaics, la icona de la imatge patrona, les taules que diuen que són les del pessebre de Betlem. La mirada només treia la pols interior, l'única cosa que faltava era pregar, no ho vaig oblidar. La pregària sempre és una tasca nova. Després vaig sortir-ne per continuar caminant.

Estic acostumat a l'italià, cada dia escolto les notícies eclesials en aquesta llengua. Sóc capaç d'entendre-la però em costa expressar-m'hi. Així que, passejar pels carrers de Roma, m'és una delícia. Hom se sent estranger pel que sent, però l'arquitectura i el traçat dels carrers ens són familiars. També la vestimenta juvenil, la música i les manifestacions reivindicatives sindicals. Topem amb tantes esglésies que pensem que potser sant Pau s'atreiria a proclamar, com va fer a Atenes, que són molt religiosos, però que hom els vol parlar del Déu desconegut, perquè està molt compromès amb els pobres i oprimits, però, qui som per fer-ho? Continuo reflexionant i caminant.

Travesso el Fòrum romà a poc a poc, i contemplo senzillament el Colosseu, l'Arc de Titus, les columnes de diferents temples. Moltes pedres d'aquestes van ser observades per Pere i Pau. Tinc un benestar interior, una comunió amb els meus avantpassats en la fe cristiana. Vaig bastant carregat, així que travesso carrers i places sense córrer. Finalment arribo al Vaticà. Aquest edifici no m'ha agradat mai, però aquesta vegada, com que de dins està desert, em resulta horrible. Millor, dret, sota la cúpula impressionant i la mirada fixa a la Tomba, reso el Credo. He pensat en tots aquells que comparteixen la mateixa fe i m'enriqueixen amb la seva amistat i, en nom seu, el torno a resar. M'allunyo una mica i passo una estona en pregària. Pels meus acompanyants anteriors, per aquell que després es va suïcidar, per la monja que estava al meu costat esperant veure el Papa i que ja se sentia al Cel, per aquells malalts amics que preparen la seva mort amb esperança, pels meus projectes evangelitzadors, pels meus lectors...

A casa amb la germana L. Brito comentem experiències apostòliques, situacions familiars tristes viscudes amb fe. Amb un sacerdot veneçolà compartim feines, il·lusions i dificultats. Fet el transport històric oportú, sentim que les converses dels primers evangelitzadors que van arribar a aquesta ciutat després d'haver recorregut llargs camins no devien ser gaire diferents. Aquesta vegada sense no haver vist res de nou, me'n vaig a dormir feliç. Roma, viscuda amb fe, val la pena, com molts altres llocs.

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana (lluis.serra@fms.it)

A distància

El mes passat vaig visitar per motius de feina Austràlia i Singapur. Perth, Melbourne, Sydney, Alice Springs i Cairns van ser les cinc ciutats australianes que vaig poder conèixer, i que pertanyen cadascuna a un estat diferent. El contrast amb altres països i cultures constitueix un motiu d'enriquiment i de reflexió. En aquest cas, parlo de dos països amb un nivell econòmic molt alt. El primer, amb una extensió de més de 7 milions i mig de km² i 20 milions d'habitants. El segon, amb una extensió equiparable a la de la ciutat de Londres i amb més de 4 milions d'habitants. Tots dos són un punt de trobada de cultures nombroses i hi conviuen diferents credos religiosos. Els catòlics són entre un 20 i un 25% a Austràlia i un 4% a Singapur. El seu entorn natural destaca per la seva gran bellesa amb una flora i una fauna molt variada i rica, la pulcritud dels espais públics és sorprenent, els edificis tenen una gran bellesa arquitectònica, els nivells de seguretat et permeten passejar tranquil·lament per tot arreu... La meua visió idíl·lica guanyaria en contrast si passés més temps en aquests països perquè, tard o d'hora, n'apareixerien les ombres. Però, el que hi ha és el que veieu.

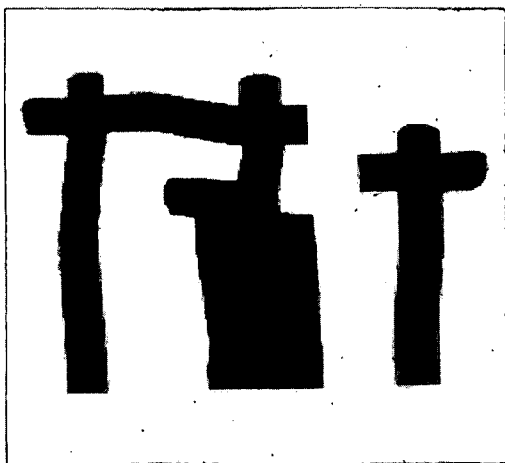
Diu un proverbi xinès: «Qui no coneix el país d'on prové, no trobarà mai el país que busca.» Vaig estar unit amb el meu país d'origen a través d'Internet per llegir la premsa de Barcelona i a través de la targeta telefònica, que em va permetre parlar unes quantes hores amb la meua família i els amics al preu de 10 dòlars australians. A distància, les coses es veuen una mica diferents. La perspectiva de trobar-se tan lluny proporciona elements de valoració nous. Quan va morir Franco jo estava fora d'Espanya. Quan vaig tornar, vaig trobar-hi una societat amb els seus proble-

mes però amb l'esperança de construir un futur democràtic i amb el desig d'espolsar-se els fantasmes del passat. Quan aquest estiu torni a Catalunya, tinc por de trobar-hi un país cada vegada més desactivat i amb les senyes d'identitat confuses. Aquests últims anys, els adversaris eren sobretot externs. Ara les agressions més grans provenen de dins (tripartit) i no es pot desplaçar la responsabilitat cap als altres. Amb tota impunitat i sense resistència social significativa, es produeixen pèrdues d'identitat que fa uns quants mesos serien impensables. Les expectatives que havia generat ERC s'han vist absolutament decebudes. Penós. El panorama comença a ser desolador, fins i tot, per a persones com jo sense cap militància política.

Mantenir la identitat és indispensable per assegurar el pluralisme. Hi ha fenòmens de distracció que consisteixen a fer la impressió que les coses van per bon camí tenint cura només de detalls secundaris o pronunciant discursos demagògics. Els fets parlen més que les paraules. Cal anar als temes de fons, sense renúncies fàcils. Davant de comportaments com aquest, només queda l'acomodament indiferent o la resistència. Potser aquesta és la diferència entre el nacionalisme català i el basc (ETA exclosa). La distància em va fer pensar en el meu país, però també em va donar peu a reflexionar sobre aspectes religiosos. El fet que el catolicisme sigui minoria, especialment a Singapur, provoca una clarividència més gran en les persones que el practiquen. Només la convicció assegura una identitat religiosa en un context de gran pluralisme. Ser cristià perquè no hi ha altres alternatives és una opció sense futur. Dos reptes importants: la identitat de Catalunya com a país i la identitat com a creients.

Zoom

Eduard Brufau

Amb motiu del XXV aniversari del pontificat de Joan Pau II, la Universitat San Pablo CEU de Madrid ha organitzat una mostra de gravats d'artistes contemporanis en homenatge al Pontfex. Les obres, que ja es van exposar amb motiu del XV aniversari del Papa, pertanyen a artistes d'arreu del món i de diferents religions, que van voler immortalitzar el compromís del Sant Pare amb el món actual. Al costat, gravats d'Eduardo Chillida, Oswaldo Guayasamín i Eduardo Naranjo.

Notes insignificants

Germà Adrià

141 preguntes

Sembla que al Fòrum Barcelona hi ha com una atracció cultural molt innovadora, molt intel·lectual, inèdita: les 141 preguntes.

Un personatge de qualsevol àmbit contesta fins a 141 preguntes. Jo no hi he assistit cap vegada. Suposo que les 141 preguntes seran sobre la seva especialitat o sobre la seva vida.

I ahir, uns amics em van proposar cridar Jesucrist i que vingués al Fòrum i que li poguéssim plantejar 141 preguntes.

Em va semblar una proposició molt original i molt encertada. Potser, fins i tot, el Fòrum s'ompliria.

I els meus amics ja van començar a suggerir preguntes que podríem fer al Senyor Jesús. Segur que les contestaria totes.

Heus aquí unes quantes preguntes que ja m'han suggerit. Crec que al Senyor li agradaran totes, perquè ningú no els les deu haver fet mai, ni els grans místics.

- Com se't va ocórrer fer-te com nosaltres si ja sabies que et fallaríem?
- Se't va acudir a Tu fer una societat tan meticulosament organitzada i anomenar-la Església?
- Vas pensar que el beneit de sant Pere podria ser un digne successor teu?
- Com et va passar pel cap mostrar la teua preferència pels pobres?
- Què senties davant les carícies de la teva mare? T'agradaven?
- Sant Josep et va ensenyar bé l'ofici de fuster?
- A què jugaves quan eres petit?
- Alguna noia es va enamorar de tu? Et vas posar vermell?
- Els joves del poble feieu festes?
- Per què vas estar com amagat tants anys sense que ningú no pogués endevinar que eres el Salvador?
- Què vas sentir després del teu primer miracle a Canà?
- T'arreglaves molt la barba o te l'arreglava la teva Mare?
- Quantes vegades et va dir Maria, la teva Mare, que eres l'infant més guapo?
- No vas tenir ganes de deixar-ho tot i de tornar-te'n cap al Cel amb el teu Pare Déu quan les coses et sortien malament?
- N'hi ha que diuen que vas perdonar Judes i que li ho vas dir, és veritat?
- Per què et vas deixar agafar tan fàcilment?
- No ens podies redimir sense necessitat que et clavessin en una creu?
- Com és que t'agradava tant anar als banquets?
- Et vas barallar alguna vegada amb altres nens?
- Què pensaves quan eres al ventre de la teva Mare?
- Vas tenir cap malaltia seriosa que preocupés els teus pares?
- Quina visita et va agradar més, la dels pastors o la dels Mags?
- Si tornessis a la Terra, et faries capellà?
- Vas discutir alguna vegada amb el teu pare Josep per qüestions de feina?
- Vas ballar alguna vegada com devien ballar els teus amics?
- Vindries a celebrar la teva Eucaristia en algun local del nostre barri?

I, així, aniríem plantejant les preguntes al Senyor, fins a arribar a les 141.

Jo vull acabar amb una pregunta meua: com pots suportar les nostres infidelitats, Senyor, després que ens has estimat i ens estimes infinitament?

120 pàg. 9,10 €

EL AMOR TIENE NOMBRE

Cristina Kaufmann i Rosario Marín

Dues persones molt diferents dialoguen, cerquen i ens presenten la seva percepció de l'amor, que per als cristians té un nom: Jesús, el Crist.

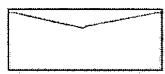

narcea, s.a. de ediciones

Dr. Federico Rubio y Galí, 9 - 28039 Madrid
Tel. 915 546 102 - Fax 915 546 487

narcea@narceaediciones.es www.narceaediciones.es

Cartes del lector

□ Més enllà de la pompa

Més enllà de l'espectacularitat i de la pompa del casament de Felip amb Letícia, hi ha un fet de singular importància que cal destacar. I és el fet que acaben de construir una família. I és important la concepció que en tinguin com a cèl·lula bàsica de la societat. L'any passat el Príncep d'Astúries va concedir una entrevista a l'ABC en què afirmava que era conscient de la importància del matrimoni i de la família com a fonament i «garantia de continuïtat, i com a valor dinàstic (...) que també dóna estabilitat al treball».

Deia, a més, que tenia «la pretensió d'abordar el matrimoni amb una persona de qui em senti enamorat i, sobre aquesta relació honesta i profunda, pugui fundar una família, una comunitat de valors i d'interessos que ens permetin compartir una vida familiar i professional, un projecte personal i polític per servir Espanya tan bé com puguem». I en el brindis que va pronunciar en el seu banquet de noces, va tornar a expressar la seva pretensió de formar una família per sempre; «per a tota la vida», com va reiterar. Penso que és interessant ressaltar-ho perquè aquesta és una família referent per a tot el país, ja que tampoc no podem oblidar que ha estat un casament d'Estat.

FREDERIC GÓMEZ PARDO
Girona

□ L'alegria de Vida Creixent

Els dies 12 i 13 del mes de maig, els membres de Vida Creixent vam viure a Montserrat unes jornades d'aquelles que fan reflexionar. Érem un miler a cada jornada.

Em pregunto, quan observo aquell engrescament, com és possible que no hi hagués càmeres de televisió, ni emissores de ràdio, ni cap periodista. No saben el que es perden o, si ho saben, jo diria que no els interessa. Fa l'efecte que els mitjans de comunicació tenen com a únic objectiu comunicar les desgràcies i les equivocacions. No és notí-

cia un conjunt de persones, que semblà que siguin filles d'un mateix Pare, donant testimoni d'uns principis cristians.

La veritat només necessita paciència. Ànim als de Vida Creixent, perquè la vostra alegria ningú no us la traurà.

PIUS PUJOL
Centelles

□ Fòrum 2004

A casa nostra, Catalunya, es parla molt de «les cultures». Són tan poderosos els mitjans audiovisuals, que miren de convèncer-nos que veient molts costums, jocs o espectacles de diferents pobles del món, tot alhora i embolica que fa fort, adquirirem molta cultura.

La cultura l'adquireix l'home com a conseqüència de molt d'estudi, de molta lectura, de molt esforç i curiositat durant molts anys de feina. La resta són espectacles que a tot estirar aconseguixen distreure'ns, si no confondre'ns.

M. TERESA DELÀS
Barcelona

□ Jo també vaig conèixer el Dr. Tarrés

M'ha agradat molt el número de *Catalunya Cristiana* corresponent al 13 de maig passat, concretament la secció titulada «En primer pla», dedicada al Dr. Pere Tarrés. Persones que el van conèixer transmetien el record que conserven de l'insigne metge i sacerdot.

Em complau enriquir aquestes pàgines de *Catalunya Cristiana* informant que jo també vaig conèixer el Dr. Tarrés. Va ser al Seminari de Girona. Me'l va presentar un altre capellà, Mn. Evarist Feliu, consiliari dels Joves d'Acció Catòlica, del qual un dia m'agradaria parlar.

Tots tres ens vam trobar casualment. Mn. Evarist em va dir: «Mn. Jordi, tinc el plaer de presentar-te el Dr. Pere Tarrés, de la Federació de Joves Cristians de Catalunya. És metge i acaba de ser ordenat prevere.» Després de saludar-lo i de felicitar-lo ben cordialment, el Dr. Tarrés em va comentar: «Mn. Jordi, prega perquè sigui un capellà ben sant. Els nostres joves i tothom ens volen sants.» I va afegir: «Mn. Feliu m'ha dit que ets diaca. Et prometo que pregaré per tu perquè arribis a ser un capellà ben sant.» Des d'aquell dia mai no he descarat el Dr. Pere Tarrés. Segur que ell tampoc no es va oblidar mai de mi. Estic esperant de poder-li dir ben aviat: «Beat Dr. Pere Tarrés, pregueu per nosaltres!»

Mn. JORDI CARRERA
Girona

□ El cost de la guerra

Es podien haver millorat les insuficients infraestructures ferroviàries existents a la meitat sud de l'Estat. Es podien haver equilibrat en major mesura els pressupostos generals. Es podia haver invertit més en sanitat. Es podien haver dedicat més recursos a recerca i desenvolupament, en els quals Espanya es troba a la cua d'Europa. Es podien haver creat més i millors biblioteques, temples d'una cultura tants anys menystinguda. Es podien...

Tot plegat amb els 370 milions d'euros que ens ha costat, a tots, una guerra injusta i il·legal que majoritàriament sempre hem rebutjat.

MARTÍ MANCILLA MUNTADA
Granollers

Catalunya Cristiana agraeix les cartes dels seus lectors i demana que no superin les **vint línies** mecanografiades. Les cartes han d'anar firmades amb nom i cognoms i ha de constar-hi l'adreça i el telèfon. *Catalunya Cristiana* es reserva el dret de publicar les que consideri oportunes i no s'identifica amb l'opinió dels lectors. No es mantindrà correspondència ni s'atendran visites o trucades respecte dels originals no publicats.

Diàleg obert

Per tal d'augmentar la participació i el debat entre els nostres lectors, us oferim aquesta secció dins de «Cartes del lector», on els temes d'actualitat són els protagonistes. D'aquesta manera, esperem afavorir el diàleg obert en el nostre setmanari.

□ L'embrió humà és un ésser humà

Quin és el signe distintiu i diferenciador de l'ésser humà? Què és allò que l'ésser humà té de propi i d'invariable en totes les fases del seu desenvolupament? Què és allò que en l'ésser humà roman estable des que comença a ser amb la fecundació fins que arriba al seu terme amb la mort? Què és allò que tenen en comú l'embrió, el fetus, l'infant, l'adolescent, el jove, d'adult i l'ancià? Què és allò que identifica l'ésser humà?

Jo em feia totes aquestes preguntes i, finalment, vaig entendre que la resposta a totes elles és aquesta: el genoma humà.

En efecte, immediatament després de la fecundació es forma l'embrió humà, ja que disposa del seu codi genètic

o genoma humà que roman inalterable en totes les fases de desenvolupament de l'ésser humà. És a dir, aquest genoma humà és el mateix en l'embrió, en el fetus, en l'infant, en l'adolescent, en el jove, en l'adult i en l'ancià. Identifica l'ésser humà i el diferencia dels altres éssers vius i també dels altres éssers humans, tret que es tracti dels seus clons.

Així, doncs, l'embrió humà és un ésser humà perquè disposa d'un genoma humà que és idèntic en les diferents fases de desenvolupament d'aquest ésser humà; és a dir, des de la fecundació fins a la mort. El rang que li correspon és el de persona humana, perquè un ésser humà no pot ser res més que persona. On diem *nasciturus*; cal entendre persona humana. Té tots els drets inherents a la persona.

JACINTO SANTAMARÍA CALLEJA
Igualada

EL CONSULTORI

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL,
pel Dr. Joan
Antoni Mateo

Jueus i cristians

—Conec un company d'estudis que és jueu. Ens hem fet amics. Jo li parlo de Jesús com del Messies esperat. M'objecta que Pius XII no va tractar gaire bé els jueus. Voldria saber què respondre-li. He sentit a dir que hi ha una profecia de sant Pau segons la qual, abans de la fi del món, els jueus es convertiran al cristianisme. Què hi ha de cert en tot això?

—Em sembla molt bé que el principi d'aquest afany apostòlic sigui l'amistat. Després, jueus i cristians compartim moltes coses. Els jueus creuen en el Déu Únic, encara que no han arribat a la confessió de la Santíssima Trinitat per l'acceptació de Jesucrist. Els darrers anys, la memòria del papa Pius XII ha estat molt denigrada en escrits i fins i tot pel·lícules. Les investigacions històriques rigoroses fetes per especialistes amb accés als fons secrets de l'arxiu del Vaticà han posat en relleu el gran equilibri, prudència i saviesa amb què Pius XII va actuar en circumstàncies molt crítiques i estic convençut que la història encara farà més justícia a la grandesa del papa Pacelli. Seria molt útil que fes conèixer al seu amic la persona i la trajectòria d'Israel Zolli, gran rabí de Roma i professor a la mateixa ciutat. L'any 1945 es convertí al catolicisme i prengué per nom Eugeni, en homenatge a Pius XII. Zolli sabia molt bé que el Papa havia demostrat la seva caritat més efectiva envers els jueus. El llibre d'Eugeni Zolli *Mi encuentro con Cristo* pot fer molt de bé al seu amic jueu. També li aniria bé conèixer l'experiència de Rafael Stern, rabí convertit quan, llegint amb serenor els evangelis, descobria el compliment de les promeses fetes al poble d'Israel. El papa Joan Pau II, en la seva significativa visita a la sinagoga de Roma, saludava els jueus com els «nostres germans grans». Sempre ha estat un desig íntim de l'Església que Israel arribi al ple descobriment de Jesús i trobi la plenitud de la seva esperança. Sant Pau ho vivia en la seva pròpia pell. Ell, que havia estat fariseu observant, es dolia pel drama dels seus germans que encara no havien acceptat Jesús. Segons sant Pau, abans de la parusia, Israel acceptarà Jesucrist. Alguns biblistes interpreten les expressions de Pau com si volgués dir que si Israel accedia a la plenitud, seria sens dubte a través del Crist, però sense acceptar el sentit d'una autèntica profecia. Segons el meu parer, la interpretació que en fa el Catecisme de l'Església catòlica (núm. 674) al·ludeix a una autèntica realitat que s'esdevindrà abans del retorn gloriós del Senyor: «La vinguda del Messies gloriós, en un moment determinat de la història, es vincula al reconeixement del Messies per "tot Israel"... L'entrada de "la plenitud dels jueus" (Rm 11,12) en la salvació messiànica, a continuació de "la plenitud dels gentils" (Rm 11,25; cf. Lc 21,24), farà que el Poble de Déu arribi "a la plenitud de Crist" (Ef 4,13)...»

• Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a:
elconsultori@hotmail.com -
catcris@ibernet.com - www.balmesiana.org -
apartat de correus 121 - 25620 Tremp (Lleida).
Cal indicar sempre «Consultori».

«Magníficat», el càntic dels temps messiànics (i 4)

Pere Tena, bisbe auxiliar de Barcelona

El «Magníficat», càntic eclesial

En els articles precedents hem seguit el text del *Magníficat* de Maria i hem trobat en les seves paraules la síntesi de la lloança de l'Antic Testament i la profecia de la lloança de l'Església. És amb raó que l'Església fa seu aquest càntic, segons aquella afirmació que diu: tot allò que es diu de Maria singularment es diu de l'Església en conjunt, i tot allò que es diu de l'Església en conjunt es diu de Maria singularment.

L'Església assumeix el càntic de Maria des de la consciència de la pròpia petitesa. És el punt de partida de la lloança. Però alhora des de la fe en la meravella de Déu per excel·lència, que és el misteri pasqual de Crist, d'on li ve la seva existència mateixa. Aquesta és l'obra de Déu, en la qual Ell ha mostrat tota la seva força, dispersant els homes de cor altiu, i reunint per a ell un poble humil i pobre, que li canti lloança amb llavis purs, i l'anuncii per tot el món, de generació en generació.

Una expressió concreta d'aquesta assumptió del *Magníficat* per part de l'Església és la seva recitació —el seu cant— diari, en la litúrgia vespertina. L'hora de Vespres és a la vegada un moment de record del sacrifici vespertí de Jesús a la creu, i una confessió de fe en la joiosa llum santa, que és Crist, el sol que no s'apaga mai. El *Magníficat* aporta cada dia a aquest moment de lloança la dimensió de l'encarnació. L'Església que canta és la mare que porta en el seu si el Crist Senyor, fins a la fi dels temps. Ell li és font d'alegria, perquè és el seu Salvador.

El «Magníficat», càntic de la dona eucarística

El papa Joan Pau II, en l'encíclica publicada l'any 2003, va introduir una contemplació de Maria com a dona eucarística. És una reflexió original sobre les actituds de la Mare de Déu que poden ésser exemplars per a l'Església en la devoció eucarística. Una atenció espe-

cial la mereix precisament el *Magníficat*. Amb les paraules del Papa acabo aquesta sèrie d'articles sobre el càntic de la Mare de Déu:

«En l'Eucaristia, l'Església s'uneix plenament a Crist i al seu sacrifici, bo i fent seu l'esperit de Maria. És una veritat que es pot aprofundir rellegint el *Magníficat* en perspectiva eucarística. L'Eucaristia, en efecte, com el cant de Maria, és abans que res lloança i acció de gràcies. Quan Maria exclama "La meua ànima magnifica el Senyor, el meu esperit celebra Déu que em salva", porta Jesús al seu si. Lloa el Pare per Jesús, però també el lloa en Jesús i amb Jesús. Aquesta és precisament la veritable actitud eucarística.

»Al mateix temps, Maria rememora les meravelles que Déu ha fet en la història de la salvació, segons la promesa feta als pares (cf Lluc 1,55), anunciant la meravella que les supera totes, l'Encarnació redemptora. En el *Magníficat*, en fi, hi ha present la tensió escatològica de l'Eucaristia. Cada cop que el

Fill de Déu es presenta sota la pobresa de les espècies sacramentals, pa i vi, es posa en el món el germen de la nova història, en la qual els poderosos són derrocats del sol i exalçats els humils (cf Lluc 1,52). Maria canta el cel nou i la terra nova que s'anticipen en l'Eucaristia i, en un cert sentit, deixa entreveure el seu disseny programàtic. Ja que el *Magníficat* expressa l'espiritualitat de Maria, res no ens ajuda a viure millor el Misteri eucarístic que aquesta espiritualitat. L'Eucaristia se'n ha donat perquè la nostra vida sigui, com la de Maria, tota ella un magníficat! (n.58)»

Aquesta llarga cita de l'encíclica *L'Església viu de l'Eucaristia* ens prepara per celebrar el proper diumenge —dia 13— la solemnitat del Cos i de la Sang de Crist. Festa de lloança de l'Església al Salvador, guia i pastor, amb himnes i càntics. Per més que el lloem amb totes les forces, mai arribarem a lloar-lo prou, perquè és més gran que qualsevol lloança humana!

Per Eduard Brufau

El sant de la setmana

- ❑ Nascuts cap a finals del segle II a Milà
- ❑ Germans martiritzats per la seva fe cristiana a mitjan segle III
- ❑ Sant Ambrós en va descobrir els cossos més de cent anys després
- ❑ Venerats des de llavors per tot l'Occident cristià

Diu la tradició que l'any 386 l'arquebisbe de Milà, sant Ambrós, va fer excavar el subsòl d'una basílica de la ciutat arran d'unes revelacions que havia tingut. Sota terra van trobar-hi dos cossos que ja feia molt de temps que havien estat sepultats, però que ningú no va saber a qui pertanyien. Només uns quants ancians de la ciutat van dir que recordaven que de petits havien sentit a parlar de dos màrtirs cristians enterrats en aquest lloc anomenats Gervasi i Protasi, considerats els primers màrtirs de Milà.

A partir d'aquí, els cossos van ser solemnement vetllats i traslladats a la basílica anomenada avui de Sant Ambrós, enmig d'una gran exaltació popular. Però se'n sabia molt poc, de la vida d'aquests dos màrtirs, de manera que anys més tard del seu descobriment va aparèixer una versió escrita

Sant Gervasi i sant Protasi

de la vida de tots dos, falsament atribuïda a sant Ambrós. Segons aquest text, Gervasi i Protasi eren dos germans, fills de sant Vital i santa Valèria, que els van educar en la religió cristiana, llavors encara perseguida. Quan els pares van morir, els fills es van vendre els béns familiars, en van repartir els guanys entre els pobres i es van retirar en una barraca per dur-hi una vida de pregària i meditació. Així es van estar molt de temps, fins que al cap de deu anys algú els va denunciar perquè eren cristians. Les autoritats romanes els van arrestar per fer-los renunciar a les seves creences i, com va passar amb molts altres màrtirs de l'època, ells s'hi van negar. Per aquesta raó els dos germans van ser executats. La tradició no especifica sota quin emperador va tenir lloc el martiri, però estudis recents el situen en època de l'emperador Deci (249-251) o Valèria (253-260).

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa,
santorals
i altres celebracions

(Cicle litúrgic C; ferial 2)

Temps de durant l'any

(Salteri: setmana 3)

JUNY

13. Diumenge

El Cos i la Sang de Crist (S), *Blanc*. Lectures: Gènesi 14,18-20 / Salm 109 / 1 Corintis 11,23-26 / Lluc 9,11b-17

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Antoni de Pàdua, prev. i doctor; Fandila, prev.; Aventí, mr.; Santes, Aquil·lina, vg.

Festa Major: a Beliver de Cerdanya, Cornellà de Llobregat i Santpedor.

14. Dilluns

Fèria. *Verd*. Lectures: 1 Reis 21,1-16 / Salm 5 / Mateu 5,38-42

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Eliseu, prof.; Santes, Digna, vg. i mr.

Festa Major: a Llivia.

15. Dimarts

Fèria. *Verd*. Lectures: 1 Reis 21,17-29 / Salm 50 / Mateu 5,43-48. Si es vol: *Santa Maria Miquela del Santíssim Sagrament* (MLI), *Blanc*.

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Bernat d'Aosta, prev.; Santes, Benilde, mr.; Germana Cousin, vg.

16. Dimecres

Fèria. *Verd*. Lectures: 2 Reis 2,1-6-14 / Salm 30 / Mateu 6,1-6.16-18

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Quirze i Julita, mrs.; Ferriol, prev. i mr.; Ilpidi, mr.

Festa Major: a Calella i Sant Quirze de Besora.

17. Dijous

Fèria. *Verd*. Lectures: Eclesiàstic 48,1-15 / Salm 96 / Mateu 6,7-15

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Gregori Barbarigo, b.; beat Pau Buralls, b.; Santes, Emília Vialar, rel. i fund.

18. Divendres

El Sagrat Cort de Jesús (S), *Blanc*. Lectures: Ezequiel 34,11-16 / Salm 22 / Romans 5,5b-11 / Lluc 15,3-7

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Marc i Marcel·lià, mrs.; Ciríac i Paula, mrs.; Santes, Marina, vg. i mr.

Festa Major: a la Pobla de Segur.

19. Dissabte

El Cor Immaculat de Maria (MO), *Blanc*. Lectures: 2 Cròniques 24,17-25 / Salm 88 / Lluc 2,41-51

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Romuald, ab. i fund.; Gervasi i Protasi, mrs.; Santes, Aurora, vg. i mr.; Juliana Falconieri, rel.

Lectures bíbliques

Diumenge del Cos i la
Sang del Senyor

Lectura primera

Gn 14,18-20

Lectura segona

1Co 11,23-26

Portà pa i vi

Cada vegada que en mengeu i en beveu, anuncieu la mort del Senyor

Lectura del llibre del Gènesi:

En aquells dies, Melquisedec, rei de Salem, portà pa i vi. Com que era sacerdot del Déu Altíssim, beneí Abram amb aquestes paraules: «Que el Déu Altíssim, creador del cel i de la terra, beneeixi Abram. Beneït sigui el Déu Altíssim, que ha posat a les teves mans els teus adversaris.» I Abram li donà el delme de tot el botí.

Salm responsorial

109

Oracle del Senyor al meu Senyor:

«Seu a la meua dreta,
i espera que faci dels enemics
l'escambell dels teus peus».

R. «Ets sacerdot per sempre, com ho fou
Melquisedec.»

Que el Senyor estengui lluny des de Sió
el poder del teu ceptre:
Impera enmig dels enemics. R.

«Ja eres príncep el dia que vas néixer,
tens la glòria sagrada des del si de la mare,
des del principi jo t'he engendrat». R.

El Senyor no es desdium del que jurà:
«Ets sacerdot per sempre
com ho fou Melquisedec». R.

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint:

Germans, aquesta tradició que jo he rebut i que us he transmès a vosaltres, ve del Senyor: Jesús, el Senyor, la nit que havia de ser entregat prengué el pa, i, dient l'acció de gràcies, el partí i digué: «Això és el meu cos, ofert per vosaltres. Feu això per celebrar el meu memorial.» Igualment prengué el calze, havent sopat, i digué: «Aquest calze és la nova aliança segellada amb la meua sang. Cada vegada que en beureu, feu-ho per celebrar el meu memorial.» Així, doncs, cada vegada que mengeu aquest pa i beveu aquest calze anuncieu la mort del Senyor fins que torni.

Aclamació

Jn 6,51

Jo sóc el pa viu, baixat del cel, diu el Senyor;
qui menja aquest pa, viurà per sempre.

Evangeli

Lc 9,11b-17

Tothom en menjà tant com volgué

Lectura de l'evangeli segons sant Lluc:

Un dia Jesús parlava del Regne de Déu a la gent i curava els qui en tenien necessitat. Veient que començava a fer-se tard, els dotze anaren a dir-li: «Acomiadeu la gent. Que vagin a passar la nit als pobles o a les masies del voltant, i puguin trobar-hi queviures; aquí és un lloc despoblat.» Jesús els digué: «Doneu-los menjar vosaltres mateixos.» Ells respongueren: «Només tenim cinc pans i dos peixos. Hem d'anar nosaltres mateixos a comprar menjar per a tota aquesta gentada?» Tots plegats eren uns cinc mil homes. Ell digué als deixebles: «Feu-los seure en grups de cinquanta.» Els deixebles ho feren i tothom s'assegué. Jesús prengué els cinc pans i els dos peixos, alçà els ulls al cel, els beneí, els partí i els donava als deixebles perquè els servissin a la gent. Tothom en menjà tant com volgué i recolliren dotze coves de les sobres.

Barcelona

diòcesis

El Dr. Pere Tarrés serà beatificat al setembre

■ El procés de beatificació, impulsat fa més de trenta anys, culminarà a la ciutat italiana de Loreto

BARCELONA.— Finalment, la beatificació del Dr. Pere Tarrés i Claret (1905-1950) ja té data i lloc de celebració. Si bé encara no hi ha anunci oficial, la previsió és que

el procés de beatificació de l'insigne metge i sacerdot, que va fer les primeres passes ara fa més de trenta anys, culmini el diumenge 5 de setembre a la ciutat italiana de Loreto.

El cardenal Ricard M. Carles, arquebisbe de Barcelona, ja va avançar recentment que la beatificació del Dr. Pere Tarrés s'esdevindria durant el mes de setembre a la ciutat italiana de Loreto. El cardenal Carles ho va anunciar durant la presentació del llibre *Myriam... ¿por qué lloras?*, que va tenir lloc a la seu de la Federació de Cristians de Catalunya el dia 20 de maig passat. Amb tot, la comunicació oficial no es donarà a conèixer fins a mitjan d'aquest mes de juny, quan la Congregació per a les Causes dels Sants declari oficialment les virtuts heroiques del Dr. Pere Tarrés i el proclami venerable.

La beatificació s'emmarcarà en la celebració a Loreto d'un congrés internacional d'Acció Catòlica, moviment al qual el Dr. Pere Tarrés va dedicar bona part del seu ministeri sacerdotal. No oblidem que va ser viceconsiliari diocesà dels joves d'Acció Catòlica i, més endavant, consiliari també dels centres femenins d'Acció Catòlica a la parròquia de Sant Vicenç de Sarrià. El Dr. Pere Tarrés serà beatificat juntament amb dos joves, un noi de Rímini i una noia de Sicília, vinculats també amb aquesta organització d'Església.

A casa nostra s'ha creat una comissió diocesana encarregada d'organitzar la peregrinació amb motiu de la beatificació del Dr. Pere Tarrés així com una possible audi-

La ciutat de Loreto es troba a la província italiana d'Ancona.

El Dr. Pere Tarrés i Claret.

Apunt biogràfic

Pere Tarrés i Claret (Manresa, Bages, 1905 - Barcelona, 1950) va ser metge i sacerdot de la diòcesi de Barcelona. Fill d'una família obrera, va cursar el batxillerat al col·legi municipal de Manresa i la carrera de metge a la Universitat de Barcelona. Llicenciat amb premi extraordinari i auxiliar de la càtedra de la mateixa facultat, va exercir la professió als pobles d'Avinyó i de Monistrol de Calders i des del 1928 al barri de Gràcia, de Barcelona. Va ser un dels fundadors i impulsors de la Federació de Cristians de Catalunya. Després d'haver estat perseguit per la seva militància catòlica, va ser metge a l'exèrcit republicà i va escriure un interessant *Diari de guerra*. Després de la guerra va ingressar al Seminari de Barcelona i va ser ordenat de prevere el 1942.

Vicari de Sant Esteve Sesrovires i llicenciat en Teologia a Salamanca, va ser viceconsiliari diocesà dels Joves d'Acció Catòlica i consiliari dels centres femenins de la mateixa organització a la parròquia de Sant Vicenç de Sarrià, on es conserva el seu sepulcre. També va portar a terme una intensa feina social, com a director del Secretariat diocesà de Beneficència, de la que naixeria Càritas; fundador de l'OBA (Obra Benèfica Antituberculosa), i del sanatori de la Clínica de la Mercè, amb el Dr. Gerard Manresa. També va col·laborar amb l'obra de la Visitació, l'Hospital de la Magdalena i altres institucions d'apostolat social.

Carme Munté

Preparatius de la Fundació Pere Tarrés

L'encert del cardenal Jubany, i dels llavors responsables del Servei Colònies de Vacances i de l'Escola de l'Esplai, Mn. Andreu Oliveres, Miquel Miranda i d'altres, va fer que l'obra d'aquesta entitat, portada a terme fins a la dècada dels vuitanta en el si de Càritas diocesana, es constituís com a Fundació i prengué el nom del metge i dirigent de la Federació de Joves Cristians de Catalunya, Dr. Pere Tarrés.

L'obra pastoral, eclesial, educativa envers els infants i els joves que porta a terme l'entitat troba en el dirigent fejecista un model de lideratge, de testimoni cristià, de mestratge per als joves. Pere Tarrés relliga l'acció de la Fundació en la tradició d'apostolat laic de la Federació de Joves Cristians de Catalunya. La notícia de la seva beatificació compromet l'entitat encara més amb aquesta tradició i compromís pastoral envers els joves i els infants.

La Fundació, que havia col·laborat fa anys en l'edició d'un llibre-còmic dibuixat per Pilarín Bayés i editat per l'Editorial Mediterrània, està a punt de publicar un opuscle del claretà Pere Codinachs sobre el Dr. Pere Tarrés i la seva acció pastoral com a referència per a l'actual missió de l'entitat. El moment no podia ser més oportú, la reflexió que es volia que afavorís aquest material coincidirà amb la beatificació.

La Comissió diocesana liderada per Mons. Josep Àngel Sáiz i per Mn. Manuel Valls, rector de Sarrià, que prepara els actes al voltant de la beatificació composta des de la seva constitució amb la col·laboració de la Fundació Pere Tarrés. Aquesta ha assumit responsabilitats en el disseny gràfic dels materials, així com, conjuntament amb la Delegació diocesana de Pastoral de Jovenut i l'Acció Catòlica Diocesana, en la preparació del pelegrinatge dels joves a Loreto, participant en el Congrés de l'Acció Catòlica italiana, en la cerimònia de beatificació i en la posterior eucaristia d'acció de gràcies al Vaticà i possible audiència amb el Sant Pare a Castel Gandolfo.

L'oportunitat de conèixer més a fons la figura i l'obra del Dr. Pere Tarrés ben segur que serà un revulsiu en les persones i les accions de la Fundació. La beatificació, més que el reconeixement per a la persona, és un do i un motiu de profunda alegria per als que, humilment i d'acord amb els temps actuals, volen ser continuadors d'una tradició magníficament promoguda pel Dr. Pere Tarrés. (C.C.)

Recordant...

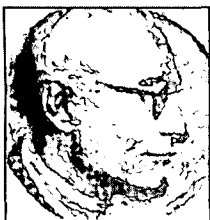
Dr. Pere Tarrés

De metge a sacerdot

Explicava Mn. Ferran Lloveras, sacerdot diocesà, que l'any 1950, essent diaca, va ingressar malalt de tuberculosi al sanatori-clínica de la Mare de Déu de la Mercè, on hi havia ingressat el Dr. Pere Tarrés, greument malalt de càncer: «Vaig visitar-lo a la seva habitació més d'una vegada i, durant les absències del capellà de la clínica, li vaig administrar alguns dies la Comunió. Vam tenir converses sobre el sacerdoci i sobre altres temes, sempre en un to molt enlairat, que se'm feien més incomprensibles com més enlairada era la temàtica. Un dia em digué: "Et prepares per ser sacerdot. La vocació sublim de metge només la podia deixar per ser sacerdot." Aquestes paraules em quedaren molt impreses en el meu interior.»

Mn. Francesc Raventós

Vicepostulador de la causa de beatificació del Dr. Pere Tarrés

Barcelona

Jornada Família i Vida a la Balmesiana

■ Presentació del «Directori de la Pastoral Familiar de l'Església a Espanya»

BARCELONA.— El dissabte 29 de maig va tenir lloc a la Balmesiana la Jornada Família i Vida, que es va centrar en la presentació del *Directori de la Pastoral Familiar de l'Església a Espanya*. Aquest important document de la Con-

ferència Episcopal Espanyola (21-XI-2003) és el complement de la instrucció pastoral *La família, santuari de la vida i esperança de la societat*, i pretén apuntar les línies que han de presidir l'acció de la Pastoral Familiar en les seves diverses etapes.

La Fundació Balmesiana desitja contribuir modestament però d'una manera entusiasta a aquesta acció de la Pastoral Familiar a la diòcesi de Barcelona. Per això ha organitzat juntament amb l'Institut BERIT de la Família aquesta jornada, atenent l'exhortació del mateix directori: «Els pastors i tots els que col·laboren en la pastoral han de posar els mitjans perquè la família —i els pares en particular— visquin amb goig aquesta responsabilitat. Per aconseguir aquest objectiu poden contribuir a l'organització de trobades i jornades de la família, de la vida, etc.» (n. 257). I van ser precisament matrimonis els que, juntament amb els seus fills, es van donar cita a la Balmesiana.

Dues ponències, i un diàleg final van donar cos a una jornada que va presidir el director de la fundació, el P. Pedro Suñer, s.j. La primera ponència va anar a càrrec del Dr. Joan Antoni Mateo, delegat de Pastoral Familiar de la diòcesi d'Urgell, que va presentar i comentar els capítols que el directori dedica als temes pastorals. Va constatar l'acollida hostil que va tenir el document als mitjans de comunicació, i és que denuncia amb valentia la situació en què es troba la família a la societat actual;

fins i tot assenyala el silenci de molts cristians o l'«adaptació als costums i valors culturals vigents» (n. 9).

Per això, va continuar ressaltant la importància i urgència de la Pastoral Familiar, que ha de ser compresa com una dimensió essencial de tota evangelització; en aquesta les famílies cristianes són protagonistes, i cal que s'uneixin per evitar que la influència de la cultura dominant els faci abdicar de la seva missió: Moment essencial d'aquesta pastoral és la preparació al matrimoni, la clau del qual consisteix a presentar-lo com una autèntica vocació. «Abans no et casis mira el que fas, ja que aquest és un assumpte del qual depèn en bona part la salvació o la condemna de l'ànima i de viure una vida de pau i tranquil·litat o d'inquietud i disgustos», paraules de sant Josep Manyanet amb què va concloure la seva intervenció.

Situació actual de la família

La segona ponència va anar a càrrec del Dr. José M. Alsina, vicerector acadè-

El Dr. Joan Antoni Mateo, durant la seva intervenció.

mic de la Universitat Abat Oliba CEU, que des del directori va analitzar amb perspicàcia la situació actual de la família, mostrant la necessitat de desemascarar-la. Pel que fa a la visió de la sexualitat, separada del matrimoni, de la procreació i sotmesa a una generalitzada banalització hedonista; tot això amb el suport de mitjans de comunicació i partits polítics, que «fan d'altaveu a determinats grups de pressió, com per exemple els lobbies homosexuals» (n. 13). La seva incidència en l'educació dels nens és particularment greu, ja que «s'incita decididament a una promiscuitat precoç de gravíssimes conseqüències psi-

cològiques, perquè dificulta la maduració i integració de la sexualitat» (n. 18)

D'una banda, tot això es deu al fet de situar la lliure voluntat humana per damunt de la natura, cosa que du a una «família a la carta». Però és en l'ordre natural on es reconeix millor el pla de Déu sobre la família; d'aquí que ja Feuerbach i Marx proposessin atacar la família per així acabar destruint la Sagrada Família. Però la causa fonamental és una cultura tancada a la vida i mancada d'esperança, cosa que es manifesta sobretot en el «catastròfic desert o hivern demogràfic» (n. 14). Per això el Dr. Alsina va insistir en la crida feta pels bisbes a evangelitzar

amb audàcia davant les dificultats actuals, signe d'esperança en la victòria de l'amor esponsalici de Crist.

La jornada va concloure amb un diàleg moderat per la Dra. Paloma Chorro, professora del Pontifici Institut Joan Pau II per a la Família, que va exhortar els participants a fer vida en l'Església les ensenyances del directori. També va felicitar la Balmesiana per aquest acte, i la va animar a continuar treballant per proporcionar un ensenyament específic en l'Evangeli del matrimoni i la família.

Enrique Martínez

Celebració de la solemnitat de Corpus Christi

LA GARRIGA.— El diumenge 13 de juny molts municipis de Catalunya celebren amb gran magnificència la Festa de Corpus. Fins i tot a la Garriga (Vallès Oriental), la Festa de Corpus és considerada per tothom com la celebració més important del municipi ja que hi prenen part veïns de la Garriga de totes edats i condicions. Com és habitual, s'espera que el poble rebi més de 20.000 visitants en una festa que combina el caràcter religiós, cultural, artístic i popular.

Enguany es confeccionaran 24 catifes

de flors que convertiran els carrers més cèntrics de la població en més d'un quilòmetre i mig lineal (3.700 metres quadrats) de catifa natural, dos altars i un mural. La festa, que té una gran tradició al poble, està organitzada per la Comissió de Corpus de la Garriga. Per a més informació: www.corpuslagarriga.org i tel. 630 336 621.

Així mateix, la catedral de Barcelona acollirà la solemnitat de Corpus Christi a partir de les deu del matí, amb el cant de laudes. De les 8h a les 13.30 h es procedirà a l'exposició del Santíssim, benedicció

i reserva. Finalment, a les 18.30 h, al Pla de la Seu, tindrà lloc la celebració de l'Eucaristia, presidida per l'arquebisbe de Barcelona, el cardenal Ricard M. Carles. A continuació, la processó amb el Santíssim recorrerà els carrers Plaça Nova, Arcs, Portal de l'Àngel, Fontanella, Vila Laietana, Joaquim Pou i avinguda de la Catedral. L'ou com balla quedarà instal·lat a la font del claustre del 9 al 13 de juny.

D'altra banda, durant la commemoració de Corpus Christi se celebra també el Dia de la Caritat, de manera que les

col·lectes d'aquest dia es destinen a continuar amb els programes socials que es duen a terme des de Càritas. Amb el lema «Pobres? Rics? La pobresa, una realitat cada dia més propera, una realitat cada dia més difosa. Càritas, on hi ha els últims», Càritas diocesana de Barcelona vol ressaltar amb motiu de la solemnitat de Corpus Christi que, encara que a la nostra societat cada dia hi ha més persones pobres, afortunadament, també hi ha gent que se sent cada cop més rica en solidaritat, en esperança, en justícia. (C.C.)

«Els sants metges guaridors sant Cosme i sant Damià» Història, llegenda, goigs

Parlaran:

Dr. Josep M. Vilarrassa, autor
Mn. Joan Costa Bou, consiliari Federació de Cristians
Dr. Josep M. Simón, president de Metges Cristians

Data: dimecres 16 de juny a les 19.30 hores

Lloc: Federació de Cristians de Catalunya
c/ Calàbria, 273-275, entl. 4a - Barcelona

METGES
CRISTIANS DE
CATALUNYA

Refrigeri de germanor

Entrada lliure

Tarragona

Es presenta el «Cantoral litúrgic bàsic»

■ Ha estat editat pel Centre de Pastoral Litúrgica de Barcelona

TARRAGONA.— La Comissió Interdiocesana de Litúrgia de la Tarraconense va presentar el dissabte 22 de maig, al Seminari de Tarragona, el *Cantoral litúrgic bàsic*. L'arquebisbe de Tarragona, Mons. Lluís Martínez Sistach, va presidir un acte que va comptar amb l'assistència del bisbe auxiliar de Barcelona Pere Tena, president d'aquesta comissió; del president i del gerent del Centre de Pastoral Litúrgica de Barcelona, Josep Urdeix i Miquel Lirio, respectivament, i dels delegats de Pastoral Litúrgica i d'un bon nombre de preveres.

Foto: Joan Boronat

El Seminari de Tarragona va acollir la presentació.

Mons. Josep Urdeix va introduir l'acte de presentació del *Cantoral litúrgic bàsic* (CLB) i va fer esment a l'encàrrec que els bisbes de la Tarraconense van fer al Centre de Pastoral Litúrgica de Barcelona de confeigir aquest directori. Mons. Pere Tena va ser l'encarregat de presentar el CLB i, d'entrada, va deixar clar que el cantoral «no es pot interpretar com una ingerència als especialistes i als musicòlegs del cant litúrgic, que és part de la celebració com a professió de fe». Per aquest motiu, va considerar que els bisbes han de vetllar pel que es canta, no tant en les melodies, i sí en les paraules musicals.

En la presentació del cantoral es va subratllar que les assemblees d'una mateixa llengua és convenient que puguin unir-se en un mateix cant. Aquesta circumstància, que es donava del tot en els cants en llatí, es considera que ha de poder ser recuperada en la llegua vernacle. En la base hi ha el sentit d'Església local, i el fet de la inculturació, que té el seu inici en la versió dels textos llatins-romans a la llengua del poble. «Que el cantoral sigui bàsic, no vol dir exclusiu ni vol tancar la iniciativa de la interpretació d'altres cants, sobretot pel que fa a les melodies, en el benentès que hi ha cants bàsics i cants apropiats», va manifestar Mons. Pere Tena.

Així mateix, es va fer referència a la resposta del CLB a una obediència, en el sentit que fa cent anys Pius X ja es va preocupar seriosament pel cant litúrgic. Joan Pau II n'ha fet memòria en el centenari, sense obviar que el model gregorià ha estat viscut intensament a Catalunya i que Pau VI va presentar un grup de cants gregorians amb fidelitat al principi del Concili. El CLB és una realització d'aquests principis: presència i valoració del cant gregorià. D'altra banda, el Concili Provincial Tarraconense va demanar expressament la publicació d'un cantoral litúrgic bàsic.

El CLB ofereix el repertori bàsic per a l'any litúrgic i l'experiència que s'ha fet fins ara mostra la bondat d'aquesta iniciativa.

Mons. Pere Tena va manifestar que «el cantoral està preparat directament per donar resposta a la pregunta "què es canta avui?", diferent de la pregunta massa habitual "què cantarem avui?". Així mateix, es va posar en relleu el fet que els compositors han treballat anònimament, amb generosa renúncia. Significa que aquests cants són de l'Església, malgrat que el seus noms figuren en una llista al final com un testimoni, puix que no s'especifica quina és la seva composició.

L'arquebisbe de Tarragona va pronunciar unes paraules de cloenda, en les quals va remarcar que el cantoral «és un fruit del nostre Concili Provincial Tarraconense», on, en la resolució 52, que és vinculant, es diu que «els bisbes de Catalunya confien a la secció de música de la Comissió Interdiocesana de Litúrgia la preparació d'un cantoral bàsic, amb els textos impregnats del llenguatge de la Bíblia i de la Litúrgia». La inexistència, fins ara, d'un cantoral va ser qualificada per l'arquebisbe com «una mancança i una llacuna en la Pastoral Litúrgica de la Tarraconense. Ara, però, tenim a les mans un nou instrument que pretén ajudar molt a les celebracions eucarístiques i sacramentals. Aquest cantoral contribuirà a difondre uns cants litúrgics adients per a cada moment i que puguin ser cantats en les celebracions que apleguen fidels d'arreu de Catalunya», va manifestar Mons. Lluís Martínez Sistach.

L'arquebisbe metropolità i primat va concloure la seva intervenció amb unes paraules d'agraïment, en nom de tots els bisbes de Catalunya, envers totes les persones que han fet possible l'aparició del *Cantoral litúrgic bàsic*.

Al final de la presentació, el grup dels diu-menges del Cor dels Amics de la Catedral va interpretar tres cants d'entrada inclosos al cantoral. El mateix cor amb preveres de l'Escola de Gregorià va interpretar diferents cants gregorians.

Joan Boronat

La passió es representa a l'amfiteatre romà.

Tornen les representacions de «La passió de sant Fructuós»

TARRAGONA.— La passió de sant Fructuós tornarà a representar-se enguany en el marc de l'amfiteatre romà de Tarragona, el dies 11, 12, 19 i 26 d'aquest mes de juny, a les deu de la nit. La passió de sant Fructuós és la transcripció en llenguatge teatral, feta per Andreu Muñoz Melgar, de les actes martirials del bisbe tarragoní i dels seus diques, també sants, Auguri i Eulogi, cremats vius a l'amfiteatre de Tarragona el 21 de gener de l'any 259 dC, sota la persecució de l'emperador Valerià.

Les escenificacions de La passió de sant Fructuós són de caràcter bianual i es van estrenar l'any 1990, per bé que van haver de transcórrer gairebé quatre anys fins que es va produir la següent representació. La posada en escena de la Passió a l'incomparable escenari de l'amfiteatre la fa possible l'Associació Cultural Sant Fructuós, conjuntament amb la Schola Cantorum i l'Orquestra dels Amics de la Catedral, amb la intervenció d'unes 350 persones, entre actors, músics, la coral i personal tècnic.

Del calendari de les representacions, la del dissabte dia 19 és considerada la principal de totes, puix que es preveu que comunitats cristianes d'arreu, amb advocació a sant Fructuós, puguin assistir a aquest extraordinari espectacle que comptarà amb l'assistència de l'arquebisbe metropolità i primat de Tarragona, Mons. Lluís Martínez Sistach, i l'alcalde de la ciutat, Joan Miquel Nadal. A les comunitats assistents se'ls obsequiarà, a l'arena de l'amfiteatre, amb la reproducció d'una inscripció del segle v relacionada amb el culte de sant Fructuós i trobada a les excavacions de la necròpoli paleocristiana de Tarragona. A més, als grups procedents de fora de Tarragona se'ls oferirà la possibilitat de visitar l'amfiteatre gratuïtament.

Cal recordar que la capacitat de l'amfiteatre romà és limitada i que es pot fer la corresponent reserva d'entrades a través del tel. 628 891 442 o bé recollint-les al Teatre Metropol i a l'arquebisbat de Tarragona, com a principals punts de venda. (J.B.)

GIRONA

Jornada Diocesana de Preveres

BANYOLES.— A la casa d'espiritualitat de Banyoles es va celebrar l'11 de maig passat la Jornada Diocesana de Preveres. La conferència va anar a càrrec del bisbe de Sant Sebastià, Mons. Juan María Uriarte. Prop de 120 capellans van participar en aquesta jornada, en la qual el bisbe Uriarte va oferir una visió de la situació actual de l'Església. Va reconèixer que la comunitat cristiana és cada cop menys nombrosa i va descriure la situació de l'Església com d'«hivern», però sempre amb un ànim optimista i ple d'esperança. Segons la seva opinió, les causes principals de la feblesa del cristianisme i la manca d'atracció que hi senten els joves respon més a motius culturals que morals. Cal que reflexionem sobre les característiques que configuren els valors i els principis actuals de la nostra societat, en la majoria dels casos incompatibles amb els valors i el sentit de vida del missatge cristià.

Va continuar la reflexió sobre la imatge que té l'Església de feblesa davant d'una societat poderosa on ha perdut la situació de privilegi de temps passats; sobre la necessitat que té l'Església de trobar de nou la credibilitat i el respecte social, sobretot pel que fa a la valoració del treball dels preveres, com a homes al servei de Déu i de la seva comunitat. Per a Mons. Uriarte, el present i el futur ens conviden a la confiança, ja que cada cop hi ha més grups de cristians implicats que cerquen portar a la pràctica i seguir l'exemple de Jesús. (M.G.)

VOLEU DONAR SENTIT A LA VOSTRA VIDA?

Us hi ajudaria una trobada amb Déu.

EXERCICIS ESPIRITUALS

Dirigits per un sacerdot de la Unió Sacerdotal Lumen Dei. Inspirats en sant Ignasi, en règim d'internat i silenci.

19 - 20 DE JUNY
(Entrant el dia 18 a la nit)

Tel. 933 013 194

c/ Xuclà, 19 - 08001 Barcelona
Recessos externs els 2ns diumenges de cada mes

La catedral de Lleida acull la Jornada

S'obre el procés de beatificació dels sacerdots i laics màrtirs

LLEIDA.— El dissabte 15 de maig la catedral de Lleida va acollir la Jornada Sacerdotal, que cada any congrega els preveres lleidatans en la commemoració de la festa de sant Joan d'Àvila, patró del clergat diocesà.

La jornada va congrega els preveres lleidatans.

En aquesta trobada anual de germanor sacerdotal té lloc la celebració de les nocces d'or, de diamant i fins i tot de brillant, de sacerdoci d'uns quants mossens del bisbat, en aquesta ocasió 17, tot donant gràcies a Déu per haver-los cridat al sacerdoci i haver-los ajudat a mantenir-se fidels.

Enguany, aquesta jornada va tenir un altre motiu de goig i de celebració, ja que s'obria solemnement el procés diocesà per a la beatificació o declaració de martiri d'aquells sacerdots i laics que a Lleida van morir per la seva fe durant la persecució religiosa dels anys 1936-1939.

Per voluntat del bisbe de la diòcesi, la

Jornada Sacerdotal i l'obertura del procés dels màrtirs es van unir en una sola celebració. Aquest va ser el motiu pel qual al primer temple de la diòcesi es va aplegar gairebé tot el presbiterat diocesà, així com molts fidels vinguts d'arreu del bisbat, en especial de les parròquies de la ciutat i dels pobles d'on eren fills o bé on van morir màrtirs els servents de Déu. També hi havia molts testimonis del procés i autoritats de la ciutat, encapçalades pel vicepresident de la Diputació, Miquel Padilla. Altres fidels hi van assistir per acompanyar els preveres que feien les seves nocces sacerdotals.

Conxita López, secretària del tribunal, va jurar el càrrec.

Sessió solemne d'obertura del procés

Finalitzada l'Eucaristia, es va col·locar una taula al presbiteri de la catedral per iniciar la sessió oficial d'obertura del procés diocesà per a la beatificació o declaració de martiri del qui va ser vicari general, Rafael García Segura, i de 137 sacerdots i 17 laics de la diòcesi de Lleida, que en el període 1936-1939 van donar la vida per la fe. En aquest acte, presidit pel bisbe de la diòcesi, Mons. Francesc Xavier Ciuraneta, hi van participar tots els càrrecs del Tribunal Eclesiàstic: jutges, notaris i membres de la comissió històrica.

L'acte es va iniciar amb el cant *Veni, creator spiritus*. Tot seguit, va prendre la paraula el vicepostulador de la causa i vicari general del bisbat, Mn. Joan R. Ezquerro, que va fer una breu explicació del procés i va llegir l'escrit de la postuladora, Silvia Monica Correale, on es demanava la incoació de la causa.

A continuació, el secretari canceller del bisbat, Mn. Daniel Turmo, va llegir la carta de la Congregació de les Causes dels Sants amb el *nihil obstat* per a la instrucció del procés, el decret d'introducció de la causa i el nomenament del tribunal. Tots els membres del tribunal, encapçalats pel bisbe de la diòcesi, així com el vicepostulador, van jurar els càrrecs.

Seguidament, Mn. Joan R. Ezquerro va presentar al prelat la llista dels testimonis, que ell va acceptar, alhora que el jutge delegat, Mn. Jaume Montaña, va assenyalar que la seva habitual per interrogar els testimonis i executar les altres proves seria el Palau Episcopal. L'acte, estrictament jurídic, va acabar quan el secretari canceller va aixecar acta de la sessió i en va donar lectura.

«El martiri és un testimoni que cal no oblidar»

Abans de la benedicció apostòlica que va impartir el bisbe Ciuraneta, va prendre la paraula Mons. Joan Esquerda Bifet, sacerdot de la diòcesi de Lleida resident a Roma, prelat d'honor del Sant Pare i actualment canonge de la basílica de Santa Maria la Major. Com a membre de la Comissió Teològica de la Congregació de les Causes dels Sants, va parlar de com un procés de martiri pot ajudar i molt a la

pastoral diocesana i a la vivència dels fidels: «La sang dels màrtirs és llavor de cristians, però també és llavor de vocacions i de renovació eclesial.»

En la seva breu intervenció, va assenyalar que els cristians de la diòcesi de Lleida no podem perdre les arrels ni la memòria històrica: «Si volem viure el present amb amor i preparar amb esperança un futur engrescador, cal fer-ho a la llum del manament de l'amor i de les benaurances, que inclouen el perdó com el de Jesús morint a la Creu. El nostre beat Francesc Castelló va anar al martiri cantant, sota la protecció materna de la Verge Blanca. Els màrtirs, amb el seu exemple, han assenyalat i gairebé aplanat el camí del futur. A nosaltres ens toca, amb la gràcia de Déu, seguir-ne les petjades.»

Mn. Jaume Montaña, durant el seu jurament.

Mons. Esquerda va afirmar que es calcula que hi ha hagut quaranta milions de màrtirs en vint segles i que només en el segle xx han estat 27 milions: «Gairebé cada dia, a les institucions missioneres de Roma, arriba la notícia d'un missioner assassinat o de fidels que donen la vida per Crist. Avui, el testimoni i els testimonis són necessaris i urgents. Ens trobem en una societat icònica que demana signes de l'Evangeli. L'home d'avui creu més en els testimonis que en els mestres. El testimoni de la vida cristiana és la forma de missió primera i insubstituïble.» El canonge de Santa Maria la Major va acabar la seva intervenció dient que el martiri «és un testimoni que cal no oblidar».

Residencial Park

URB. VINYA APROP

Torres unifamiliars aïllades 4 vents, 3/4 habitacions dobles i 1 suite, estudi, parcel·la mínima de 400 m², piscina opcional i jardí comunitari.

Entorn (Parc Natural de l'Albera), vistes Canigó, platges a 10 minuts, 3 min. golf de Peralada i a 10 min. de l'Hospital General de Figueres.

1a fase de 8 torres venuda.

PROMOTOR GARRIGUELLA RESIDENCIAL PARK S.A.
CONSTRUCTOR LUKINAC S.L.
ARQUITECTE PERE FONTDEVILA I MARTÍ
ARQUITECTE TÈCNIC MARTÍ TARRÉS BARNADA
FINANÇAMENT BANCAIXA

ESTEVE SERRA mòbil 609 100 611
IGNACI LÓPEZ mòbil 686 458 309

Garriguella
 Plaça Marquès de Camps, 16 entl. A
 17001 GIRONA

www.garriguellaaltemporda.com
www.garriguellacostabrava.com

mada Sacerdotal

Bàcul i calze del bisbe Salvi Huix

La solemne concelebració eucarística va ser presidida per Mons. Ciuraneta, que, com a símbol del que anava a celebrar-se, portava el mateix bàcul del qui va ser bisbe de Lleida l'any 1936, Mons. Salvi Huix, i va celebrar el sant sacrifici amb el mateix calze del bisbe màrtir. El simbolisme també es va fer present quan la primera de les lectures va ser proclamada per Xavier Echaz, nebot nét del qui va ser rector i màrtir de Castellans, Mn. Modesto Camí.

El bisbe Ciuraneta va dedicar la primera part de l'homilia al sacerdot, del qual va dir que «no ens en podem jubilar mai». En aquest sentit, es va referir a la fidelitat dels sacerdots que celebraven les nocces sacerdotals. «Una fidelitat —va dir— que no ha estat fàcil per a la generació de preveres que celebren enguany els cinquanta, seixanta o setanta anys d'ordenació. Potser heu estat una de les generacions de preveres que, al llarg de la història recent de la nostra Església, heu viscut situacions de grans contrastos eclesials i socials. Per això, pot ser bo de recordar allò que ha estat, sens dubte, l'ànima del vostre ministeri: la fidelitat a Jesucrist.»

Mons. Ciuraneta va convidar els preveres a renovar el seu acte d'amor a Crist i als germans: «Per Ell us heu jugat la vida a una única carta: la de Jesucrist. Ell ha estat

el centre de tot i per Ell ho heu suportat tot. Heu mantingut el vostre sí inicial. Ens n'alegrem, us felicitem de tot cor i us agraïm el vostre lliurament generós.»

Tot seguit, el bisbe va remarcar la fidelitat sacerdotal en relació amb l'obertura del procés de beatificació dels màrtirs: «Ells van morir com sant Esteve, perdonant. El perdó ha de ser la font de tota reconciliació. Els màrtirs, amb la seva actitud de perdó, ens inviten a superar velles rancúnies i a cercar camins per construir una convivència fraterna.» Mons. Ciuraneta va acabar la seva profunda homília dient que la persona d'avui, més que paraules, demana testimonis, «és a dir, "màrtirs", cristians i preveres que no considerin les dificultats com una amenaça, sinó com una ocasió magnífica per manifestar la fidelitat i l'amor de Crist». Finalment, va convidar els preveres i els fidels presents en la celebració a ser testimonis valents i humils de l'Evangeli.

L'Eucaristia va acabar amb l'himne *Oh, màrtirs del Crist*, que va cantar la Capella de Música de la Catedral i que va ressonar per les naus del temple com la més adient de les lloances en una diada tan assenyada: «Oh màrtirs del Crist!, / sou foc i embranzida; / no hi ha morir més gran, / que donar la vida.»

Jordi Curcó

Fotos: J. Manel Prada

Un moment de la clausura del procés «Ne pereant probationes».

Clausura de la fase «Ne pereant probationes»

El 27 d'abril passat, festa de la Mare de Déu de Montserrat, tal com és prescriptiu de fer abans de donar inici al procés diocesà ordinari, va tenir lloc al Palau Episcopal de Lleida la clausura del procés *Ne pereant probationes* de la causa de beatificació dels màrtirs. Reunit el tribunal en sessió ordinària, amb assistència dels membres de la comissió històrica i sota la presidència del bisbe de la diòcesi, la sessió es va iniciar amb la pregària d'invocació a l'Esperit Sant i es va fer lectura del relat martirial de sant Esteve segons el llibre dels Fets dels Apòstols.

Tot seguit, el vicepostulador, Mn. Joan R. Ezquerro, va explicar breument els passos fets en el procés. Va recordar com el 30 de gener del 2003 es va constituir per decret del bisbe Ciuraneta la comissió històrica i com al maig es va publicar la

primera llista dels presumptes màrtirs. El nomenament del tribunal es va fer al juny del mateix any. Durant el període de juny del 2003 a abril del 2004, el tribunal ha pres declaració a 63 testimonis. La comissió històrica ha comptat amb la valuosa col·laboració del treball fet fa anys per Mn. Eusebi Vidal, que just acabada la guerra va recollir les dades dels màrtirs, i amb el llibre *El martirio de una Iglesia*, de Mn. Ramiro Viola.

Seguidament, el notari-actuari va presentar al bisbe les actes originals, que aquest va examinar i va manar de conservar a l'Arxiu Diocesà, on també es conserven altres documents del procés, com són les cartes adreçades al prefecte de la Congregació de la Causa dels Sants. El 22 de febrer del 2004, es va obtenir el *nihil obstat*, que va fer possible l'obertura del procés diocesà.

Comercial del Descanso

GRAN NOVEDAD
ELIONATURE

Gran promoción y Plan Renove

Por cada colchón que usted compre, le regalamos un **SOMIER ARTICULADO** o bien otro **COLCHÓN**

Las 20 primeras llamadas podrán escoger entre estos regalos:

- Reproductor DVD
- Minicadena con CD
- TV color 14"

Ergonómico

Indeformable

Hipoalérgico

Antiácidos

Articulable

Conseguirá Descansar!!

OFERTA ESPECIAL

AMIGOS DE CATALUNYA
CRISTIANA

Somier Eléctrico
+ Colchón Elionature

Medidas: 80 x 180/190
o bien 90 x 180/190

Por sólo 669 euros

LLAME AHORA AL 902 10 10 23 FINANCIAMOS HASTA 48 MESES

URGELL

L'església d'Abella reviu

ABELLA DE LA CONCA.— El culte, l'embelliment i la recuperació de l'art han fet revivre l'església romànica d'Abella de la Conca.

Pels seus orígens, la fe del poble, l'església romànica de Sant Esteve d'Abella de la Conca recupera la seva esplendorosa identitat. En un poblet on viuen disseminades una vintena de famílies, darrerament s'hi han celebrat tres matrimonis canònics i encara hi ha programada una altra celebració. És fruit de l'estimació que les noies filles d'Abella senten pel seu poble i la seva església.

Les celebracions litúrgiques han exigit la il·luminació interna del temple, objectiu ja assolit. Els abellencs i les entitats locals pensen també en la recuperació immediata del retaule de la Pietat, ja restaurat, que serà exposat al seu lloc d'origen després d'haver instal·lat mesures de seguretat al temple segons l'acord signat entre el bisbat d'Urgell, la Generalitat de Catalunya i l'Ajuntament d'Abella.

D'altra banda, la parròquia ha encarregat una reproducció, en fotografia digital, del retaule del Roser, que ocuparà el lloc de l'obra original, custodiada actualment al Museu Diocesà de la Seu d'Urgell. Tot això contribuirà que Abella de la Conca recuperi gradualment la seva bella identitat. Els abellencs ho celebren agraïts en un poble on la pedra, el seu bressol, ha pres les formes més sublimes de l'art. (A.M.)

Tortosa

Restaurada la capella dels Desemparats d'Alcalà de Xivert

■ Mons. Xavier Salinas va consagrar l'altar i va presidir l'Eucaristia

ALCALÀ DE XIVERT.— El divendres 7 de maig, el bisbe de Tortosa, Mons. Xavier Salinas, acudia a Alcalà de Xivert per consagrar l'altar i inaugurar la restauració de la capella dedicada a la Mare de Déu dels Desemparats.

La gent omplia de gom a gom la petita capella situada al mig del poble, a prop de la casa de cultura. Fora al carrer hi havia més persones que a dins. La cerimònia va ser senzilla però a la vegada solemne.

La missa va ser concelebrada pel rector de la parròquia, Mn. Pere Añó, i per cinc sacerdots més, un d'ells fill del poble.

La capella celebra aquest any el tercer centenari de la seva construcció. Necessitada d'una seriosa restauració, la parròquia, amb la col·laboració de l'Ajuntament del poble, va començar, l'any passat, la restauració, que s'ha acabat enguany, any del tercer centenari, per a la festa de la Mare de Déu dels Desemparats, titular de

La capella celebra el tercer centenari de la seva construcció.

la construcció original, ha estat un obra de restauració fina i encertada.

Durant la missa, el bisbe Salinas va consagrar l'altar seguint el rituel de consagració amb la unció de l'altar, l'encensament, el cobriment amb estovalles... El cor parroquial va ser l'encarregat de solemnitzar la litúrgia amb els cants que amb finesa i amor va entonar.

Va sorprendre la lletania dels sants. Els sants que es van invocar eren els que patrocinen els carrers del poble, per això tots els presents van sentir present el nom del sant que dona a conèixer el seu carrer.

L'alegria de la restauració i la satisfacció de l'obra ben feta relluïa en el somriure de tots els gaspatxers que van participar en l'acció litúrgica i en els que van passar després a saludar la Mare de Déu i a admirar l'obra.

Víctor-Manuel Cardona

la capella. Encara que és de petites dimensions, ha quedat una capella vistosa i elegant. D'estil classicista, d'acord amb

Montserrat

Trobades d'Animadors de Cant per a la Litúrgia

MONTSERRAT - ESTIU 2004

Direcció musical

I Trobada del 12 al 17 de juliol XAVIER NOGUÉ

II Trobada del 26 al 31 de juliol AIDA ESPELT

III Trobada del 2 al 7 d'agost RAÜL MARTÍNEZ

IV Trobada del 16 al 21 d'agost MONTSERRAT LLUVERAS

A totes les trobades, instructors adjunts:
GREGORI ESTRADA - ANDREU-MARTÍNEZ

PONÈNCIA

Suggeriments per als cants
Un full de ruta
per
JORDI E. GUÀRDIA

Trobada general a la parròquia de
Santa Maria de Vilanova i la Geltrú
Garraf

16-17 d'octubre 2004

PER A MÉS INFORMACIÓ, podeu trucar a:
Secretaria d'Animadors de Cant per a la Litúrgia
08199 Montserrat

Tel. 938 777 777 - Fax: 938 777 762

Termini d'inscripció: 20 de juny per a la primera trobada

Fi de curs de les trobades amb els sacerdots joves

TORTOSA.— El tercer dilluns de cada mes, durant el curs 2003-2004, el grup de sacerdots joves que fan menys de cinc anys d'ordenació sacerdotal han anat reunint-se al Seminari amb el vicari episcopal de Pastoral i el professor de Moral del Seminari, per estudiar i aprofundir en el sagrament de la Confessió. El dia 24 de maig passat va ser el darrer. El bisbe Xavier Salinas s'hi va fer present al final del temps d'estudi, va dinar ambells

i va compartir una rica sobretaula.

És una experiència que va néixer fa temps. Aquest curs es va presentar un nou esquema de reunió fruit de l'aportació de tots. La primera hora estava dedicada a la pregària davant del Santíssim i acabava amb el rés de l'Hora Menor. Després venia el temps d'estudi.

Basant-se principalment en el llibre del pare Häring *Shalom: paz*, acompanyat per documents del magisteri i articles d'estudiosos, aquest any es van distribuir entre els sacerdots els temes que va proposar el professor de moral que guiava les trobades. Uns temes de fonaments: Crist, cim de la vida moral, el pecat, la confessió: trobada amb el Senyor en l'Església. La missió del sacerdot: de pare, d'educador, de jutge,

de metge i de mestre. Uns temes concrets: la llei de la gradualitat, la vida familiar, la veritat i l'economia.

A l'exposició del tema per part de qui li tocava, el professor mirava d'anar ampliant i concretant en experiències pasto-

El bisbe Salinas es va unir al grup.

Als. Això donava ocasió per presentar dubtes, preguntes, oferir experiències... Ha estat una experiència de la qual tots han sortit enriquits, encara que el temps va impedir tractar tots els temes proposats. El darrer dia de les trobades, un grup de dotze capellans va poder reunir-se per acabar el treball.

La presència de Mons. Xavier Salinas, plena de confiança i d'amabilitat, va crear un clima d'amistat, de proximitat del bisbe cap als seus sacerdots més joves, que vivament van agrair aquest suport i preocupació del bisbe.

El propòsit de continuar el pròxim curs va concretar-se en una propera trobada per avaluar i suggerir la temàtica que s'haurà d'estudiar. (V.M.C.)

Solsona

Festa a l'ermita de Santa Llúcia

■ La col·laboració de les institucions i l'esforç dels veïns han fet possible que la capella llueixi amb tota la seva esplendor

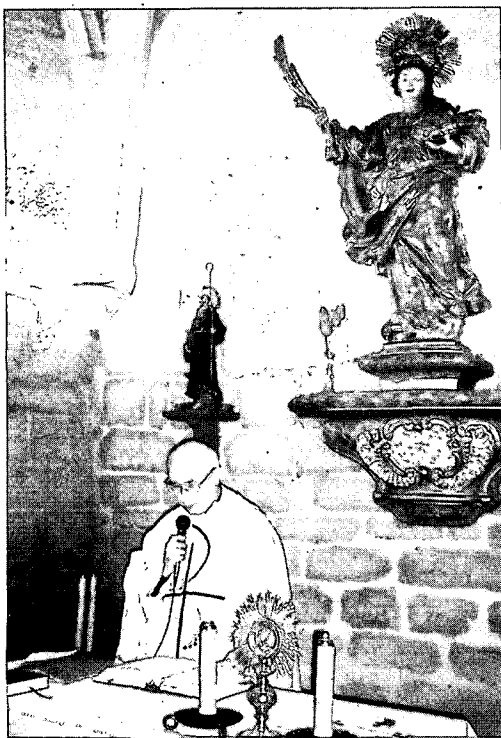
SOLSONA.— El diumenge 23 de maig, l'ermita de Santa Llúcia es va fer petita per acollir els veïns i la gent que s'hi van aplegar per celebrar la festa anual. Mn. Lluís Grifell, rector de Solsona, va començar la celebració amb la benedicció dels quatre termes. Seguidament, i ja

dins de la reformada capella, va tenir lloc la missa. Tothom va poder veure els nous bancs, la nova il·luminació, les parets netes de pintura i de pas del temps, la imatge de la santa, restaurada, un altar de pedra nou i una imatge del Crist a la creu, donatiu d'un particular.

Un cop finalitzada l'Eucaristia, va tenir lloc el tradicional repartiment de flors. També es van distribuir uns bonics punts de llibre on es veu l'altar i la santa. A diferència d'altres anys, el bon temps va acompanyar la celebració, que va tenir la seva part més festiva amb el dinar popular que va reunir uns vuitanta comensals.

La capella de Santa Llúcia de Solsona està situada en una de les quatre partides del Vinyet, al peu d'un antic camí ral. A les parets inferiors de l'edifici s'hi veuen carreus i dovelles d'una església romànica del segle XII. De fet, quan Catalunya es consolidava com a nació, aquesta capella ja hi era. L'Arxiu Diocesà en guarda notícies: l'any 1291, el mercader Ferrer de Font deixa en el seu testament un llegat a santa Llúcia; un altre mercader, Pere de Santjust, el 1306, dona dos sous a la capella de la santa; l'any 1412, Laura, mestressa del mas de Travers, deixa uns diners «per a l'obra de santa Llúcia». Es tractava de les obres d'ampliació de la capella romànica, corresponents a la part gòtica actual. L'any 1419, el beneficiat de Santa Llúcia, Ramon de Junyent, cobra 400 sous per tenir cura de la capella.

Passades les calamitats de la pesta ne-

La capella va acollir la missa.

gra (1348), cap als segles XVII i XVIII, la pagesia torna a viure un temps de prosperitat. És l'època del barroc, un art de for-

Mn. Grifell va beneir els quatre termes.

mes dinàmiques, de colors llampants, de corbes i de contracorbes, un art apassionat que reflecteix l'exaltació religiosa popular del moment. Sabem que a la capella de Santa Llúcia s'hi va posar un retaule d'aquest estil, però que es va cremar durant la guerra civil (1936-1939). Només es va salvar la imatge de la santa, que, per les seves caracterís-

goigs es poden cantar, a més de la seva tonada pròpia, amb la tonada d'*Els goigs de sant Isidre* o amb la de santa Llúcia. La nova edició d'aquests goigs, feta l'any 2004, vol unir-se a les celebracions que es fan arreu del món amb motiu dels 1.700 anys del martiri de santa Llúcia.

Ramon Estany
Fotos: Ramon Estany

El bisbe de Solsona presideix la celebració de Sant Isidre

SOLSONA.— Mons. Jaume Traserra, bisbe de Solsona, va presidir l'Eucaristia de celebració de Sant Isidre. La cerimònia religiosa i de devoció va tenir lloc a l'església de la Companyia de Maria el 15 de maig passat i va finalitzar amb la benedicció i el repartiment del pa.

Amb motiu de celebrar-se el cinquantè aniversari de la Fira de Sant Isidre, es va fer una nova edició dels goigs en honor al patró dels pagesos, que té una plaça dedicada al seu nom a la ciutat de Solsona. En un principi aquesta plaça era la plaça del castell, on encara es conserva una de les fonts antigues de Solsona, que juntament amb la font de l'església i la de sant Joan abastien d'aigua la ciutat en l'època medieval.

En el temps de prosperitat econòmica del segle XVIII, es posaren noms de sants a molts carrers i places per poder-hi celebrar les festes de barri. Els Macips eren els encarregats d'organitzar-les. Aquest és el moment en què la plaça del Castell canvia el nom per dir-se plaça de Sant Isidre. En la diada del patró s'escampaven per la plaça herbes boscanes, que deixaven sentir l'olor del romaní, de la farigola i de les malves. És per això que, el 1935, el canonge Àngel

Monàrriz escrivia aquests versos: «Sant Isidre de les malves / de les malves d'olir / beneïu aquesta placeta / que us té per patró.»

Durant la guerra civil se'n va dir plaça del Baró de Mer, en record d'aquell general que, l'any 1837, va alliberar del setge dels carlins els lliberals que s'havien fet

La vida de sant Isidre és ben coneguda. Va néixer a Madrid al segle XI. Es va casar amb Maria de la Cabeça, que després també va ser santa. Van tenir un fill. Treballava de pagès com a masover i era obridor de pous i netejador de bodegues. Una llegenda diu que uns àngels li llauraven el camp quan ell anava a missa. El 1212, el seu cos és trobat incorrupte, és posat a l'interior de l'església i comencen a dedicar-li culte públic. El papa Gregori XV el va canonitzar (1622), juntament amb santa Teresa, sant Ignasi de Loiola, sant Francesc Xavier i sant Felip Neri. El seu culte es va estendre per tot Espanya i les seves imatges porten una rella com a atribut.

La devoció a sant Isidre es troba arrelada a Solsona poc després de fer-lo sant. L'any 1663, ja hi havia un retaule en honor al sant a l'església de la Universitat Literària dels Dominics. El segle XVII, als llibres de la parròquia consta que es posa d'una manera força freqüent el nom d'Isidre. Els pagesos de Solsona, des d'antic, tenien per patró sant Sebastià i la seva confraria ja és documentada el 1499, però sant Sebastià, després del còlera del 1854, va quedar més com a advocat de la pesta

que com a patró dels pagesos. En canvi, sant Isidre, amb una forta devoció popular, es va anar introduint com a únic patró de la pagesia.

Avui demanen la protecció de sant Isidre no sols per a les feines tradicionals del camp, sinó per a les preocupacions i els neguits actuals dels pagesos dins de la complexitat del mercat agrícola en constant evolució i transformació, amb totes les implicacions que això suposa. (R.E.)

Mons. Jaume Traserra, durant la celebració.

forts al convent de les Monges de l'Ensenyança. Sobre la font de la plaça hi ha una capelleta amb la imatge de sant Isidre. Aquesta imatge, desapareguda en la guerra del 1936, va ser instal·lada pel Pepito de cal Joan del Portal i robada l'any 2001 per uns desaprensus. S'hi va restablir amb aportacions dels veïns i de l'Ajuntament.

SANTA MARTA
SERVEIS
ASSISTENCIALS
A DOMICILI

- Assistència en postoperatoris, malalts crònics i temporals.
- Companyia a avis, desplaçaments a la consulta mèdica, etc.
- Tenim cura de nadons.
- També servei en clíniques
- Infermeres, auxiliars de clínica, puericultores, cuidadors/es

Tel. 932 453 758 / 932 315 227

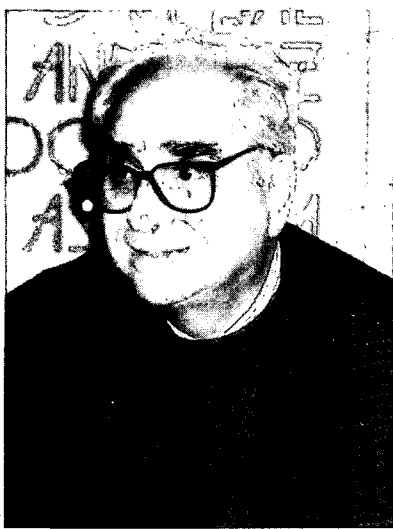
Lleida

Rovira Belloso imparteix un seminari sobre el Vaticà II

LLEIDA.— Amb motiu dels quaranta anys de la convocatòria del Concili Vaticà II, el teòleg Josep M. Rovira Belloso va impartir a la seu de l'Institut de Recerca i d'Estudis Religiosos de

Lleida (Irel) un seminari organitzat conjuntament per l'Irel i la fundació pública de l'Institut d'Estudis Ilderencs, amb el títol *El Vaticà II: un concili per al tercer mil·lenni. 40 anys després.*

Davant d'una nombrosa assistència i durant sis hores, el teòleg va aprofundir en el Concili Vaticà II i les seves conseqüències en l'Església universal: «L'any del Concili va consistir a oferir l'Evangeli al home i a la dona d'avui. D'aquí la seva actualitat, atès que l'Evangeli, en principi, és obert a totes i cadascuna de les èpoques, també a la nostra. Concili que es va fonamentar en la Bíblia, en els Sants Pares i en el sentit de la història.» Rovira Belloso va definir aquest esdeveniment eclesial com el «Concili de la transició»: «Es tracta de l'*aggiornamento*, d'una posada al dia. És una transició entre la tradició i l'obertura al futur, però tenint en compte que Crist sempre és el mateix, i que encara hi ha molt a fer.» El va definir així mateix com un «Concili Pastoral»: «No va ser un Concili per defensar dogmes,

El teòleg Josep M. Rovira Belloso.

sinó per definir la manera de ser i d'estar de l'Església a la societat contemporània, en la defensa de les democràcies, del món obrer, de

la pau i de la justícia, de la relació entre cultura i fe.»

Rovira Belloso, al llarg del seminari, va analitzar els punts oberts que el Concili va plantejar, però que encara no estan del tot resolts: «Per aquest raó, no cal un tercer Concili, sinó que n'hi hauria prou de posar en pràctica tot allò que ja va ser dit. No és casualitat, doncs, que el Vaticà II fos batejat com el Concili de l'esperança.»

Durant la llarga i alhora profunda sessió, Rovira Belloso va anar recordant les propostes del Concili pel que fa a la litúrgia, la pobresa, l'ecumenisme, la sinodalitat o la corresponsabilitat dins de l'Església i el diàleg interreligiós. El teòleg va acabar dient que el Concili Vaticà II va ser un Concili amb esperit de renovació i de reforma, d'entesa ecumènica i de diàleg amb el món modern.

Jordi Curcó

Presentació de «La terra i la llavor»

El dimarts 15 de juny, a les 20 h, es farà a l'Institut de Recerca i d'Estudis Religiosos de Lleida (Irel) la presentació de *La terra i la llavor. L'Església catalana a l'inici del mil·lenni*. El llibre, publicat per Ed. Proa, és el resultat de quatre anys de treball conjunt de dinou autors que presenten el missatge de l'Evangeli en el marc de la posmodernitat i que ofereixen un diagnòstic del món actual. L'acte de presentació consistirà en una taula rodona en què intervindran el teòleg Agustí Borrell, el director de l'Irel, Ramon Prat, i el rector de la Universitat de Lleida, Joan Viñas. L'Irel també ha anunciat que el cicle de conferències per al curs 2004-2005 tindrà com a tema central *Veritat i mitjans de comunicació*. Constarà de set conferències que obrirà el periodista Lluís Foix el 21 d'octubre amb el tema *Evangelització i veritat* i que tancarà el 14 d'abril del 2005 el bisbe auxiliar de Barcelona Joan Carrera, amb la conferència *Comunicació segons l'Evangeli. Dir i fer la veritat*.

Lliurament d'orles i de diplomes

El 27 de maig passat, el bisbe de Lleida, Mons. Francesc X. Ciuraneta, i el director de l'Institut de Recerca i d'Estudis Religiosos (Irel), el Dr. Ramon Prat, van lliurar les orles i els diplomes a 41 alumnes de la primera promoció d'Agents de Pastoral Aplicada, a 13 alumnes de la sisena promoció de diplomats en Ciències Religioses i a 5 alumnes de la segona promoció de llicenciats en Ciències Religioses. L'acte va tenir lloc a la capella del Seminari Diocesà, seu de l'Irel, després de celebrar l'Eucaristia, en la qual el bisbe Ciuraneta va destacar el clima de fidelitat i d'unitat amb tota la diòcesi que es viu a l'Irel.

El Cantoral de Missa Dominical

Acaba de sortir una nova edició del Cantoral de Missa Dominical en cada una de les seves tres modalitats, renovades i augmentades:

- **Cantoral català amb lletra sola**, amb prop de 400 cants per a tots els moments i temps de la celebració, i els textos de l'ordinari de la missa.

- **Cantoral bilingüe amb lletra sola**, amb tots els cants del cantoral en català, i un bon nombre de cants també en castellà; també amb l'ordinari de la missa.

- **Cantoral català amb música**, amb totes les partitures dels cants catalans i dels cants de l'ordinari de la missa, i un CD-ROM que permet veure i escoltar els acompanyaments.

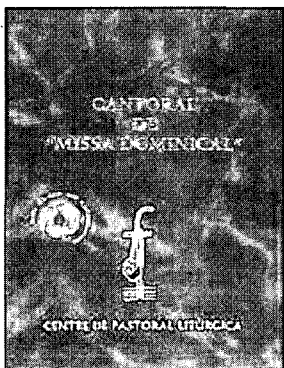
Un important instrument per a les parròquies i esglésies perquè les celebracions siguin més vives i participades. I un important instrument per tenir-lo a casa cada cristià, per a una millor vivència del que cantem a l'Eucaristia.

- Cantoral català amb lletra sola: 5,00€.
Oferta: 50ex. 215,00€, 100ex. 400,00€

- Cantoral bilingüe amb lletra sola: 6,00€.
Oferta: 50ex. 250,00€, 100ex. 425,00€

- Cantoral català amb música: 35,00€.
Si es compren cantorals amb lletra, el preu del cantoral amb música és de 15€

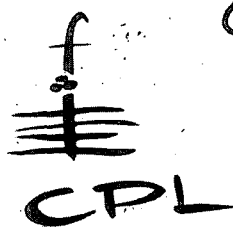
Per comandes, adreceu-vos a:

CENTRE DE PASTORAL LITURGICA

c/ Rivadeneyra, 6, 7.
08002 Barcelona

Tel.: 933.022.235 / fax.: 933.184.218
web: www.cpl.es / mail: cpl@cpl.es

Tibidabo informa

Mes del Sagrat Cor de Jesús

- Misses dies feiners: 8, 12, 17 i 19 hores
- Misses Diumenges i Festes: 8, 10, 11, 12, 13, 17 i 19 hores
- A les 18 hores. Sant Rosari, Mes del Sagrat Cor de Jesús i Benedicció Eucarística

Festa del Sagrat Cor de Jesús, 18 de juny 2004

- Misses: 8, 10, 12 i 17 hores
- A les 18 hores. Sant Rosari i Mes del Sagrat Cor de Jesús
- A les 19 hores. **Missa Concelebrada i Benedicció a la Ciutat. Presideix Mons. Joan Godayol**, bisbe salesià del Perú
- Convivència dels assistents al *Jardí Domènec Savio*
- A les 23 hores. **Vetlla Extraordinària de l'Adoració Nocturna**

Consagració de les Famílies al Sagrat Cor de Jesús

- **Diumenge, 20 de juny 2004.** A les 12 hores. **Missa i Consagració de les Famílies al Sagrat Cor de Jesús**
- A les 13,30 h. Convivència en el *Jardí Domènec Savio*
- A les 18 hores. Sant Rosari, Vespres i Benedicció Eucarística

Peregrinació a Santiago

Any Sant 2004. Del 16 al 24 de setembre. **Peregrinació a Santiago.** Organitza: Temple del Tibidabo. Tel: 93 417 56 86. Places limitades

Il·luminació del Temple del Tibidabo

Vols que el Temple del Tibidabo estigui cada nit il·luminat? Subscriu-t'hi una hora al mes. Amb la col·laboració de tots el Temple del Sagrat Cor de Jesús podrà brillar cada nit del mes de juny

Restauració del Temple

Continuem les obres de restauració del Temple del Tibidabo. La primera part consistirà en la façana principal de la Basílica i les torres laterals. Demanem ajuda i col·laboració a tots els amics i simpatitzants d'aquesta obra del Temple del Tibidabo

Dijous Eucarístics

Tots els dijous de l'any
Hora Santa de les 21,15 hores a les 22,45 hores

Lleida

Dediquen el Certamen Marià a la Mare de Déu de Carrassumada

■ L'Acadèmia Mariana convoca les bases amb dos premis de prosa i deu de poesia

LLEIDA.— La Pontifícia i Reial Acadèmia Bibliogràfica-Mariana de Lleida ha convocat el Certamen Literari del 2004, que en aquesta edició estarà dedicat a la Mare de Déu de Carrassumada, venerada a la seva ermita de Torres de Segre (Segrià).

L'Acadèmia ha fet públiques les bases del Certamen Literari en una acurada edició. D'aquesta convocatòria, destaca l'ampliació a dos dels premis de prosa. El primer serà atorgat per la parròquia de Torres de Segre i l'Associació d'Amics de la Mare de Déu de Carrassumada, dotat amb 1.500 euros, que rebrà l'autor de la millor *Història de vint anys a l'ombra de Santa Maria de Carrassumada*. El segon premi de prosa l'atorgarà la Cooperativa Fruitera del Segre (AVECA). Dotat amb 600 euros, serà lliurat a l'autor que aportï la millor història sobre Carrassumada i l'agricultura.

El bisbe de Lleida atorgarà la Flor Natural

En l'apartat de poesia, s'han convocat un total de deu premis. El primer premi, dotat amb 900 euros i Flor Natural del certamen, l'oferirà, com ja és

tradició, el bisbe de la diòcesi, Mons. Francesc Xavier Ciuraneta, a la millor poesia que canti a la Mare de Déu de Carrassumada en català o en castellà.

L'Ajuntament de Lleida ofereix també un premi dotat amb 600 euros a la millor poesia que canti la devoció de Lleida a la Mare de Déu de Carrassumada, en català o en castellà. Així mateix, l'Ajuntament de Torres de Segre ofereix un altre premi amb la mateixa dotació econòmica a la millor poesia en català que canti a la Mare de Déu de Carrassumada i Torres de Segre.

Com és ja costum, els Serveis Territorials de Cultura de la Generalitat s'han sumat a la convocatòria del certamen amb un premi de 600 euros, que serà atorgat a la millor poesia en català que canti la devoció de Catalunya a la Mare de Déu de Carrassumada. La fundació de l'Institut d'Estudis Ilerdencs, i amb la mateixa dotació, oferirà el seu premi a la millor poesia que canti la devoció de les comarques de Lleida a aquesta advocació mariana.

Enguany també s'hi ha sumat "la Caixa", que

atorgarà un premi dotat amb 600 euros a la millor poesia en català o en castellà que canti a Maria.

Així mateix, el Grup Escolar de Torres de Segre oferirà un premi de poesia, també amb 600 euros, a la millor poesia en català sobre Torres de Segre i Carrassumada. I el grup comarcal de colònies Solibernat dedicarà el seu premi a dibuix infantil dedicat a Carrassumada, amb una beca personal per anar de colònies per a nens i nenes de 2n a 6è. La convocatòria es completa amb dos premis de l'Acadèmia Mariana consistents en una col·lecció de 28 monedes de plata emeses per

commemorar els Jocs Olímpics de Moscou del 1980.

D'acord amb les bases del certamen, els treballs han de ser originals i han d'enviar-se per duplicat a l'Acadèmia Mariana, al carrer Acadèmia núm. 17 de Lleida, abans del dia 31 del proper mes d'agost.

Jordi Pujol serà el mantenidor del certamen

El lliurament dels premis tindrà lloc durant la celebració del Certamen Literari, el diumenge 3 d'octubre, a l'Auditori Enric Granadós de Lleida. En l'acte actuarà de mantenidor l'expresident de la Generalitat, Jordi Pujol.

Com recordaran els nostres lectors, el certamen de l'any passat va ser dedicat a la Mare de Déu de Montserrat de l'ermita de Castellans amb motiu del 50è aniversari de la seva construcció. En aquella ocasió va actuar de mantenidor el P. Josep M. Soler, abat de Montserrat.

Jordi Curcó

Mare de Déu de Carrassumada.

Ermita de Torres de Segre.

La Gna. Maria Elena signa davant del bisbe els estatuts que regulen el carisma eremític.

La Gna. María Elena García, nova ermitana de Carrassumada

Gairebé coincidint amb la convocatòria del Certamen Marià dedicat a la Mare de Déu de Carrassumada, l'ermita de Torres de Segre va ser alhora notícia joiosa amb la instauració al seu recinte de la vida eremítica, marcada per la soledat i la pregària.

Va ser el 10 de maig passat, coincidint amb el tradicional Aplec a l'Ermita, que reuneix les parròquies del Baix Segre, quan el bisbe de Lleida, Mons. Francesc Xavier Ciuraneta, que va presidir la celebració, va reconèixer el carisma d'ermitana a la Gna. Maria Elena García, que a partir d'aquell moment era reconeguda per l'Església com a ermitana de Carrassumada.

La cerimònia va tenir lloc durant la celebració eucarística. Davant del bisbe, la Gna. Maria Elena va signar els estatuts que regulen la manera de viure del carisma eremític amb els tres vots de pobresa, de castedat i d'obediència, segons les lleis de l'Església.

Mons. Francesc X. Ciuraneta, davant dels nombrosos fidels que omplien l'ermita i exteriors, va imposar la cogulla blanca a la nova ermitana, la va beneir i li va fer confiança que viurà el compromís de vida contemplativa.

La Gna. Maria Elena és d'origen asturià. Amb anterioritat havia format part de la Comunitat de les Benaurances al monestir de Sant Martí del Canigó. Assistenta social de professió, va passar un temps de missionera a l'Àfrica.

L'ermita de Carrassumada és l'única a la diòcesi de Lleida on hi ha una arrelada vida eremítica.

CASA GAY

SERVEI DE LLOGUER
Des del 1860

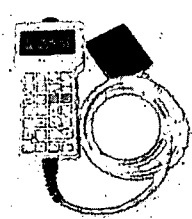
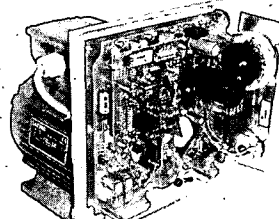
C/ Puigcerdà, 100-102
08019 Barcelona

Tel. 933 080 104 - Fax 933 087 193

Lloguer de: cadires, taules, tarimes, passarel·les, tanques metàl·liques, parament de taula, estovalles, peanyes per a protocol, penja-robes...

Muntatge de: festes, concerts, reunions, exàmens, congressos, conferències, desfilades de modes, banquets i tota classe d'actes a petita o gran escala.

CASA GAY Vendes Hostaleria: c/ Roger de Llúria, 12-14 - 08010 Barcelona - Tel. 933 181 495
Servei de lloguer: c/ Puigcerdà, 100-102 - 08019 Barcelona - Tel. 933 080 104

NOU MOTOR DE CAMPANES AMB PARADA DE LA CAMPANA CAP PER AMUNT!

(POSSIBILITAT DE FER ELS TOCS TÍPICS CATALANS QUE INCLOUEN LA PARADA CAP PER AMUNT D'UNA O DIFERENTS CAMPANES DE MANERA AUTOMÀTICA)

CONSULTEU-NOS:

961 269 191 - FAX: 961 268 347 / 2001@servicam.com

2001 TÈCNICA I ARTESANIA

Joves

Animació missionera per al tercer mil·lenni

■ Cristians Sense Fronteres organitza cada estiu diferents trobades juvenils a Silos

SILOS.— La petita localitat de Silos, a Burgos, coneguda pel seu famós monestir benedictí, desperta cada estiu el seu costat més juvenil i missioner. Des de fa gairebé 30 anys, en uns grans camps oberts propers al mones-

tir, se celebren durant els mesos de juliol i agost les Trobades Missioneres Silos, organitzades per Cristians Sense Fronteres. Centenars de nens, adolescents, joves i adults hi passen cada any per redescobrir el sentit mis-

sioner de la vida cristiana. Des de Silos, en un ambient d'interiorització i de festa, tots ells són enviats a proclamar sense por, en la seva vida quotidiana de cada dia, les raons de la seva esperança.

Des del 5 de juliol i fins al 8 d'agost l'associació catòlica Cristians Sense Fronteres tornarà a plantar un any més la seva particular tenda a Silos. S'espera que durant aquest temps entre 1.500 i 2.000 persones assisteixin a unes trobades que, tot coincidint amb l'Any Xacobeu, aquest cop tindran posada la mirada a Santiago de Compostel·la. Sota el lema «Creients-Peregrins: alegres en l'esperança», els participants provinents de tots els racons de l'Estat espanyol s'endinsaran en l'esperit de l'any sant compostel·là per, amb l'apòstol Jaume, poder respondre amb coratge al Mestre: «Sí, puc.»

Com acostuma a passar des de ja fa molts anys, aquest espai de trobada i comunió que són les trobades de Silos oferirà diferents possibilitats segons les edats o interessos dels participants. Per als més petits tindrà lloc del 5 al 15 de juliol l'anomenat Estiu Món Nou que, en la línia de les darreres edicions, treballarà sobretot la dimensió festiva de la fe. L'objectiu és «des d'aquesta dimensió, esdevenir creadors d'esperança per a la comunitat». Els que tinguin ganes de «marxa» tindran la possibilitat de peregrinar del 27 de juliol al 8 d'agost a Santiago, on s'uniran als milers de joves que allà finalitzaran aquest estiu el Peregrinatge Europeu de Joves. L'anomenada Operació Futur, com es coneix aquesta proposta, està pensada per a «adults i joves amb ganes de caminar plegats cap a una fita que doni sentit a les seves vides, amb un estil radicalment cristià: alegres en l'esperança».

Un any més no mancarà una trobada més formativa, sota el nom Escola d'Animadors per a la Missió, concebuda com un espai d'aprenentatge i formació davant de les necessitats d'«una nova acció missionera» en el món d'avui. Finalment, per a les famílies, la proposta Nou Mil·lenni aplegarà, aquest cop a Santiago, del 31 de juliol al 8 d'agost, tots aquells que desitgin viure el

Les trobades són viscudes en un ambient molt familiar.

repte de la comunitat i obtenir elements vàlids per animar comunitats missioneres en aquesta nova Europa: «Animar la missió des de l'esperança i la festa.» Coincidiran a la ciutat de l'apòstol amb els participants de la peregrinació organitzada per Operació Futur.

Celebració especial

A la inevitable dimensió xacobeu que enguany treballaran les diferents trobades, s'hi afegirà també una celebració molt especial. Un dels iniciadors d'aquesta experiència d'Església que ha acabat anomenant-se Cristians Sense Fronteres, el P. José Valdavidia, compleix 50 anys de vida sacerdotal, aniversari que serà celebrat a Silos des del reconeixement i l'acció de gràcies.

Des de terres catalanes, com gairebé cada any, ja es prepara una petita delegació

per assistir a aquestes trobades. Al llarg de 25 anys gairebé 2.500 persones han passat per Silos, on han après un estil de vida cristiana, alegre i bromista, que va deixant petjades a diferents parròquies o col·legis de les diòcesis catalanes. Dionisio Portela, responsable de Cristians Sense Fronteres a Catalunya, és dels més veterans. Des de fa gairebé 20 anys assisteix cada estiu a Burgos com a resposta a la invitació que Jesús fa a l'Evangeli: «Aneu i anuncieu l'Evangeli a tots els pobles.» «Estem més convençuts que mai —assegura Portela— que és totalment necessari crear un nou estil de missió, d'apropament del missatge de Crist, de sortir a la vida pública des de les situacions més diverses, d'allò que el Papa anomena amb valen-

tia i claredat úniques, «la nova acció missionera».

En el paisatge idíl·lic en el qual les trobades planten les tendes, s'acostuma a reflectir, al llarg dels mesos de juliol i agost, una fotocòpia força fidedigna del que és avui l'Església. A Silos assisteix gent de parròquies, de moviments, de congregacions religioses o de seminaris... Són adolescents, joves o famílies que estan en grups cristians i que volen aprofitar l'estiu per carregar energies en el seu afany evangelitzador. «Cerquen —confessa Portela—

el que pot oferir la comunió i només la comunió: intercanviar les diferents experiències de servei i lliurament evangelitzador per d'aquesta manera enriquir el seu propi compromís missioner.» «Silos ha estat i continua sent —afegeix el responsable de CSF— una invitació i un espai obert a la creativitat, un lloc per oferir, intercanviar i construir, un lloc per crear un model nou de comunitat capaç de ser resposta a aquest moment de la història.»

Les Trobades Missioneres Silos constitueixen l'activitat «estrella» de l'associació catòlica Cristians Sense Fronteres, gestada embrionàriament el 1971, quan encara no era comú el cognom «sense fronteres». No obstant això, al llarg de l'any, els membres d'aquesta associació no deixen d'implantar-se localment en diferents iniciatives d'animació missionera que amb el temps també han esdevingut signe d'identitat del moviment, entre elles els festivals de la cançó missionera, els sembradors d'estels o la Pasqua Missionera.

Samuel Gutiérrez

INFORMACIÓ I INSCRIPCIONS

Cristians Sense Fronteres

c/ San Fernando, 79
28015 Madrid
Tel. 915 944 112
Fax 915 943 532
a/e: csfsilos@csf.es
web: www.csf.es

Dionisio Portela

C/ Llibertat, 3 4n 2a
08170 Montornès del Vallès
Tel. 935 681 652
a/e: dionisioportela@yahoo.es

Lourdes. Font d'acollida

Nova línia regular directa, sense transbord.

Sortides:		Tarifes	
dilluns, dimecres i divendres sortides diàries del 26.07.04 al 05.09.04		anada	anar i tornar
09h00	Barcelona Est. Autobusos Sants	38 €	65 €
09h30	Barcelona Est. Autobusos Nord		
11h00	Girona - Est. Autobusos	35 €	60 €
11h45	Figueres - Est. de Autobusos		
Tornades:			
dimarts, dijous i dissabte / sortides diàries del 26.07.04 al 05.09.04			
07h00	Lourdes. Est. de ferrocarril		

Possibilitat de contractar sols el transport o també l'hotel
Bus + hotel** habitació doble MP-Cèntric. Des de 104€ per persona i nit.

Informació i reserves

93 402 69 36 – 93 490 40 00
o a la seva agència de viatges

eurolines
VIAJES

Quan t'obliguen a abandonar la teva vida

■ L'ACNUR atén els milions de persones refugiades que hi ha arreu del món

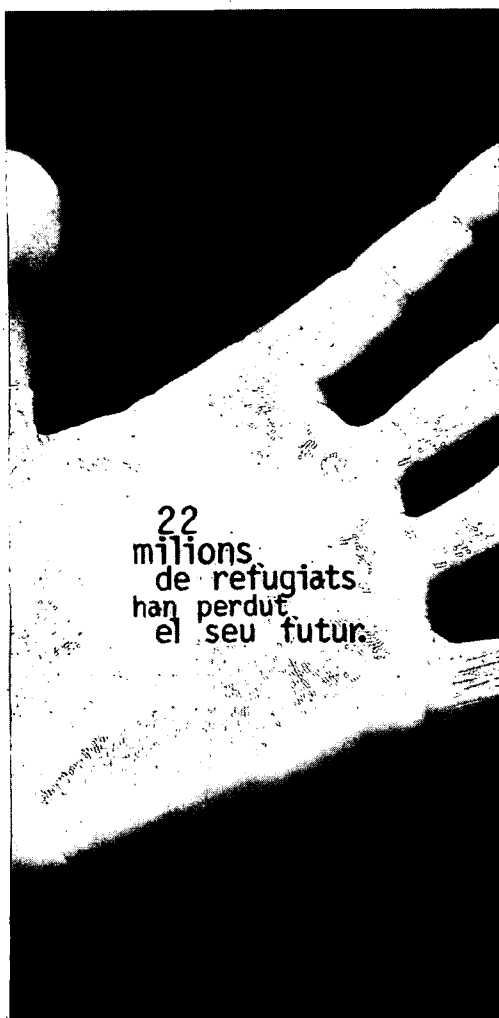
Tots els països s'han vist afectats per una crisi de refugiats. Només en l'últim segle, els estats involucrats directament en una guerra han generat milions de persones desarrelades. Altres països, tot i que no es van

veure afectats pel caos, van proporcionar ajuda i van acollir els desplaçats. L'ACNUR crea camps de refugiats on s'intenta ajudar de la millor manera i com més aviat millor tota aquesta gent.

Imagineu-vos que de cop i volta heu d'abandonar casa vostra, sabent que potser no hi tornareu mai més i que, si hi torneu, potser la trobareu com l'heu deixat. Només podreu endur-vos el més imprescindible, el camí serà llarg i difícil; tota la resta ha de quedar enrere: totes les vostres pertinences (que heu adquirit durant tots aquests anys i que simbolitzen diferents moments de la vostra vida), els vostres amics, el vostre barri, els vostres veïns, la vostra feina, el vostre cotxe... I l'alternativa és el no-res: la incertesa, la por per la vostra vida i la vostra família...

Avui dia hi ha més de 20 milions de persones que han patit i pateixen aquesta situació. Són refugiats, és a dir, persones que es troben fora del seu país d'origen a causa d'una por ben fonamentada de persecució per motius de raça, religió, nacionalitat, opinió política o pertinença a un grup social determinat, i que no poden o no volen tornar a casa seva. L'ACNUR o l'Alt Comissionat de les Nacions Unides per als Refugiats té com a objectius principals protegir aquestes persones desplaçades i buscar maneres d'ajudar-les a refer la vida en un entorn el més normal possible. Aquesta organització va néixer, precisament, per assistir el reassestament d'1,2 milions de refugiats europeus que es van quedar sense llar després de la II Guerra Mundial. Des del 1950 ha atès 50 milions de persones.

Concretament, als anys noranta (recordem els diferents conflictes a l'antiga Iugoslàvia) la xifra de refugiats es va incrementar tant (27,4 milions de persones només l'any 1995) que es va decidir donar suport a les representacions de l'ACNUR a cada país amb la creació d'associacions. Així, l'Alt Comissionat de les Nacions Unides per als Refugiats d'Espanya s'ha vist reforçat amb la feina que es fa des de diferents delegacions del País Basc o València, per exemple. A

Catalunya va començar a treballar el 2001.

El grup que representa l'ACNUR a Catalunya es dedica fonamentalment a la sensibilització de la societat catalana i a l'obtenció de recursos. Aquesta última és la principal dificultat, i com que és un organisme dependent de les Nacions Unides, la creença general és que compta amb el pressupost necessari per fer la seva feina. I no és així. Beby Castro, la directora general del Comitè Català de l'ACNUR, afirma: «Si no tinguéssim les ajudes econòmiques que tenim a través dels projectes que presentem a diferents

entitats, no podríem portar-los a terme. L'ACNUR ha de recórrer a fonts externes perquè les aportacions econòmiques que van prometre els estats, o no les van donar, o no ho van fer en la quantitat promesa, per la qual cosa no hi ha els recursos necessaris per protegir la quantitat de gent que cal protegir.»

D'altra banda, les exposicions artístiques itinerants i els tallers per a infants a les escoles són les dues principals activitats de sensibilització social que es fan des del Comitè Català. «Als tallers busquem que l'infant pugui comprendre què se sent quan una persona es veu obligada a abandonar tot el que forma part del seu món, com fa un refugiat.»

L'educació, la millor arma per al futur

L'ACNUR, fonamentalment, construeix camps de refugiats en què es tracta de satisfer, en un primer moment, les necessitats bàsiques: l'alimentació i l'atenció sanitària, ja que la majoria arriben famolencs i en unes condicions de salut molt precàries. El pas següent és l'ajuda psicològica i la capacitació. És a dir, a tots aquells que no saben ni llegir ni escriure se'ls n'ensenya i també, segons les seves inquietuds i capacitats, se'ls ensenya un ofici. «És una atenció primordial: pensar en el seu futur, com es desenvoluparan i reconstruir-ne les vides després de la crisi. El refugi que construïm no serà permanent, volem que sigui com més provisional millor. Tot i que no depèn de nosaltres, tenim l'exemple dels sahrauís: hi ha una generació que ha crescut i s'ha criat en un camp de refugiats.»

El 80% d'una població de refugiats són dones, infants i gent gran; els homes estan en la lluita armada. Qui es fa càrrec

de tota la família és la dona. Una dona que fins ara, generalment, sempre ha depès del que portava a casa cada home «i de sobte, es troben que tot depèn d'elles. Quan veus aquestes dones que ho afronten tot, t'adones de la força que tenen. S'interessen per capacitar-se i poder tenir eines a les mans per treballar. Els oficis els interessen molt, el que és primordial per a elles és com es guanyaran la vida i mantindran la seva família. Hi ha una veritable transformació positiva: La majoria no s'abandona, tot al contrari, l'adversitat les enforteix».

Refugiats al seu país

L'ACNUR intenta tenir cura d'aquestes persones fins que puguin començar una vida més o menys normalitzada. La paraula *refugiat* és una definició molt específica que es refereix únicament a persones que han fugit dels seus països d'origen i han buscat recer en un segon país; però, malauradament, hi ha milions de persones en circumstàncies similars de desesperació a les quals no es reconeix legalment com a refugiats i, per tant, no són elegibles per rebre assistència o protecció comuna. Cada vegada és més comú que l'ACNUR proporcioni assistència a alguns d'aquests grups de persones.

Es calcula que al món hi ha entre 20 i 25 milions de desplaçats interns, persones que han fugit de casa seva, generalment durant una guerra civil, però que han preferit quedar-se als seus països d'origen en comptes de buscar refugi a l'estranger. L'ACNUR ajuda uns 5,3 milions de persones desplaçades a l'interior del país. Assisteix persones que han obtingut protecció com a membres d'un grup o per motius purament humanitaris, però que no han estat reconeguts formalment com a refugiats. També, dona suport i supervisa la reintegració dels refugiats que han tornat als seus països d'origen.

Consuelo Chaves Mejuto

ACNUR
ALT COMMISSIONAT DE
LES NACIONS UNIDES
PER ALS REFUGIATS -
COMITÈ CATALÀ
PL. BONSUCCÈS, 7, ENTL, 2A
08001 BARCELONA
TEL. 933 012 035
www.eacnur.org

Generalitat de Catalunya
Departament de Benestar i Família
Institut Català del Voluntariat

xarxanet.org
XARXA ASSOCIATIVA I DE VOLUNTARIAT DE CATALUNYA

Espai obert i
compartit

Treball en xarxa,
punt de trobada

Gran porta d'entrada
als àmbits associatius

Informació,
coneixements,
reflexió...

Persones
i entitats

Per a més informació

012 atenció
ciutadana

www.voluntariat.org

cultura

Anàlisi Anàlisi Anàlisi Anàlisi Anàlisi Anàlisi

Què pensar del «El codi Da Vinci»...

L'èxit editorial de *El codi Da Vinci*, de Dan Brown, ha estat enorme. Segons diuen, gairebé dos milions d'exemplars venuts en el poc temps que és al mercat i sembla que ja s'ha traduït, segons el promotor de l'obra, a trenta idiomes. Si tot això és cert, és un autèntic rècord, sobretot en un món en el qual la lectura està molt «a la baixa» a tot arreu.

Què podem dir de tot això, un cop llegit i comentat el llibre en aquestes mateixes pàgines fa uns mesos? *Catalunya Cristiana* va publicar, dintre de la secció «La crítica literària d'aquesta setmana», una ressenya en el número 1:270, corresponent al 22 de gener del 2004. Què podem afegir, a més, a les múltiples referències aparegudes en els «cercadors» informàtics? Perquè per referir-nos-en només a un, el *Google*, en el moment d'escriure aquestes línies es comptabilitzaven cinquanta-nou mil nou-cents apartats, cadascun dels quals pot arribar a tenir fins a deu o dotze pàgines de llocs, on es poden llegir opinions, crítiques, elogis, condemnes, amb una barreja al·lucinant d'adhesions, recomanacions, rebuigs... És, per a alguns, un llibre esplèndid i imprescindible; per a altres, un producte menyspreable, escombraria pura.

Hi ha la possibilitat de recollir un reguitzell d'opinions emeses pels comentaristes més variats; les d'aquells que s'aproximen al text amb la seriositat analítica de l'especialista i les dels qui espontàniament descarreguen en les seves línies, sense matisos, allò que senten, gairebé moguts pels seus judicis previs, negatius, davant de la realitat que Brown vol presentar, i els sembla que un llibre com aquest pot tenir com a final la desaparició del cristianisme, o d'una Església que ha manipulat i envilit el missatge de Jesús.

La veritat és que davant d'aquesta obra es pot dir —més que en cap altra i per la seva temàtica— que tot depèn del color del vidre amb el qual es mira. Els judicis de persones serioses ens defineixen ben clarament les fronteres dels terrenys en què es mouen totes i cadascuna de les consideracions.

Artefacte concebut com a fenomen comercial

En un ampli comentari, Rafael Carbona (*El Mundo*) el considera «oportunist i pueril». Per a ell, els llibres que neixen amb vocació de *best-seller* amb prou feines aconsegueixen amagar la seva condició de productes manufacturats. *El codi Da Vinci* no és una obra de creació, sinó un artefacte concebut per transformar-se en un fenomen comercial. Reuneix tots els elements que garanteixen l'èxit fàcil: una trama policíaca amb connexions polítiques i religioses, uns personatges estereotipats, unes quantes dosis de transcendència filosòfica, un erotisme lliure d'estridències i una escriptura plana.

Potser Brown —diu— ha pretès emular Umberto Eco, barrejant misteri, erudició i filosofia, però només ha aconseguit elaborar un llibre oportunista i pueril. La

perplexitat de Langdon davant d'una inscripció que s'atribueix a una llengua morta es resol quan un mirall revela que les lletres simplement estan invertides. La presumpta implicació del Vaticà només evidencia una complaença obscena amb l'escàndol.

«Aquest llibre és, sens dubte, el més ximple, inexacte, poc informat, estereotipat, desarreglat i populatxer exemple de *pulp fiction* que he llegit mai» i «es destaca la barreja de fets i fàbules que fa servir, sense aclarir res». El crític del *The New York Times* l'ha qualificat d'«insult a la intel·ligència».

«Brown barreja fets reals amb especulació i fantasia de tal forma que el resultat final cobra fàcilment certa versemblança. En un escriptor, això és una habilitat de gran valor. A *El codi Da Vinci* aquesta habilitat es fa servir per posar en dubte la base de la fe cristiana i atacar l'Església en un format —la novel·la— en el qual una persona generalment no espera trobar arguments emmascarats com a veritats històriques.»

«A la nostra "correcta" societat, una declaració racista, antijueva i contrària als homosexuals o les dones pot desqualificar un escriptor durant molt de temps. Però això no passa amb els insults a Jesucrist i als seus deixebles. Paradoxalment, escriure un llibre extens sobre una conspiració catòlica plena de xafareries suposa obtenir beneficis abundants i notorietat.»

«La novel·la forma part d'un gènere que presenta un estereotipus odiós del catolicisme com a vil·la. L'odi al catolicisme

«No és un llibre històric ni de teologia i totes les llegendes de què parla sobre Jesucrist són una repetició de llegendes i suposicions que ja es troben en moltíssims autors anteriors»

me'impregna tot el llibre, però les invectives pitjors les rep l'Opus Dei.» «Els seus errors de pes només poden no cridar l'atenció del lector poc instruit.»

«*El codi Da Vinci* no aporta res, tot i que potser enriqueix la paciència del lector. A més, no es tracta d'un misteri real i l'estil és espantosament banal, fins i tot per al mateix gènere de ficció. És pretenció i fanàtic.»

Fins aquí algunes de les opinions crítiques, sense entrar en detalls.

Una «novel·la», no un «llibre històric»

El nostre judici és el següent: creiem que *El codi Da Vinci*, coincidint amb la majoria dels comentaristes seriosos, tant creients com no creients, ha de ser considerada una *novel·la*, no

Portada del llibre.

un *llibre històric*. Com a tal, per haver entrat en la manipulació de tradicions, textos, personatges, moments més o menys esotèrics o cabalístics, ha interessat a qui té avui dia al cap un *maremàgnum* de referències que van sorgint en aquests ambients de cert exotisme religiós no comprès per la majoria, en el qual el valor d'allò sobrenatural és una nebulosa que no acaben de comprendre, de la qual han sentit parlar a través d'anys de joventut poc formada cristianament i plena de tabús i prejudicis ambientals, dictats per corifeus audaços de la ignorància religiosa o prejudicis absurds, irracionals, poc intel·ligents i, especialment, apodíctics i acrítics.

Sobretot a l'Estat espanyol, on es poden esmentar noms concrets, que van des d'Almodóvar a Fernández Santos, passant pel mateix Fernando Savater, amb moltes pàgines de Juan José Millás, Haro Tecglen i periodistes, especialment d'*El País*. Paladins del diàleg i del respecte que exigeixen cap a ells i el seu pensament, però immisericordiosos quan es tracta de l'Església catòlica i d'alguna de les seves institucions... I com que l'Estat espanyol no és una excepció, hi haurà el mateix tarannà antireligiós en altres escriptors o grups mediàtics estrangers, segurament de més qualitat que els que hem de patir a través d'hores i obres repetides als nostres mitjans escombraria.

El nom de la rosa, d'Umberto Eco, que

és immensament més demolidora que aquesta novel·la de Brown, no va tenir tanta ressonància —quan es tracta d'una narració excel·lent i ben construïda, superior en tot a *El codi Da Vinci* i malgrat el film de Sean Connery— perquè un monestir benedictí no és res més que una cèl·lula aïllada de la gran Església. Més encara, els benedictins no es van sentir atacats i no van muntar un enrenou de defensa legítima, però de vegades més ineficaç que una sàvia ignorància dins d'un silenci eloqüent.

Només la paraula *Opus Dei* ja crispa, malauradament i il·legítimament, com antigament la paraula *dominic* o *jesuïta*. Potser el silenci hauria estat millor que no pas entrar, simplement, en el joc.

Error històric, teològic i geogràfic

La sèrie aclaparadora d'inexactituds i errors històrics, teològics i geogràfics indiquen la ignorància supina de l'autor, i la seva frivolitat, dins de la seva capacitat de crear *suspens* en un tema en el qual es barreja astutament la religió, de la qual sap que tenen nocions, i fòbies, molts dels seus lectors.

No és un llibre històric ni de teologia i totes les llegendes de què parla sobre Jesucrist són una repetició de llegendes i suposicions que ja es troben en moltíssims

autors anteriors⁽¹⁾, de molta més qualitat i conflictivitat que *El codi Da Vinci*. Gore Vidal, Karantzakis, Saramago, Robert Graves, Mauriac i Endu Susako es van trobar, en parlar de Jesús, amb la temptació de manipular-lo. Alguns ho van fer, però sense l'estil vulgar i de vegades grotesc amb què Brown afronta aquestes llegendes.

Els que s'han apropiat a aquest llibre, convençuts que trobarien la carnassa que agrada als estómacs anticlericals, o de les persones que creuen tenir a les mans el poder de fer i desfer al seu gust una història, com la de Jesús, i de la Comunitat fundada per ell, potser s'ho passaran bé, però no hauran fet més que caure en la trampa comercial que els va preparar l'hàbil escriptor nord-americà sense escrúpols. I segurament són les mateixes que no seran capaces de llegir *Els versos satànics*, de Salman Rushdie, que són, en literatura de més bona qualitat, la versió islàmica de *El codi Da Vinci*... sense necessitat de recórrer a la Mona Lisa. L'Índia és molt lluny!, però.

I estem segurs que no coneixeran ningú que no hagi tingut la paciència de llegir aquesta obra, que reconegui que li ha fet perdre la fe en Jesús o en l'Església. Més aviat el que ha fet perdre és el temps...

Cristóbal Sàrrias

(1) Cristóbal Sàrrias, *Dios y Jesucristo en la literatura contemporánea*. Editorial PPC, Madrid.

Sisena edició de FiraGran

BARCELONA.—

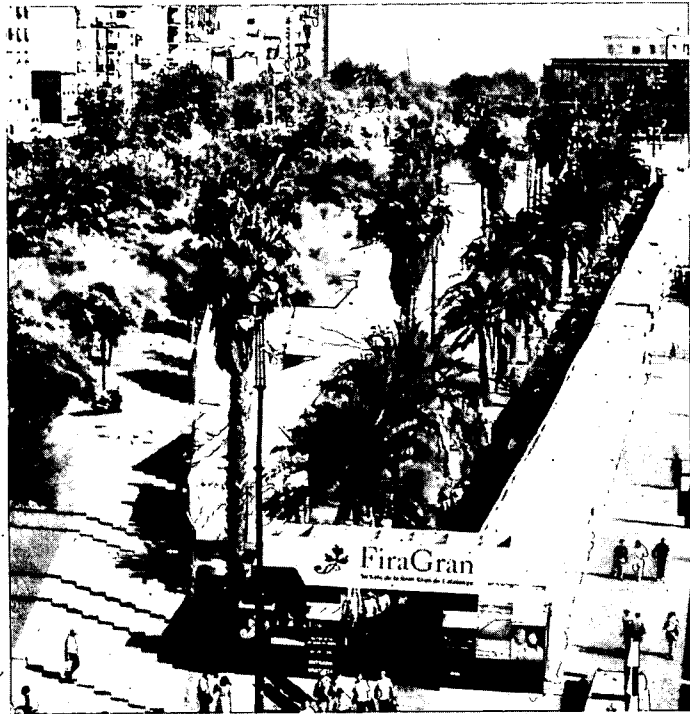
FiraGran, el saló de la gent gran de Catalunya, celebra la seva sisena edició del 9 al 13 de juny al Moll de la Barceloneta (Port Vell), a Barcelona. Es tracta de la fira especialitzada en gent gran més important d'Europa. Enguany espera rebre 230.000 visitants i comptarà amb cent expositors i més de 450 activitats (tallers, exposicions, debats, jocs, esports, música...). El voluntariat i l'habitatge seran dos dels temes centrals d'aquesta edició.

Un any més FiraGran vol ser un punt de referència per a la gent gran. Els seus objectius són

els següents: informar la gent gran dels productes, serveis i tecnologies adreçats a millorar-ne la qualitat de vida; ser una plataforma de promoció per a totes les entitats en les quals la gent gran i/o les persones que treballen a favor d'aquest col·lectiu s'agrupen; apropar les polítiques socials de les diferents administracions als ancians; promoure que la gent gran sigui

activa tan individualment com socialment; ser un fòrum de debat sobre tots aquells temes que interessin i preocupen els ancians; assessorar-los sobre qüestions com el consum, la salut, etc. i fomentar les activitats intergeneracionals.

Més informació: FiraGran 2004, c/Travessera de Gràcia 96, 4t 1a - 08006 Barcelona, tel. 932 386 868, web: www.FiraGran.com (C.C.)

El Moll de la Barceloneta acull la sisena edició de FiraGran.

Concert d'homenatge al mestre Josep Rodoreda

BARCELONA.— El proper 11 de juny, a les 19.30, tindrà lloc a l'Ateneu Barcelonès (c/ Canuda, 6 - Barcelona) un concert d'homenatge a Josep Rodoreda i Santigós, organitzat per l'Associació d'Amics del Mestre Rodoreda amb la col·laboració de la Coral dels Antics Alumnes de l'Institut Comercial de la Immaculada. Hi actuaran la soprano M. Àngels Miró i la pianista M. Rosa Ribas, sota la direcció de Jordi Roma i Sala, amb música del mateix mestre Rodoreda. L'entrada és lliure.

Josep Rodoreda i Santigós (Barcelona, 1851 - Buenos Aires, 1922) era un artista extraordinari. La música era la seva gran passió. Va ser professor del Conservatori del Liceu, director de l'Acadèmia de Música i de la Banda de Música de la Casa Provincial de Caritat de Barcelona, fundador i primer director de la Banda Municipal i de l'Escola Municipal de Música de Barcelona, director de la Societat Coral Euterpe (avui dia, Cors Clavé) i fundador i director de l'Orfeó Català de Buenos Aires. La seva producció musical és amplíssima. Cal destacar, d'una banda, la música de l'*Himne a la Mare de Déu de la Mercè*, escrit amb motiu de les festes de la coronació, i, de l'altra, el *Virolai*, escrit per a la celebració del mil·lenari de Montserrat; totes dues peces tenen lletra de Mn. Jacint Verdaguer. (C.C.)

Presentació del llibre «Jesús. Un perfil biogràfic»

BARCELONA.— L'Aula Magna del Seminari Conciliar de Barcelona (c/ Diputació, 231) acollirà el 17 de juny, a les 19.30, la presentació del llibre *Jesús. Un perfil biogràfic*, l'autor del qual és el Dr. Armand Puig i Tàrrach, director de l'ISCR Sant Fructuós de Tarragona. Ha estat publicat per Edicions Proa. Hi participaran, a més de l'autor, Jordi Pujol i Soley, expresident de la Generalitat de Catalunya; Mons. Joan Carrera, bisbe auxiliar de Barcelona; Dr. Joan F. Mira, escriptor i catedràtic de la Universitat Jaume I, i Isidor Cònsul, director literari d'Edicions Proa. (C.C.)

Celebració del II Festival Pacem

COLLBATÓ.— El 20 de juny, a les 12.00, tindrà lloc al Casinet de Collbató el II Festival Pacem (Poesia a Collbató En Memòria). Enguany els poetes convidats són els següents: Ricard Creus, Feliu Formosa, Francesc Garriga, Txema Martínez, Salvador Oliva, Marta Pessarrodona, Montserrat Rodés, Cèlia Sánchez-Mústich i Jaume Subirana, tot ells reconeguts i premiats dins del panorama actual de la literatura catalana. Durant l'acte es farà memòria dels poetes Joan Peruchó i Miquel Martí i Pol. L'entrada és gratuïta. (C.C.)

La ràdio amable

Freqüències

90.1	Tortosa
91.3	Vic
93.7	Catalunya central
96.8	Garraf
100.6	Tarragona
103.4	Girona
106.6	Barcelona

ràdio principat
FM 105.0

91.5	Lleida
104.4	La Cerdanya
105.0	La Seu d'Urgell
107.5	Andorra

www.radioestel.com

Els grans noms de la teologia actual

■ Publicat el «Diccionario de teólogos/as contemporáneos», de Joan Bosch

BARCELONA.— La segona meitat del segle xx ha estat prolífica en la producció teològica. Grans canvis s'han produït en aquest període, en què han destacat figures com Rahner, De Lubac, Daniélou, Ratzinger, Von Balthasar, Congar o Guardini. Amb l'objectiu de plasmar tota aquesta rica realitat sorgida al voltant del

Concili Vaticà II, el dominic Joan Bosch acaba de publicar un recull voluminós de gairebé 250 teòlegs del segle xx. L'obra, que porta per títol *Diccionario de teólogos/as contemporáneos*, editada per Monte Carmelo, va ser presentada el 27 de maig passat a la Facultat de Teologia de Catalunya.

L'autor, Joan Bosch, va justificar aquest nou treball per la necessitat urgent que hi ha d'oferir, sobretot a les noves generacions, uns referents teològics dels quals avui estem mancats. «El teòleg és avui gairebé un desconegut. El seu ofici sembla irrellevant per a la immensa majoria. Per això crec que és important poder oferir als qui s'inicien en la teologia els millors referents contemporanis, gent que ha treballat perquè el cristianisme sigui creïble», va assegurar l'autor en la presentació.

L'obra recull un ventall complet de teòlegs i de teòlogues del segle xx, especialment de la segona meitat, alguns dels quals han participat en els canvis importants que ha patit la teologia a finals del segle passat. En un acurat treball realitzat durant els darrers tres anys, Bosch ofereix de cada autor ressenyat les dades biogràfiques, el nucli del seu pensament i finalment un important bloc bibliogràfic, que inclou no únicament llibres sinó també articles. Destaca l'important tarannà ecumènic que s'ha volgut donar a l'obra, a més de la presència d'un bon nombre de teòlegs i de teòlogues anglosaxons.

Joan Bosch, a l'esquerra, amb els teòlegs Màxim Muñoz i Evangelista Vilanova, en la presentació de l'obra.

Això no obstant, l'autor reconeix que l'obra és «incompleta» i que d'aquí a pocs anys necessitarà una segona edició. «Molts dels teòlegs que hi apareixen —afirmava Bosch— es troben en plena activitat i ben aviat faran parlar molt, mentre que també n'hi ha un bon nombre que no hi apareixen

en no poder arribar a tothom.» «Tant de bo que aquest diccionari —afegia Bosch per acabar— sigui una eina útil i eficaç per als qui s'inicien en aquest ofici tan bonic que consisteix a donar raó de la nostra esperança.»

També va participar en la presentació

Portada del llibre.

de l'obra Evangelista Vilanova, monjo de Montserrat i un dels autors ressenyats, el qual va repassar els noms d'alguns dels teòlegs que també hi apareixen i amb qui ha mantingut contacte. Va recordar algunes anècdotes que posaven de manifest com el Concili Vaticà II i els teòlegs que hi van participar van permetre que l'Església fes front a la crisi que travessava. Vilanova va elogiar la feina feta per Bosch i va reconèixer que el diccionari pot resultar «prou il·luminador, sobretot per a les darreres generacions, les que no van viure els últims cinquanta anys del segle xx».

Samuel Gutiérrez

Presentació a Espanya del llibre de Joan Pau II

MADRID.— Aixequen-vos, anem!, el nou llibre de memòries de Joan Pau II, va ser presentat el 26 de maig passat a la Nunciatura Apostòlica de Madrid. Van presidir l'acte Mons. Manuel Monteiro de Castro, nunci de Sa Santedat a Espanya i Andorra, i Joaquín Navarro-Valls, portaveu del Vaticà. Van estar acompanyats per Ricardo Caballero, en representació de l'editorial Plaza & Janés.

El primer de prendre la paraula va ser Mons. Manuel Monteiro, el qual va presentar el llibre com un motiu de gran alegria. «En llegir-lo sentis vibrar un testimoni d'amor, de Crist, per cada home», va assegurar. El nunci també va afirmar que Karol Wojtyła dóna testimoni en aquest llibre d'un amor que mai no falla, i ens ajuda a descobrir la vocació de cadascú: «Parla d'un amor tan proper que captiva i presenta la consciència de la humanitat en el nostre temps.» Per acabar, va afegir unes paraules que el mateix Joan Pau II recull al llibre: «La nostra vocació és anar i donar fruit.»

Joaquín Navarro-Valls, per la seva part, va començar deixant clar que no es tracta únicament d'un llibre, sinó d'alguna cosa més. Com a dades a tenir en compte, va explicar que el llibre va ser escrit entre el març i l'agost de l'any passat. En acabar el redactat, el Papa el va deixar durant un temps fins que va rellegir-lo. Ha estat aleshores quan, després d'unes petites cor-

reccions, s'ha publicat. «Això indica que allò escrit ja hi era abans de ser reflectit en paper», va afirmar Navarro-Valls. També va explicar que quan va escriure el llibre, Joan Pau II va fer instal·lar una taula a la seva capella i que l'únic que tenia durant el temps que va escriure va ser un llibre de filosofia.

Com ja han destacat els vaticanistes més prestigiosos, el llibre desprèn un extraordinari sentit de l'humor, a més de reflectir que Karol Wojtyła no es troba ancorat en el passat, sinó que té visió de futur. Navarro-Valls va afegir que «una persona, independentment de l'edat, comença a ser anciana quan la vida es viu de records i no de projectes». En aquesta obra, el Papa esmenta els records no simplement per reflexionar-hi, sinó per aportar allò que pugui de cara al present i al futur: «No li interessa vèncer, sinó convèncer.»

Joan Pau II reflexiona també sobre què és l'ésser humà, a diferència del mer individu. Per això, en el llibre, Wojtyła declara: «Em sorpren de l'estupor de la persona humana.» En aquest sentit, ha insistit en el tarannà personal de cada home i de cada dona, que el porta a no fer servir mai la paraula massa —perquè anul·la la persona en la seva condició humana—, sinó la de *multitud*.

Conchi García

Llicó d'amor

Hola, amics! El 22 de maig, dia de Santa Rita, es va celebrar l'enllaç matrimonial entre Felip de Borbó i Leticia Ortiz. Vull destacar-ne dos moments molt entranyables. El primer va tenir lloc el dia abans, durant el sopar de gala. Va ser l'abraçada tendra que la núvia va fer a cadascun dels quatre avis, demostrant així l'afecte que els té i com n'està, d'orgullosa. El segon moment va ser quan la seva àvia paterna, Menchu Álvarez del Valle, va llegir un fragment de la primera carta de sant Pau als Corintis. La mirada i l'emoció de la néta, així com l'amor desbordat de l'àvia, flotaven en l'ambient. Aquesta carta és una veritable llicó d'amor al pròxim. Vaig veure una àvia que, amb la seva experiència, volia preparar la néta per al futur.

Amics, jo sóc àvia de deu néts i aquell dia em vaig sentir identificada amb els quatre avis i em vaig emocionar. Quina alegria per a nosaltres veure com es casen els néts, que podríem dir que són «dues vegades fills». Per això, podríem dir que el nostre amor envers ells és també dues vegades més gran. Que siguin feliços!

Cecília Aranés Mallof

Coses de la vida

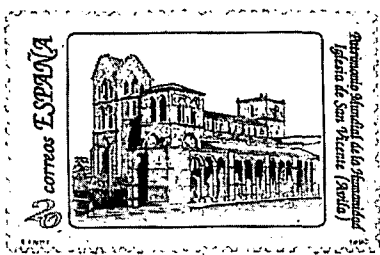
Coses de la vida

FILATÈLIA

per Enric Graupera

Església de Sant Vicenç (Àvila)

Dins de la sèrie filatèlica espanyola dedicada als béns culturals i naturals que són patrimoni mundial de la humanitat, emesa el 1990, destaquen quatre segells sobre esglésies. Un d'ells rendeix homenatge a l'església de Sant Vicenç, situada als afores de la ciutat d'Àvila. D'estil romànic, està consagrada als màrtirs Vicenç, Sabina i Cristeta. El millor d'aquesta bonica església és l'ala oest, amb dues torres magnífiques, una d'elles sense acabar. El sepulcre de sant Vicenç i de les seves germanes és del segle xiii, amb gran riquesa d'ornaments i d'escultures dels apòstols.

«En cada desgràcia es pot trobar una clau per a la felicitat»

■ Odile Haumonté, autora de novel·les basades en els textos dels evangelis

Quan per fi accepta el món que no veia, tot i que és més cruel del que imaginava, Benjamí, el cec de naixement guarit per Jesús, comprèn el sentit del que ha viscut: «Sovint la bellesa de les coses i dels éssers està amagada i cal aprendre a endevinar-la sota la pols del quotidià.» Una clau per a la felicitat i una trobada

personal amb Jesús són el cor de la novel·la *Le fils de la nuit* («El fill de la nit»), inspirada en el capítol novè de l'evangeli de sant Joan. És el segon llibre d'Odile Haumonté, llicenciada en Dret i compromesa amb la comunitat catòlica de les Benaurances des del 1990. Les seves obres només estan editades en francès.

—Com li va venir la idea d'escriure una novel·la sobre un personatge bíblic?

—Ja n'havia escrit una altra titulada *La vall de l'ombra*, sobre la resurrecció del fill de la vídua de Naïm. *Le fils de la nuit* és el segon editat, però la idea venia

el treball de recerca?

—Vaig buscar en estudis bíblics que tractaven temes com la flora o l'aliment. També en la literatura jueva i en enciclopèdies. Per això, s'hi poden trobar fonts cristianes, jueves... Al principi volia escriure perquè cadascú imaginés lliurement, però després em vaig adonar que calia mostrar el veritable món de Jesús.

—Va ser difícil elaborar la trama narrativa?

—No, perquè tinc molta imaginació. Era com si veiés una pel·lícula que m'oferia personatges i situacions detallades. Aquesta és la part de l'elaboració d'un llibre en la qual em deixo anar. L'altra part, la de la recerca, és la que porta feina.

—Quin és el missatge de *Le fils de la nuit*?

—És el sentit cristià que Jesús dona al sofriment i a la dignitat de

Odile Haumonté.

d'abans, dels anys que vaig viure al Gabon, a l'Àfrica. En arribar a aquest continent, el primer que em va sobtar és que la cultura africana feia pensar en la de l'evangeli en temps de Jesús: la dona forta al cor de la casa, que externament està sotmesa a l'home, però que és qui transmet els valors; la vida a l'exterior de les cases; l'esperit de poble; la importància dels ancians; el cap del clan... De cop i volta, l'Evangeli se'm va fer més proper, veia les escenes en l'actualitat i vaig tenir el desig d'explicar-les amb la psicologia actual.

—El llibre dona detalls concrets de la vida de Palestina al segle I. Com ha estat

cada persona, encara que estigui malalta o disminuïda. En el temps de Jesús es considerava que aquestes persones estaven maleïdes. En cada desgràcia es pot trobar una clau per a la felicitat. No ens hem d'aturar mai enmig d'una prova perquè Déu sempre té alguna cosa a dir-nos.

—Què li diu al cec de naixement?

—Sovint en les pel·lícules es veu una persona amb bona salut que pateix un accident i que després s'ha de superar per tornar a estar bé. El cas de la meua novel·la és al contrari: el protagonista neix cec, però és precisament aquí on troba la seva felicitat. Quan Jesús el guareix se sent

desgraciat i confús! És una manera de dir que cadascú pot trobar la gràcia en l'estat en què es troba.

—Per què va donar una psicologia actual a personatges que situa fa dos mil anys?

—Perquè els lectors s'hi puguin reconèixer. No volia fer un llibre històric. Volia mostrar que l'Evangeli és actual i que la gent pot entrar-hi, sentir que és la seva història i no només cosa del passat.

—L'Evangeli està ple d'històries actuals?

—I tant! Quan vaig començar a escriure en aquest sentit, em van dir que era una tasca infinita, que s'hi podia posar tot perquè mai no s'acabaria d'explicar totalment. Tots els miracles de Jesús serveixen perquè sempre hi ha una part de nosaltres que està malalta. També hi ha altres histò-

ries en les quals estic treballant, com les noces de Canà o el paralític que és baixat pel sostre.

—Quin evangelista permet imaginar més històries?

—Mateu i Joan per l'abundància de detalls, que fan que et sentis dins de la narració.

—Hi ha llibres i pel·lícules que es basen en els evangelis. Què hi ha de nou en les seves novel·les?

—S'ha escrit molt sobre Jesús des de diferents punts de vista i de personatges com sant Josep o Maria Magdalena. És difícil, però, trobar històries que tinguin com a protagonista un personatge del qual en els textos bíblics hi hagi pocs detalls. Són precisament aquests els que et fan entrar més en l'Evangeli i que esdevingui molt més viu i ple de persones normals que podrien ser qualsevol família. L'Evangeli no és un recull de contes meravellosos o màgics, sinó d'històries senzilles de gent que s'ha creuat amb Jesús i això ha fet canviar la seva vida, de la mateixa manera que nosaltres també ens podem trobar amb Jesús i canviar la nostra vida.

Guillem Farré

LES RECEPTES DE

JOAN
Villaró

La moral ben alta

En els moments en què la moral està baixa, tota persona necessita tenir algú amb qui poder confiar i això és el que feia el meu amic al barracó durant les hores de descans en el meu temps de recluta en el servei militar.

En Ramon sempre estava preocupat pel que li farien fer l'endemà. «Però home, alegre aquesta cara i limita't a seguir els altres!» Sempre li donava ànims i ell n'estava molt agraït. «Si els altres ho fan, tu també pots fer-ho!»

Després dels tres mesos de recluta em van destinar com a cuiner a la residència d'oficials al campament de Sant Climent Sescebes. Avui en Ramon, juntament amb la seva dona, porta un restaurant de categoria al Gironès, però el negoci el porta ella, encantadora, alegre i optimista; tot al contrari que el seu marit, en Ramon, un bon home però molt pessimista i... que encara continua veient-ho tot negre.

ESCOLA DE CUINA JOAN VILLARÓ

c/ Emili Botey, 5, local 2 - 08400 Granollers

Tots els interessats a adquirir el seu llibre *Aprèn amb mi* truqueu al tel. 938 793 402.

Sopar de la fam 2004

BARCELONA.—Un any més, el Grup 0,7 de la parròquia del Sant Àngel Custodi del barri d'Hostafrancs, a Barcelona, organitza el Sopar de la fam. Tindrà lloc el proper 11 de juny, a les 21.00, al col·legi de Sant Vicenç de Paül (c/ Hostafrancs, 13-15 de Barcelona). L'onzena edició d'aquesta iniciativa està dedicada al Quart Món i en concret a l'associació Avismón-Catalunya i al seu projecte «Servei de neteja general adreçat a la gent gran dels barris de Sants-Hostafrancs-La Bordeta». Avismón-Catalunya és una institució sense ànim de lucre que treballa des de fa vuit anys a Barcelona i la seva àrea metropolitana per tal de pal·liar la solitud i la manca

de recursos de la gent gran.

El Sopar de la fam és un acte de solidaritat al barri d'Hostafrancs, on col·laboren diferents entitats i comerços, el mercat, els veïns i tota la comunitat parroquial. Durant el sopar —molt auster: una llesca de pa amb tomàquet, un tall de pernil dolç, una peça de fruita i aigua mineral— es llegeix la carta d'agraïment que sempre fan els que van estar afavorits amb el projecte de l'any anterior. A més, hi haurà actuacions musicals i un sorteig de productes artesanals relacionats amb el projecte en qüestió. El preu del sopar és de 6 euros. Per a més informació: parròquia del Sant Àngel Custodi, tel. 934 233 289. (C.C.)

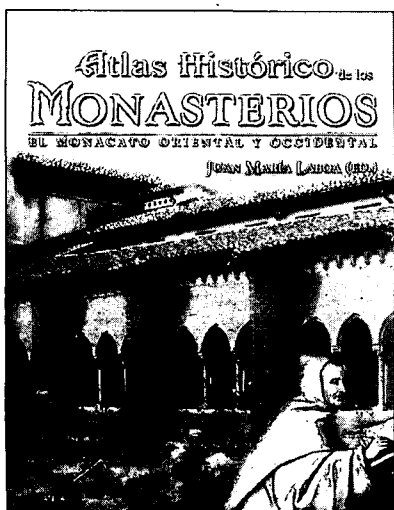
LLIBRES

Itinerari per la història del monacat

En aquest atlas històric dels monestirs es fa un recorregut per la història del cristianisme, fixant l'atenció en aquells homes i dones que, lluny de viure «fora del món» en sentit estricte, van canviar culturalment el mitjà que els envoltava, amb una febril i fructífera activitat humana, cultural i transformadora. Van mirar de viure aquell consell bíblic d'«estar al món sense ser del món». Ningú, com els monjos, ha sabut encarnar aquesta màxima evangèlica. Orígenes, sant Benet, sant Basili Magne, sant Sabas, sant Gregori Magne i sant Anselm, entre altres, són els protagonistes de diferents capítols d'aquest volum. «Quan els monjos desitgen amb Crist que la voluntat del Pare es faci en el món, com en el Cel i en Crist, llavors fins i tot la més petita i més ordinària de les coses es torna santa i grandiosa», s'explica a la presentació,

Aquest atlas, tenint en compte la universalitat del fenomen monàstic, traça un itinerari magnífic per la història del monacat, des dels orígens en la seva versió cristiana fins a les formes modernes de vida monàstica, tant d'Orient com d'Occident. La seva cartografia, fotografies i imatges confereixen un caràcter enciclopèdic i didàctic a l'obra. S'estructura en vuit grans apartats: «Universalitat del fenomen monàstic», «Orígens del monacat cristià», «El primer monaquisme cristià», «La tradició monàstica occidental», «Desenvolupament del monacat a Orient», «Desenvolupament del monacat a Occident», «Un mil·lenni de monacat oriental», «Un mil·lenni de monacat a Occident». (C.C.)

AA.DD., *Atlas histórico de los monasterios. El monacato oriental y occidental*. Editorial San Pablo, Madrid 2004, 272 pàg.

Biografies exemplars en valors

En els darrers anys ha proliferat la literatura sobre valors, possiblement més per necessitat que per moda. Aquest llibre s'inscriu en aquest corrent per augmentar un cabal que ajudi tothom, especialment pares i educadors. L'aportació específica d'aquesta obra és proposar els valors encarnats en figures de relleu, tot i que algunes siguin poc conegudes, de tots els àmbits de la cultura i de la vida. L'autor, el periodista i educador Antonio González, ha escollit un personatge per a cadascun dels 366 dies d'aquest any, tenint en compte el dia del seu naixement o mort. Tots els personatges tenen molts valors

que els fan dignes d'atenció en una proposta educativa. Entre ells, cal destacar Clara d'Assís, fra Luís de León, Teresa de Jesús, Mohandas Gandhi, Teresa de Calcuta, Antoine de Saint-Exupéry, Antoni Gaudí, Félix Rodríguez de la Fuente, Gloria Fuertes o Charles Chaplin. Aquest manual s'ha pensat sobretot per a nois i noies dels nivells de Secundària en endavant. De molts personatges ja n'han sentit a parlar o els han estudiat; altres els seran desconeguts, però en llegir la seva biografia podran identificar-s'hi a través dels valors que els caracteritzen. (C.C.)

Antonio González, *Un personaje para cada día. Ellos y ellas encarnaron los valores*. Editorial CCS, Col·lecció Materiales para Educadores, Madrid 2004, 391 pàg.

El sentit de l'assemblea litúrgica

Aimé Georges Martimort, un dels principals artífexs de la reforma litúrgica del Concili Vaticà II, ha reflexionat àmpliament sobre el sentit de l'assemblea litúrgica. Ho ha fet a l'interior d'una reflexió teològica més global, que ha influït notablement tant en els mateixos documents conciliaris com en la seva recepció i desenvolupament posteriors. Si s'analitza amb atenció la constitució *Sacrosanctum concilium* des del prisma de l'eclesiologia, es pot constatar que el model d'Església que s'hi reflecteix s'inspira clarament en el concepte de comunió. D'aquí brollen immediatament conseqüències litúrgiques; entre elles, que el subjecte integral de cada acció litúrgica es tota l'Església. Per aquest motiu, i com a resultat d'aquest principi, pren relleu la identitat de l'assemblea. Aquest llibre, una tesi doctoral presentada a la Facultat de Teologia de Sant Anselm de Roma, ens convida a aprofundir en aquest tema de forma sistemàtica i a descobrir-hi la riquesa de la reflexió teològica de Martimort. L'autor és Jaume González Padrós, sacerdot de l'arxidiòcesi de Barcelona. (C.C.)

Jaume González Padrós, *La asamblea litúrgica en la obra de Aimé Georges Martimort*. Centre de Pastoral Litúrgica, Col·lecció Biblioteca Litúrgica, Barcelona 2004, 341 pàg.

La asamblea litúrgica

en la obra de
Aimé Georges Martimort

Jaume González Padrós

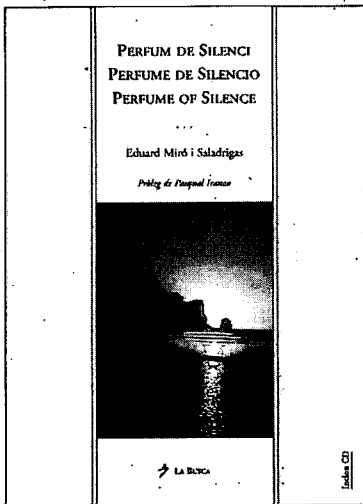
BIBLIOTECA LITÚRGICA

A la recerca de la perfecció espiritual

El llibre *Perfum de silenci*, d'Eduard Miró i Saladrigas, ha obtingut molts guardons. Aquesta és una edició en tres llengües (català, castellà i anglès), acompanyada d'un disc compacte i amb un pròleg de Pascual Iranzo. Es tracta d'un poemari format per quaranta poemes, dividits en tres parts —«Suite de testaments», «L'immensisme» i «Diàleg»—, com a nombre simbòlic de l'Antic i Nou Testament. El Dr. Josep Romeu, en el pròleg

de la primera edició en català del llibre, qualifica l'obra d'Eduard Miró com a «poesia del silenci», basada en una meditació a mitja veu. Aprofundeix en la relació interioritzada del poeta amb la divinitat. La primera part és de temàtica bíblica, però relacionada amb la realitat actual de l'ésser humà. En el segon apartat, el poeta parla de la perplexitat de l'home davant de la grandesa inabastable de l'univers i el mar. A partir d'aquí, evoca l'Absolut. A la darrera part, l'autor manté una conversa interior amb Déu. Eduard Miró és mestre, llicenciat en Filologia Catalana i director de l'Escola Miró. (C.C.)

Eduard Miró i Saladrigas, *Perfum de silenci. Perfume de silencio. Perfume of silence*. Editorial La Busca, Barcelona 2004, 145 pàg.

Pastís a l'aroma de pomes

INGREDIENTS:

1 litre de llet, pell de taronja, sucre, 5 pomes, 5 ous, 1/2 kg de pa, melmelada de préssec, conyac i nou moscada

DECORACIÓ:
llet bullida, galetes, clares d'ou i guindes

PREPARACIÓ:

Primer de tot, bulliu 1 litre de llet amb una pell de taronja, sucre i 5 pomes ben picades. Deixeu-ho semirefredar i afegiu-hi 5 ous i 1/4 de quilo de pa (només la molla). Barregeu-ho bé i afegiu-hi també 3 cullerades de melmelada de préssec juntament amb una copa de conyac i una mica de nou moscada. Poseu-ho al forn, a 180 graus de temperatura, fins que estigui compacte.

Decoració:

Bulliu 1/4 de litre de llet. Quan estigui freda, afegiu-hi galetes i el doble de clares a punt de neu fins que quedi ben espès. Aboqueu aquest preparat per sobre del pastís i acabeu de decorar-lo amb un triturat de guindes.

La crítica literària d'aquesta setmana

Estranya? Pedant? Oportunista?

Aquesta novel·la resulta, d'entrada, estranya. No sabia dir què pretenia l'autor quan va imaginar aquesta història de joves violents, de filòsofs nihilistes, i de violències sense sentit. Potser ha vist fets que, de tant en tant, ens expliquen els diaris, que barregen la mentalitat dels okupes. Amb la nostàlgia del món nazi com a reivindicació de drets de joventut sense horitzó. No ho sabia dir.

Però, a més, aquest grup de violents que s'escuden darrere de les creus esvàsiques del nacionalsocialisme alemany, que van per la vida de misteriosos encofrats, defensors d'una causa que ni ells mateixos poden definir, per absurda i anacrònica, són d'una pedanteria grotesca. Més ben dit, el seu autor, que els fa parlar de Wittgenstein, de Kierkegaard, de Nietzsche o de Schopenhauer, com qui esmenta la venedora de llaminadures de la cantonada del seu carrer. Tot l'entramat ideològic és pedant, fet de llocs comuns, que només es manté amb la recurrència a aquests pensadors agònics, que mereixerien més respecte, i són citats com a arguments necròfils d'una colla d'energúmens violents o de burgesos juvenets, frustrats i decadents, delerosos de canviar el món.

I, a més, tot això servit amb un llenguatge bastant pobre, i unes metàfores i

comparacions que hi ha moments que fan plorar, perquè són la negació de la literatura.

I és oportunista, per ser qui és l'autor: un antic professor de filosofia d'un institut madrileny, que ratlla la fama a causa d'un fracàs personal que passarà a la història comuna del país, i no com una mera anècdota.

El edén de los autómatas hauria pogut ser una novel·la interessant sobre aquesta joventut atrapada pel nihilisme, que viu en lluita permanent amb la globalització, i que va d'un continent a l'altre amb el greixum dels seus parracs, cridant contra tot i contra tothom, i a favor de res i de ningú.

I és una pena, perquè aquest col·lectiu és digne d'atenció sociològica, més que de reflexió sobre els seus pseudoideòlegs, que tots els que es dediquen a l'estudi coneixen a bastament. El costum d'esmentar Cioran, o Gernet, o Bernhard, com anar més lluny fins a Merleau-Ponty o Sartre, és de primer curs de

Alonso GUERRERO

El edén de los autómatas.

Plaza Janés, Barcelona 2004, 207 pàg.

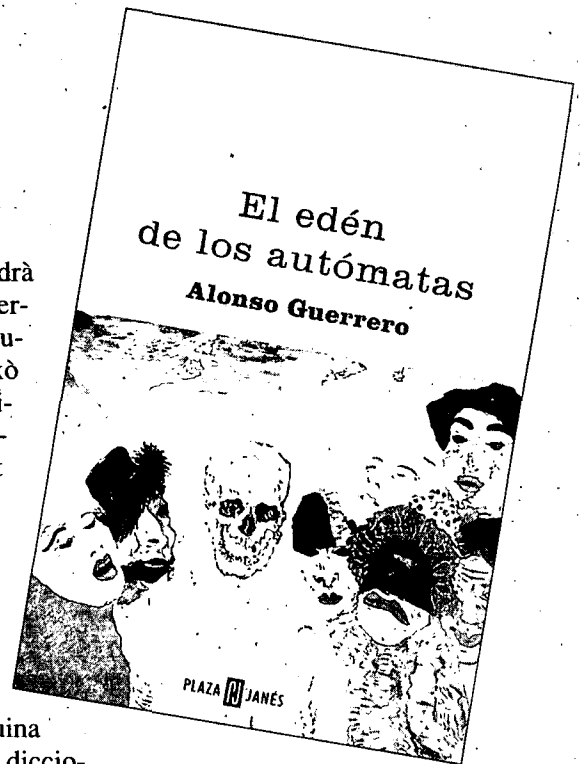
filosofia, però sobre ells no es podrà aixecar un món nou, amb la intervenció d'uns quants joves musculosos i il·letrats; potser per això cerquen la complicitat dels estudiants decebuts, i d'un esquer femení, més o menys misteriosament implicat en tot l'argument. Una pena.

I aquest Javier Capdevila —cognom que, pel que es veu, a Madrid sona exòtic— s'acaba anomenant Hamlet, caigut a les xarxes d'una tal Eva, que s'amaga sota el nom d'Ofèlia. Quina coincidència! Shakespeare i els diccionaris de cites estan servits.

La curiositat portarà, segurament, a llegir aquest llibre, que és una ocasió perduda, perquè et submergeix en un mar

confús i ple de tenebres, «el caliginoso lecho oscuro» de la cova del Polifem de Góngora...

Cristóbal Sàrrias

La sardana i la dansa

Federació Sardanista de Catalunya
web: <http://fed.sardanista.com>

CD nous amb caire recopilatori

Josep Riumalló ha estat un intèrpret de fiscorn extraordinari, jubilat l'any passat, després de 28 temporades formant part de La Principal de la Bisbal. Ara, aquesta coneguda formació l'ha volgut homenatjar i ha recopilat en un CD les interpretacions excepcionals enregistrades per Riumalló al llarg de tots aquests anys. En total són 14 sardanes obligades de fiscorn d'autors ben diversos, en un document històric que és un compendi de les dots interpretatives d'aquest músic tan admirat. Al costat de Josep Riumalló i dels components de La Principal de la Bisbal podem escoltar en aquest CD altres instrumentistes ben notables com Josep Cassú, Joan Margalef i Gabi Duch, també fiscornaires, el trompetista David Escobar i el tenora Josep Gispert. Aquesta recopilació inclou enregistraments efectuats entre els anys 1977 i 2001 i conté sardanes obligades de Josep Saderra, Enric Vilà, Ricard Viladesau, Josep Coll, Pau Marons, Max Havart, Josep Cassú i Conrad Saló.

D'altra banda, 12 de les 112 sardanes

escrites per Josep Freixas han estat enregistrades per la Cobla La Principal de la Bisbal en un CD titulat *Sardanes oblidades*. Es tracta d'obres datades entre 1952 i 1984 que no van transcendir perquè ni el mateix autor ni cap altra persona o entitat en va fer cap promoció. De fet, el treball de Josep Freixas s'ha adreçat prioritàriament a impulsar moltes altres iniciatives musicals sorgides a Terrassa deixant de costat la seva pròpia obra; la seva tasca docent i com a director del Conservatori egarenc van eclipsar la seva tasca de creador musical, no només de sardanes, sinó que la seva producció musical abasta també una òpera, música religiosa, concerts, cançons per a cor, duets, etc. Ara, amb aquesta edició sonora a càrrec de La Principal de la Bisbal i impulsada per les dues entitats sardanistes de la ciutat: Amunt i Crits i l'Agrupament ASERT, s'intenta que una petita part d'aquestes peces del repertori sardanista escrites per Josep Freixas surtin de l'oblit i siguin conegudes pel públic. (C.C.)

**Catalunya
Cristiana**
Una xarxa per a
l'evangelització

Subscribiu-vos-hi ara
només per 80,60€ l'any

Desitjo subscriure'm al
setmanari CATALUNYA CRISTIANA
durant un any (52 números)

Edició en català ☐ Edició en castellà ☐
Nom Cognoms
Adreça Població
D.P. Tel. N.I.F.

FORMA DE PAGAMENT

☐ Amb un únic pagament de 80,60€ per any
☐ Amb dos pagaments semestral de 40,30€
☐ Domiciliació bancària (Ompliu l'ordre de domiciliació)
☐ Xec nominatiu que adjunto

Senyors,
Els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA".

Titular Data
Entitat Oficina DC Compte

Signatura del titular del compte

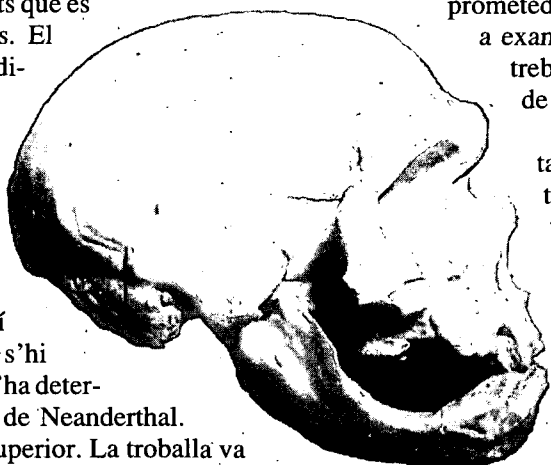
Envieu aquesta butlleta a nom de:
CATALUNYA CRISTIANA
(Departament de Subscripcions).
Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona
Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

A Atapuerca també hi van viure neandertalencs

Són prou ben coneguts de tothom els descobriments que es van fent a les excavacions d'Atapuerca de Burgos. El nostre compatriota Eudald Carbonell n'és un dels codirectors. S'havia vist fins ara que des de fa més de 800.000 anys hi ha constància d'haver-hi viscut homínids que van ser seguits per altres després més recents. Però del que no es tenia constància és de si posteriorment també hi haurien fet estada els neandertalencs. Ara ens comuniquen que sembla cert que així va ser.

No se n'han trobat restes humanes encara, però sí elements d'indústria lítica en les excavacions que s'hi feren l'estiu passat. Instruments que, ben analitzats, s'ha determinat que pertanyen a la cultura pròpia de l'home de Neanderthal. Tenen uns 30.000 anys, i corresponen al paleolític superior. La troballa va produir-se al lloc anomenat vall de les Orquídies, que fins ara s'havia considerat un jaciment menor, poc important, en tot el conjunt.

José María Bermúdez de Castro, també codirector de les excavacions, informa que a la vall de les Orquídies s'hi havien començat les excavacions fa uns quatre anys, però s'havien deixat de banda perquè es consideraven poc

prometedores. Però Carbonell hi va insistir, i tots dos es posaren a examinar el lloc a les tardes fora de l'horari normal de treball, i ara haver trobat el que han trobat els ha omplert de satisfacció.

Com que el conjunt d'Atapuerca ha donat resultats tan importants per a la paleoantropologia, ja s'ha plantejat el projecte de la construcció d'un Centre d'Investigacions Paleoantropològiques, que es vol construir al costat del Museu de l'Evolució Humana que ja hi ha a Burgos. Serviria també perquè experts d'altres països hi acudissin a contrastar resultats. De fet, l'equip d'Atapuerca ja ha tingut contactes amb investigadors de l'evolució de l'espècie humana de Geòrgia, França, Itàlia i els Estats Units.

Que tot pugui servir per aclarir la veritat de l'evolució. El progrés d'aquests coneixements, si tot es fa amb rigor científic, no pot presentar cap oposició a la Veritat de la nostra fe. Més encara, desitgem sincerament que es continuï investigant. El que no podríem admetre, ja ho sabem, seria una interpretació tendenciosa sense base real, cosa que sí que lamentem que de vegades es faci.

Per Francesc Nicolau, professor de la Facultat Eclesiàstica de Filosofia de Catalunya

Actualitats científiques

El progrés de la medicina

Els microscopis del segle XIX no eren suficients per veure els agents infecciosos més petits, els que ara anomenem virus. La verola i la ràbia són causades per microbis d'aquesta mena i, per això, tant Jenner com Pasteur van anar a cegues a l'hora de combatre aquestes malalties. Jenner va dir que la verola devia ser produïda per un *virus*, però usava el mot en el sentit que tenia aleshores, que era el de «verí». Però tingué èxit el terme i començaren a anomenar-se *virus filtrables* els gèrmens infecciosos més petits que travessaven els filtres ordinaris. Ara ja en diem simplement *virus*, sense l'adjectiu, dels agents patògens paràsits de cèl·lules i constituïts d'ADN o d'ARN, però no dels dos alhora.

Amb els microscopis d'aquell temps ben just es podien veure uns altres causants de malalties, els que van ser anomenats bacteris perquè els primers que s'observaren tenien forma de bastó (en grec *bakterion*). Ara els dividim en bacils i cocs, segons que siguin allargats o rodons. Van ser observats per primera vegada per l'holandès Antony Leeuwenhoek el 1673, però la seva petitesse els feia difícils d'estudiar. Ni Jenner ni Pasteur s'hi entretinueren. L'iniciador de la bacteriologia sistemàtica va ser l'alemany que ens ocuparà aquest capítol.

Robert Heinrich Hermann Koch (1843-1910)

Va néixer a Klausthal (Oberharz) l'11 de desembre del 1843. Va estudiar a Göttingen i hi obtingué el graduat en medicina el 1866. Va fer de metge durant la guerra francoprusiana fins al 1870. Després es col·locà de metge rural a Wollstein. Amb un microscopi senzill, dels de l'època, amb la seva esposa d'única ajudant, durant tres anys va estudiar el bacteri del carboncle (ja descobert per C. J. Davaine el 1850) que havia aconseguit aïllar d'animals malalts, i després cultivar-lo. Va constatar que era capaç de sobreviure en

28 El pare de la bacteriologia va ser un metge alemany

circumstàncies de les més desfavorables, ja que, quan semblava esmoreït, injectant-lo en conills i ovelles encara els causava la mort. I va fer més encara: aconseguí una descripció del seu cicle vital. El 1676 es va decidir a donar compte de les seves observacions a la Facultat de Medicina de Breslau. Dos catedràtics de la universitat, Ferdinand Kohn i Julius Cohnheim, s'interessaren per les troballes d'aquell metge rural i, admirats, decidiren treure'l de l'anonimat de Wollstein. El 1880 era cridat a ocupar un càrrec important a l'Institut Imperial de la Salut de Berlín.

Ara, a Berlín, tenia dos ajudants i un laboratori en regla i amb gran dedicació continuà les recerques. Amb els microscopis d'Ernst Abbe i Carl Zeiss, equipats amb condensador de llum i una lent d'immersió en oli, va poder veure-hi molt més. Es trobà amb bacteris més petits que el del carboncle que ja podia veure amb un microscopi d'aquesta classe i que no hauria vist amb el que ell tenia a Wollstein. Va inventar nous sistemes de cultiu i a més un mètode de tinció a base d'anilina que feia ressaltar la visió dels diferents bacteris. Els seus mètodes d'experimentació rigorosos i exhaustius van obrir una nova època per a la medicina. Va establir la Llei de Koch que exigeix quatre condicions per a poder afirmar amb certesa que un microbi trobat al laboratori és o no l'agent de la infecció: a) El microorganisme ha de trobar-se present en tots els casos de la malaltia. b) S'ha d'obtenir un cultiu pur (sense paràsits) del microorganisme detectat. c) La inoculació del cultiu en un animal ha de produir la malaltia de la qual procedeix. d) S'ha de poder obtenir un

nou cultiu pur d'aquests animals infectats per poder repetir l'experiment.

El 1881 ja va fer la descoberta que li ha donat més fama: el bacil de la tuberculosi (que és conegut encara amb el nom de *bacil de Koch*). Era força més petit que el del carboncle. La troballa feia temps que s'esperava. Però es trobà amb una dificultat: el seu cultiu fora del cos era difícil. Fidel als seus principis, no va poder publicar el descobriment fins a l'any següent. Va haver d'exercir la paciència després de multitud de fracassos per obtenir-ne el cultiu pur. Per fi, després de comprovar que emmalaltien de tuberculosi els animals injectats amb el cultiu que n'havia obtingut, el 24 de març del 1882 donà a conèixer el seu descobriment. Algú ha dit que aquesta data s'ha de considerar com la del naixement de la bacteriologia. Efectivament, ben aviat deixebles o seguidors dels mètodes de Koch van poder descobrir i aïllar els microbis causants de l'erişipela (per Fehleisen el 1883), del tètanus (per A. Nicolaier, el 1884), de la diftèria (per F. Löffler, poc després), del còlera (pel català Jaume Ferran el 1885; en parlarem al capítol següent), de la pesta bubònica (per Kitasato i Yersin, el 1894) de la meningitis (per Weichelbaum, el 1897)... Aquesta ciència anava endavant.

No la va encertar del tot amb la «tuberculina»

El 1883 Robert Koch va dirigir una expedició a Egipte. Hi trobà el microbi causant del còlera: un bacteri del grup dels vibrions. I fins al 1890 féu encara altres troballes menors i la seva fama anava creixent. Restava, però, una qüestió pen-

dent: no n'hi havia prou amb la troballa del bacil de la tuberculosi, calia trobar-ne la vacuna o el remei eficaç. I això no era fàcil. Per fi després d'haver fet multitud de provatures va creure haver-ho aconseguit. En el X Congrés Mèdic Internacional del 1890 va presentar una substància que prometia ser esperançadora: una proteïna extreta del bacil de la malaltia, que anomenà *tuberculina*. No estava segur del tot que pogués ser vàlida en els éssers humans, però es decidí a comunicar al públic el que havia trobat. Reconeixia que només havia vist que la tuberculina aparentment aturava el creixement del bacil en animals i que no en tenia una confirmació plena perquè la investigació encara no era completa segons els seus propis principis. I efectivament es demostrà que era inútil per aturar la malaltia en persones tuberculosos. Però la fama que tenia va fer que durant un temps s'apliqués infructuosament en multitud de malalts. Ara se sap que només serveix per diagnosticar la tuberculosi en el seu inici.

A l'any següent de la publicació de la tuberculina, Koch era nomenat director de l'Institut Koch per a Malalties Infeccioses que el govern alemany acabava de construir. S'hi començà a estudiar sota la seva direcció, a més de la tuberculosi, les malalties de la malària, el còlera, la hidrofòbia, la lepra i l'acció dels bacteris anaerobis.

Des del 1893 viatjà a diferents països de l'Àfrica i l'Índia per estudiar diverses malalties tropicals. En va publicar una extensa relació el 1898 a Berlín. El 1904 encara tornà a l'Àfrica per estudiar la malaltia de la son, la febre de Texas, i la febre de la costa.

Va rebre el premi Nobel de Medicina el 1905. Després de fer una gira per Amèrica del Nord i Japó, va morir a Baden-Baden el 1910 d'un infart de miocardi. Va deixar multitud de continuadors de la seva obra, entre ells el metge català dit abans, de renom internacional, que es mereix un capítol a part.

Pensadors cristians del segle xx (106)

William Temple: humanista, filòsof i gran teòleg anglicà

UN HOME EXTRAORDINARI

William Temple neix l'any 1881 a Exeter (Anglaterra). Cursa els estudis superiors a la Universitat d'Oxford entre els anys 1900 i 1904. Precisament serà el 1904 quan és nomenat professor del Queen's College d'Oxford.

L'any 1910 és nomenat director de l'Escola Repton i el 1914, com a membre de l'Església anglicana, inicia el seu càrrec de rector de St. James Church de Picadilly, situada a Londres. Segueixen els seus nomenaments durant els anys posteriors a l'experiència pastoral com a rector londinenc. El següent càrrec serà el de canonge de l'abadia de Westminster.

Ja el 1921 és nomenat bisbe de Manchester, i l'any 1929 passa a l'arxidiòcesi de York. És cofundador i director del Consell Social Cristià. El 1938 ocupa la presidència de la Comissió provisional del Consell Ecumènic.

Finalment l'any 1942, durant la II Guerra Mundial, és nomenat arquebisbe de Canterbury. Rep el títol de doctor *honoris causa* per la Universitat de Cambridge. Amoinat pels problemes socials, va pertànyer durant molts anys al partit laborista britànic en una època en què l'Església d'Anglaterra s'identificava amb l'ala conservadora. William Temple, després d'una vida intensa, morirà de sobte l'any 1944 a Westgate.

Temple es mostra davant dels seus fidels com a pastor, professor, gran gestor d'entitats culturals i, també, com a escriptor i teòleg del nostre temps. Com a escriptor en podem destacar les següents obres: *La naturaleza de la personalidad* (1911); *Mente creadora* (1917); *Christus veritas* (1924); *La fe y la vida cristiana* (1931); *Naturaleza, hombre y Dios* (1934); *Lecturas sobre el evangelio de san Juan* (1939-1940); *Cris-*

tianismo y orden social (1942).

HUMANISTA I FILÒSOF DISTINGIT

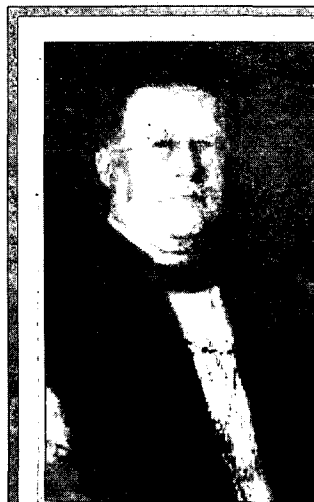
Segons el teòleg alemany Stephen Neill, William Temple és la figura més destacada de la història de l'Església del segle xx als ulls de milions de cristians. Era un home d'energia d'esperit extraordinària. Va obtenir en els seus estudis la màxima qualificació (*summa cum laude*).

William Temple manté contacte, tot al llarg de la seva vida, amb els corrents de pensament humà i cristià de notable importància. Era un home molt espiritual, sempre ocupat i culte. Posseïa una gran memòria i una mentalitat sistemàtica. Aconseguia enquadrar en el seu cap amb agilitat tot el que llegia i aprenia. Gràcies a això, va poder mantenir-se a l'altura del pensador no cristià Bertrand Russell en les seves converses llargues i en els profunds debats filosòfics.

Com a pensador cristià, William Temple creia que el que els filòsofs cercaven en l'obscuritat només es pot trobar amb claredat en la revelació cristiana i en el reconeixement del fet que tota la

problemàtica humana i social es resol en la revelació divina a través de Jesús de Natzaret.

Familiaritzat amb el pensament tomístic, Temple estudia sense parar la figura de sant Tomàs d'Aquino. Arriba a pronunciar una excel·lent conferència sobre l'aquinat davant l'Aquinas Society de Londres, titulada *El tomisme i les necessitats modernes* (*Thomismus und die modernen Erfordernisse*).

William Temple.

«William Temple és la figura més destacada de la història de l'Església del segle xx als ulls de milions de cristians. És fàcil saber per què, ja que posseïa una combinació de qualitats que ben poques vegades es donen juntes» (Stephen Neill).

Com a humanista del segle xx, a més de gran filòsof va ser un gran músic. Era un músic competent per afició. Això li permetia cantar amb gran precisió musical durant els actes litúrgics de la catedral anglicana.

TEMPLE I LES FILOSOFIES DEL MOMENT

El mateix Temple havia comentat que els seus tres grans mestres havien estat Plató, l'evangelista sant Joan i Robert Browning. En l'època d'Oxford el pensament filosòfic que regnava era espiritual, però no cristià. La causa n'era que el hegelianisme havia pres forma a Anglaterra, introduït pel pensador Benjamin Jowett.

Per a Temple, la filosofia plantejava els problemes i la teologia els resol. La teologia dogmàtica de Temple entrava en diàleg continu amb les filosofies del moment. Aquesta teologia la presentava no com una mera exposició de la fe cristiana amb els conceptes del sistema filosòfic dominant segons l'època. Trobem una síntesi magistral de pensaments cristians sobre força temes filosòfics en l'obra del nostre autor anglicà *Naturaleza, hombre y Dios*.

Per a Temple, la solució als problemes filosòfics rau en la comprensió del missatge de la revelació de Déu a través de Jesús de Natzaret. Davant del problema del mal, Temple reflexiona i afirma que el mal no és una simple imperfecció del bé. El mal constitueix una força poderosa i temible per a la vida humana. Així mateix, considera que la nova vida que ens proposa Crist va ser creada dolorosament i amb penes i treballs mitjançant el patiment a Getsemaní i al Gòlgota.

William Temple defuig qualsevol tipus de determinisme i considera que un esdeveniment, que no és dolent en ell mateix, pot alliberar, a través de la gràcia de Déu, forces del bé superiors a les del mal. Desenvolupant la teologia de la

Creu, arriba a considerar que la Creu, en ella mateixa, és el pitjor mal de la història de la humanitat, però Déu l'ha feta servir per «despertar forces bones de potència incomparable».

Al marxisme, en el seu materialisme dialèctic, s'hi oposa rotundament mitjançant la creació del realisme dialèctic, en què considerava tots els aspectes de l'experiència humana que menyspreava el marxisme (l'esfera espiritual de l'ésser humà, els sentiments, la tradició...).

Davant l'escepticisme de Jean-Paul Sartre, considera, des de les bases tomistes, que l'existència és positiva. És més, creia que posseïm innombrables raons per estar orgullosos de la nostra fragilitat humana, davant del continu menyspreu existencial que Sartre en fa.

TEÒLEG ANGLICÀ INFLUENT I ECUMENISTA CONVENÇUT

Expert en teologia bíblica, William Temple ensenya constantment sobre el quart evangelí, el de sant Joan. L'obra titulada *Lecturas sobre el evangelio de san Juan* és una veritable exposició del contingut del quart evangelí, d'una manera sàvia i profunda.

William Temple va ser un predicador poderós de l'Església. Inicia amb èxit les predicacions a Anglaterra amb el famós discurs a la Universitat d'Oxford, el 1931, on es posa tota la universitat a la butxaca.

En el camp ecumènic els seus esforços per unir els cristians van ser ingents. Temple va ser la figura ecumènica més important de la primera meitat del segle xx. Precisament en la Conferència Missional de Jerusalem (1928) va escriure ell mateix el missatge de la Conferència. Hi planteja de forma convincent per on anaven els principis fonamentals ecumènics.

El 1938 va ser nomenat per unanimitat president de la Comissió Provisional creadora del Consell Mundial de les Esglésies. Després de la seva mort, ningú no gosa ocupar-ne el càrrec, i es veuen obligats a crear una presidència formada per cinc persones. William Temple va ser home del seu temps. El seu llenguatge no és el dels teòlegs d'avui, però el contingut dels seus escrits posseeix un valor perenne, capaç d'oferir-nos saviesa i orientació davant la pròpia problemàtica cristiana.

Joan Manuel Gutiérrez Delgado

Escriptor i humanista (stein@mixmail.com)

PUBLICITAT A:

CATALUNYA CRISTIANA

(EDICIÓ SETMANAL)

BUTLLETÍ DE L'ARQUEBISBAT DE BARCELONA

(EDICIÓ MENSUAL)

GUIA DE L'ESGLÉSIA DE L'ARXIDIÒCESI DE BARCELONA

(EDICIÓ ANUAL)

RÀDIO ESTEL

24 H. AL DIA

Informeu-vos al telèfon: 934 092 810 — Fax: 934 092 820
c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 — 08014 Barcelona — e-mail: publicitat@catcrist.com

RÀDIO

Des de les 02.00 a les 7.00 hores, selecció de música instrumental.
El tren de les set (reflexió matinal), 07.00 hores.
Sant Rosari, a les 7.03 hores.
Comentari de l'Evangeli, a les 7.30, 15.30 i 02.10 hores.
Pregària de Laudes, a les 7.35 hores.
Santoràl, a les 7.54 hores.
Espurna d'Alba, a les 07.15 i 02.00 hores.
Pensament humà i cristià, cada hora.
Comentari creient sobre l'actualitat, 9.30 hores.
Àngel cantat, a les 12.00 hores.

Dilluns

08.00-09.00 El Primer Cafè (informatiu i tertúlia)
09.00-14.00 Radiofórmula
14.00-14.30 Catalunya actualitat (informatiu)
14.30-18.00 Radiofórmula
18.00-19.00 La Tribuna (magazín)
19.00-20.00 Sessió contínua (cinema)
20.00-21.00 Joc net (esports)
21.00-21.30 Artilletra (literatura)
21.30-22.00 Qui tingui oïdes (informatiu)
22.00-23.00 Qui tingui oïdes (actualitat en clau cristiana)
23.00-00.00 Planeta Blau (medi ambient)
00.00-00.07 Pregària de Completes
00.07-01.00 La gran diferència (selecció musical)
01.00-02.00 Ressonans (música en català)

Dimarts

08.00-09.00 El Primer Cafè
09.00-14.00 Radiofórmula
14.00-14.30 Catalunya actualitat
14.30-18.00 Radiofórmula
18.00-19.00 La Tribuna
19.00-20.00 Dona'm la mà (adopció)
20.00-21.00 Joc net
21.00-21.30 Vist i no vist
21.30-22.00 Qui tingui oïdes
22.00-23.00 Qui tingui oïdes
23.00-00.00 Paraules d'amor (família)
00.00-00.07 Pregària de Completes
00.07-01.00 La gran diferència
01.00-02.00 Ressonans

Dimecres

08.00-09.00 El Primer Cafè
09.00-14.00 Radiofórmula

14.00-14.30 Catalunya actualitat
14.30-18.00 Radiofórmula
18.00-19.00 La Tribuna
19.00-20.00 L'hora de la salut (medicina)
20.00-21.00 Joc net
21.00-21.30 Vist i no vist
21.30-22.00 Qui tingui oïdes
22.00-23.00 Qui tingui oïdes
23.00-00.00 Radiofórmula
00.00-00.07 Pregària de Completes
00.07-01.00 La gran diferència
01.00-02.00 Ressonans

Dijous

08.00-09.00 El Primer Cafè
09.00-14.00 Radiofórmula
14.00-14.30 Catalunya actualitat
14.30-18.00 Radiofórmula
18.00-19.00 La Tribuna
19.00-20.00 Temps d'oci (lleure)
20.00-21.00 Joc net
21.00-21.30 Vist i no vist
21.30-22.00 Qui tingui oïdes
22.00-23.00 Qui tingui oïdes
23.00-00.00 Superàvit (economia)
00.00-00.07 Pregària de Completes
00.07-01.00 La gran diferència
01.00-02.00 Ressonans

Divendres

08.00-09.00 El Primer Cafè
09.00-14.00 Radiofórmula
14.00-14.30 Catalunya actualitat
14.30-18.00 Radiofórmula
18.00-19.00 La Tribuna
19.00-20.00 Catalunya sense barreres (atenció a discapacitats)
20.00-21.00 Joc net
21.00-21.30 Vist i no vist

21.30-22.00 Qui tingui oïdes
22.00-23.00 Qui tingui oïdes
23.00-00.00 Amb llum pròpia (personatges famosos)
00.00-00.07 Pregària de Completes
00.07-01.00 La gran diferència
01.00-02.00 Ressonans

Dissabte

08.00-08.30 Radiofórmula
08.30-09.00 Contes de la Fada Vetakika
09.00-10.00 Radiofórmula
10.00-11.00 A tota costa (submarinisme)
11.00-13.00 Trotamundos (turisme rural)
13.00-13.30 Radiomotor (automobilisme)
13.30-18.00 Radiofórmula
18.00-19.00 Espectacle
19.00-20.00 El temps de la música
20.00-00.00 Radiofórmula
00.00-00.07 Pregària de Completes
00.07-01.00 La gran diferència
01.00-02.00 Ressonans

Diumenge

08.00-08.30 Radiofórmula
08.30-09.00 Contes de la Fada Vetakika
09.00-10.00 Tot sardana
10.00-12.00 Rutes per Catalunya (excursions)
12.00-18.00 Radiofórmula
18.00-18.30 La Taula de l'Evangeli (comentari de les lectures dominicals)
18.30-20.00 Avui és el dia del Senyor (prèvia i Eucaristia des de la catedral de Barcelona)
20.00-21.00 Melodies de fe (música cristiana)
21.00-23.00 Música cristiana
23.00-23.30 Missatge en una ampolla (reflexions)
23.30-00.00 Moments a mitjanit (reflexió cristiana)
00.00-00.30 La cova del Country
00.30-01.00 Cova de Jazz
01.00-01.07 Pregària de Completes
01.07-02.00 La gran diferència

Desconnexions de Ràdio Estel**De dilluns a divendres:**

09.00-09.15 Informatiu matí + el temps + agenda
10.30 Agenda
11.00 Butlletí informatiu
13.00-13.15 Informatiu migdia + el temps + agenda
15.00 Butlletí informatiu
17.00 Butlletí informatiu
17.30 Agenda
20.00-20.30 Informatiu vespre + el temps + agenda

Dilluns

20.30-21.00 El que més ens agrada (selecció musical).

Dimarts

20.30-21.00 El que més ens agrada (selecció musical).

Dimecres

20.30-21.00 Els Tresors de la Història

Dijous

20.30-21.00 La Taula de l'Evangeli

Divendres

20.30-21.00 Església d'Urgell

Dissabte

08.00 Agenda
13.00-14.00 In Corpore Sano
15.00 Agenda
17.00 Agenda

Diumenge

08.00 Agenda
15.00 Agenda
17.00 Agenda

RÀDIO BARCELONA (OM 666)

Diumenge - De 22.05 a 23.00h, Objectiu, l'home
Programa de valors humans: fets, el cas de la setmana; un espai per a la solidaritat; entrevista; suggeriments per viure millor la vida i la «Carta Dominical» de l'arquebisbe de Barcelona, Ricard Maria Carles (edita i presenta: J.M. Alimbau).

CADENA ESTEL

90.1 FM Tortosa, Baix Ebre, Montsià, Terra Alta, Ribera d'Ebre*
91.3 FM Osona*
93.7 FM Alt Penedès, Baix Penedès, Anoia, Bages, Berguedà
96.8 FM Garraf*
100.6 FM Tarragonès, Baix Camp, Alt Camp, Baix Penedès, Conca de Barberà, Priorat*
103.4 FM Gironès, Selva, Alt Empordà, Baix Empordà, Pla de l'Estany i Garrotxa
106.6 FM Barcelonès, Maresme, Vallès Oriental, Vallès Occidental i Baix Llobregat

91.5 FM Ràdio Principat: Lleida, Segrià, Garrigues, Ribera d'Ebre, Priorat*
104.4 FM Ràdio Principat: Cerdanya*
105.0 FM Ràdio Principat: Alt Urgell, Noguera, Segarra, Pla d'Urgell i Urgell
107.5 FM Ràdio Principat: Andorra

* (en període de proves)

TELEVISIÓ

2

Diumenge 13

08.30 Buéas noticias TV
Programa de la comunitat evangèlica.
Director: José Pablo Sánchez Núñez.

08.40 Shalom

Programa de la comunitat jueva.
Director: Benito Garzón.

08.50 Islam hoy

Programa de la comunitat islàmica.
Director: Mohamed Chakor.

09.30 Pueblo de Dios (repetició del dilluns 7)

«Testigos.»
La catedral d'Àvila és l'escenari elegit per la Fundació Las Edades del Hombre per a la seva XII mostra. Sota el títol Testigos s'exposen més de 250 peces artístiques procedents, la majoria, de convents, parròquies i museus avilesos. Murillo, Goya, Berruguete són uns quants dels autors presents en aquesta mostra d'art.
Director: Julián del Olmo.

10.00 Últimas preguntas

«Un proyecto para el hombre.»
Entrevista a Lino Salas, responsable de comunicació de Proyecto Hombre.
Per què s'endinsa un jove en el món de les drogues? Què pot fer la família? Reconstruir la persona és el repte de les

comunitats terapèutiques de Proyecto Hombre que atenen la dimensió física, psicològica i espiritual de la persona.

10.25 Testimonio

Reportatges el denominador comú dels quals és ser el relat de vides «viscudes en cristià» explicades en primera persona.

10.30 Santa Missa

Amb la participació del cor Aura de Malgrat de Mar (Maresme), sota la direcció de Marta Massagu.
(Director i celebrant habitual: Mn. Manuel Valls i Serra; coordinador: Víctor Subirana.)

Dilluns 14**19.00 Pueblo de Dios**

«Mali, un pueblo que camina.»
Mali és un país d'Àfrica occidental que té uns 12 milions d'habitants, però on dos terços viuen per sota del llindar de la pobresa.

Diumenge 13**10.15 Signes dels Temps**

Magazín sobre temes d'Església que inclou diferents seccions com ara reportatges, entrevistes, comentaris de llibres, comentari de l'Evangeli, secció de cinema, etc.

(Dirigit per Francesc Rosaura i presentat per Teresa Pou.)

Signes dels Temps repeteix l'emissió el diumenge a les 12.20 hores pel Canal TVC Internacional.

Cada divendres**22.00 Creure avui**

Programa de notícies, reportatges culturals i entrevistes des del vessant religiós. Cada setmana també s'ofereix l'agenda d'activitats de l'arxiprestat de Mataró i el temps de reflexió (comentari de l'Evangeli).
El programa repeteix l'emissió el dissabte a les 12.30 h.

Cada diumenge**14.15 Paraula i vida**

Espai que escriu i presenta Mons. Lluís Martínez Sistach.
També s'emet pel Canal Reus TV a partir de les 11.55 (es repeteix cada quatre hores).

Canal Berquedà de Televisió

Bona notícia, programa quinzenal que s'emet els dimecres a les 20.15h, el dissabte (migdia) i el diumenge (nit).

www.radioestel.com

Els teus programes a la web, per escoltar-los quan vulguis

JUNY ÉS EL MES CONSAGRAT AL SAGRAT COR DE JESÚS

Internet

• **DOMINICS.**— Els dominics d'Ocaña (Toledo) proposen un viatge per la història i l'art des d'un convent renaixentista: www.porticumsalutis.com

• **FRANCISCANS.**— El Moviment de la Joventut Franciscana Internacional disposa d'una pàgina, www.franciscansinternational.org/fyi, que ofereix seccions diverses: construcció de la pau, lluita contra la sida, eradicació de la pobresa, desenvolupament sostenible, desarmament, igualtat entre gèneres...

Altres bisbats

• **EXERCICIS ESPIRITUALS.**— De l'1 al 10 de juliol, per a religiosos i seglars, dirigits per Juan Manuel García-Lomas, a Pedreña (Santander). Més informació: tel. 945 500 014, a/e: cejerciciosp@terra.es

• **MISSIONERS XAVERIANS.**— Organitzen un camp de treball del 3 al 15 de juliol, a Ourense, per a joves de 17 a 25 anys. Més informació: Carlos Collantes, tel. 948 127 434, a/e: burlada@javerianos.org

• **JAVIER.**— Del 7 al 29 de juliol, peregrinació de Roncesvalles a Javier pel Pirineu navarrès, per a joves de 2n de Batxillerat i universitaris. Més informació: tel. 915 498 140, Javier Ruiz-Séiquer, s.j.

• **EXERCICIS ESPIRITUALS PER A SACERDOTS.**— De l'11 al 16 de juliol, dirigits per José M. León Acha, al Desert de les Palmes (Castelló). Més informació: tel. 964 300 786.

• **MISSIONERS DEL VERB DIVÍ.**— Del 19 al 25 de juliol, exercicis espirituals a Dueñas (Palència) amb el tema *Seguir a Jesús*, dirigits pel P. Martín Martínez de Morantín, s.v.d. Més informació: tel. 979 780 013, fax 979 780 872, a/e: abadin@teletel.es

• **CAMÍ DE SANTIAGO DEL NORD.**— Del 22 de juliol al 10 d'agost, des d'Oviedo a Santiago de Compostel·la, on es participarà en les Jornades Internacionals de la Joventut, per a joves de 2n de Batxillerat i universitaris. Més informació: Fernando Laiglesia, tel. 629 802 569.

• **TAIZÉ.**— Trobades de joves a Taizé durant els mesos de juliol, agost i setembre. Condicions per participar-hi: fins als 14 anys, només poden anar-hi acompanyats amb la família; de 15 o 16 anys, han d'anar acompanyats per un responsable de més de 20 anys i del mateix sexe; de 17 a 29 anys, només cal apuntar-s'hi (grups de reflexió, treball, silenci o cor); de 30 o més anys, només poden anar-hi una setmana a l'any. Més informació: Equip d'Acol·lida, dilluns, dimecres i divendres, de 19.30 a 21.00, tel. 934 873 994 o Delegació de Pastoral de Joventut, tel. 933 011 277, a/e: djoventut@infonegoci.com

• **CONVIVÈNCIA D'ESCOLANS.**— De l'1 al 5 d'agost, per a nois amb inquietud vocacional (3r i 4t d'ESO i 1r i 2n de Batxillerat) a Mondoñedo. Més informació: tel. 934 517 432 i 639 600 930.

Barcelona

• **CORPUS. LA GARRIGA.**— El 8 de juny, a les 22.00, xerrada-col·loqui sobre *El Xiprer: una experiència d'acollida i solidaritat*, amb Mercè Riera, a la sala parroquial; el 12, a les 21.00, concert de l'escolania parroquial Sant Esteve, a l'església; el 13, confecció de 24 catifes de flors; a partir de les 11.00, a la plaça de l'Església, cant amb la coral Ariadna, la coral de l'Escola de Música Josep Aymenrich i Societat Coral Aliança; castells amb els Xics de Granollers i els castellers de Sants; a les 17.30, a la plaça de l'Església, bastoners de la Garriga; audició de sardanes amb la cobla Sant Jordi; a les 19.00, als jardins de la Torre Iris, coral Cor el Tram; a les 20.00, missa solemne i processó. Altres activitats: exposició del XIX concurs de cartells de Corpus; XIX concurs d'aparadors; premi de pintura Honda-la Garriga; VII concurs foto Corpus; VII trobada de puntaires del Corpus; V torneig de futbol del Corpus. Més informació: tel. 630 336 621, a/e: corpuslagarriga@corpuslagarriga.org, web: www.corpuslagarriga.org

• **L'OU COM BALLA.**— El claustre de la parròquia de la Puríssima Concepció (c/ Roger de Llúria, 70 - Barcelona) és un dels espais en els quals es pot veure l'ou com balla, des del 10 de juny i durant vuit dies; el 13, eucaristia, a les 11.30, i en acabar la missa, processó pel claustre.

• **ORATORI DE SANT FELIP NERI DE GRÀCIA.**— El 16 de juny, a les 17.00, presentació del *Llibre d'Or dels Himnes al Senyor i Himnes quotidians de*

la Litúrgia de les Hores, de Mn. Manuel Tort. Mn. Joan Bellavista farà un comentari sobre la himnòdia litúrgica i Josep Faulí comentarà les versions dels himnes llatins del *Llibre d'Or*. C/ del Sol, 8 - Barcelona.

• **FÒRUM JOVES, RELIGIOSITAT I EVANGELI.**— Organitzat pel Centre Teològic Salesià Martí-Codolar i l'Institut Superior de Ciències Religioses Don Bos-

SANTUARI DE MONTSERRAT

✓ **TROBADA D'ANIMADORS DE CANT PER A LA LITÚRGIA.**— Del 2 al 7 d'agost, dirigida per Raül Martínez. Més informació: Lourdes Grau, tel. 938 777 766 i a/e: ccpastoral@santuari-montserrat.com

co, el 16 de juny, a les 19.30, xerrada sobre *Per una altra globalització: la seva significativitat en el jovent*, amb Jaume Llansó (de Relacions Internacionals d'UGT de Catalunya). Més informació: tel. 934 291 801, fax 934 208 817, a/e: iscr.codolar@salesians.info, web: www.marti-codolar.org

• **METGES CRISTIANS DE CATALUNYA.**— El 16 de juny, a les 19.30, *Els sants metges guaridors sant Cosme i sant Damià. Història, llegenda, goigs*. Escrit per Josep M. Vilarrasa. Parlaran: Mn. Joan Costa Bou, consiliari de la Federació de Cristians i el Dr. Josep M. Simón, president de Metges Cristians. Lloc: Federació de Cristians de Catalunya, c/ Calàbria, 273-275, entl. 4a - Barcelona.

• **BALMESIANA.**— El 16 de juny, a les 19.30, presentació del llibre *El Corazón de Jesús y la divinización del cristiano* (Editorial SCIRE), del P. Enrique Ramière, s.j. Hi intervindran el P. Pedro Suñer, s.j., i el Dr. José M. Petit; les fundacions Balmesiana i Cultura Religiosa celebren la seva festa patronal en la solemnitat del Sagrat Cor de Jesús, juntament amb les associacions vinculades a la casa. El 18, a les 19.30, se celebrarà l'eucaristia a la capella de la Balmesiana C/ Duran i Bas, 9 - Barcelona, tel. 933 026 840, a/e: secretaria@balmesiana.org

• **ESCOLA DE PREGÀRIA.**— El 17 de juny, a les 20.00, a la catedral de Barcelona,

celebració de l'Eucaristia presidida pel cardenal Ricard M. Carles. Aquest mes el tema és *És Déu qui ens fa créixer... amb els sacraments*.

• **SCHÖNSTATT.**— Organitza del 18 al 20 de juny unes convivències familiars, a la casa de colònies Mogent a Llinars del Vallès, sobre *Mirad cómo se aman*. Més informació: tel. 936 748 962.

• **MOVIMENT CRISTIÀ DE MESTRES I PROFESSORS.**— Convida tots els educadors a l'eucaristia de final de curs, presidida pel bisbe Josep Àngel Sáiz. Serà el 19 de juny, a les 10.30, a la parròquia major de Santa Anna. A les 11.30, refrigeri de germanor; a les 12.00, Carme Thió, col·laboradora de l'ICE i orientadora familiar, parlarà sobre *La incidència de l'educador en la realitat familiar*. Després hi haurà una breu trobada dels diferents fòrums del Moviment i aquells que estiguin interessats a participar-hi el proper any. Més informació: c/ Rivadeneyra, 6, 4t - Barcelona, tel. 934 125 567, a/e: mcristiapr@jazzfree.com

• **VIDA CREIXENT.**— El 19 de juny, de 10.30 a 17.00, trobada d'animadors a La Salle Bonanova. Conferència a càrrec de Mn. Agustí Viñas, *Reflexió dels 20 anys de Vida Creixent*. Treball en grup. Eucaristia i dinar de final de curs.

• **TALLERS D'ORACIÓ I VIDA.**— El 20 de juny, a les 17.30, sessió de perseverança adreçada a talleristes i simpatitzants. Locals parroquials de la Sagrada Família, c/ Provença, 450 - Barcelona.

• **MN. JOSEP M. PUJADAS.**— El 20 de juny, trasllat de les despulles de Mn. Pujadas des de la ciutat de Barcelona a la població que el va veure néixer, Canet.

• **FUNDACIÓ JOAN MARAGALL.**— El 21 de juny, a les 19.30, Sílvia Còppulo, periodista, directora i presentadora del programa *Catalunya Plural* de Com Ràdio, comentarà l'actualitat cultural i religiosa del mes. C/ València, 244, 1r - Barcelona.

• **EXERCICIS ESPIRITUALS.**— Per a noies del 12 al 17 de juliol, a la casa d'exercicis Ntra. Sra. de Montserrat, pl. Font del Lleó, 21 - Caldes de Montbui, tel. i fax 938 654 496.

• **CASA D'EXERCICIS DE SARRIÀ.**— Del 22 al 31 de juliol, exercicis espirituals

MISSSES en favor de l'Església de l'Europa de l'Est i del Tercer Món

¿Sabeu que milers de sacerdots de l'Església Missionera i de l'Europa de l'Est subsisteixen gràcies als estipendis de les Santes Misses que «Ajuda a l'Església Necessitada» fa arribar a aquests veritables deixebles de Crist d'avui dia?

Els donatius a aquesta Associació són deduïbles a la Declaració de la Renda. CIF núm. Q-2800175 - H.

Ajuda a l'Església Necessitada

Associació Pública Universal dependent de la Santa Seu
Filial: c/ Lluís Antúnez, 24, 2n 2a - 08006 Barcelona - Tel. 932 373 763
BSCH - CCC: 0049-1806-91-2110636317
E-mail: ain@ain-es.org / www.ain-es.org

«Podeu ajudar-los encarregant-los misses amb el mateix estipendi que a la seva diòcesi. Ells les celebraran amb molt de gust per les SEVES INTENCIONS»

* Vull que se celebrin..... MISSSES per les intencions següents:.....

* Envio..... € com a DONATIU

Nom i Cognoms:.....

Carrer i número:.....

C. Postal i Ciutat:.....

NECESSITEN UN PADRÍ! VOLS SER-HO TU?

DIRECTAMENT I A TRAVÉS DE MISSIONERS CATÒLICS DE MÉS DE 40 ORDES RELIGIOSOS, EN 1.100 PROJECTES DE 26 PAÏSOS DEL TERCER MÓN.

QUÈ SIGNIFICA UN APADRINAMENT?

Per a un nen: aliment cada dia, atenció sanitària dental, roba, l'oportunitat d'anar cada dia a l'escola, i sentir-se estimat per vostè.

Per a la família del nen: instrucció sobre nutrició, higiene, alfabetització, educació en la cura del nen, i formació professional.

Per als missioners/es: rebre amb alegria la vostra col·laboració en la tasca humanitària que porten a terme a favor dels pobres, dels humils, dels malalts i necessitats. Per amor, lliurement i servei a l'Evangeli.

18,03 euros mensuals ho poden fer possible

DELEGACIÓ DE LA FUNDACIÓ CRISTIANA PER A NENS I GENT GRAN

C/ Arrabal, 13, bajo A - 47140 Laguna de Duero (Valladolid)

Tel. 983 544 750 - 983 545 206 - Fax 983 544 750 e-mail: fcnaes.org

RESERVAT EL DRET DE PUBLICACIÓ

Des del carrer

El periodista Jesús Colina és un d'aquells catòlics emprenedors capaç d'arriscar-se pels somnis en què creu. Com ho va fer fa set anys la creació de l'agència catòlica de notícies Zenit, un interessant fenomen comunicatiu que s'ha aprofitat dels avantatges d'Internet per fer arribar la veu del Papa i de la Santa Seu a tots els racons del planeta. «El món vist des de Roma.» Aquest és el lema i objectiu màxim d'una empresa que ja arriba diàriament a través del correu electrònic a més de 280.000 subscriptors. Fa unes setmanes, Colina va ser a Barcelona per parlar sobre aquest sorprenent «miracle» mediàtic.

Jesús Colina és el director de l'agència catòlica de notícies Zenit

«És urgent fer parlar el Papa en àrab»

—Què li sembla que els anomenin «portaveus oficiosos del Vaticà»?

—No sé si això ens hauria de preocupar. Potser és que ens manca una sensibilitat periodística més gran i se'n alinea fàcilment amb la Santa Seu. No obstant això, demostra que el primer objectiu que ens havíem proposat, que és veure el món des de Roma i ser punt de referència sobre el que passa a la vida de l'Església, particularment a Roma, ho estem aconseguint. El més important és que els catòlics puguin confiar en nosaltres i que quan rebin les nostres notícies o visitin la nostra web (www.zenit.org) trobin el que prometem: el món vist des de Roma.

—L'èxit de l'agència de notícies Zenit, amb 280.000 subscriptors, contradiu la idea tan estesa avui que allò cristià ja no té interès?

—Personalment, penso que allò cristià interessa i més que abans. Hi ha temes de bioètica o de justícia social que avui, en una societat pragmàtica i materialista, només poden trobar alternatives a l'Evangeli. Avui es demana a crits valors transcendents. Cal il·luminar amb l'Evangeli la realitat i els interrogants que la gent es planteja. Quan una persona descobreix que la gran malaltia del

segle XXI és la depressió... s'adona que hi ha senyals d'alarma i que la gent cerca.

—Quins criteris seguiu per determinar el que entra o no a la vostra selecció diària de notícies?

—Nosaltres tenim una prioritat de notícies. Els nostres lectors volen saber el que passa a Roma amb Joan Pau II i el Vaticà. El mateix producte, doncs, crea prioritats informatives. No obstant això, a més de la informació pròpiament vaticana, també hi col·loquem notícies que tot i que són d'altres parts del món, creiem que poden donar idees, llum, criteris a qualsevol cristià.

—Malgrat que Zenit mai no ha amagat que assumeix com a línia editorial la posició de la Santa Seu, heu estat molt ben acollits per tothom, quin n'és el secret?

—No és mèrit nostre perquè a tothom l'interessa el que diu el Papa o la Santa Seu, independentment de la posició de partida. No es pot criticar o donar suport si no es coneix. Quantes vegades s'han publicat coses vaticanes o del Papa manipulades des dels mitjans de comunicació sense poder accedir a les fonts originals... Amb Internet tot això ha canviat. Avui podem saber el que real-

ment ha dit el Papa i distribuir-ho de manera relativament fàcil i barata arreu del planeta. Penso que Zenit ofereix un servei que interessa, fet de manera objectiva i professional, alhora que cobreix un buit existent en aquest tipus d'informació.

—Dirigir una empresa mediàtica a base de donatius no deu ser gens fàcil...

—Som conscients que si oferim un servei que interessa, hi haurà gent que ens ho reconeixrà d'una manera o d'una altra. I si no pot pagar amb diners, ho farà amb pregàries... Des del 1997 vivim gràcies a la generositat dels lectors.

—Cap projecte de futur?

—El somni ara és fer l'edició en àrab. Els cristians de països àrabs només tenen la informació que els arriba a través dels mitjans autòctons, generalment islàmics. Arriba, doncs, molt filtrada. En aquesta nova conjuntura internacional en la qual ens trobem, davant del perill de xoc de les civilitzacions, és fonamental crear ponts d'entesa. Jo em pregunto moltes vegades què hauria passat si Joan Pau II no hagués estat capaç de fer que la seva veu en contra de la invasió de l'Iraq fos escoltada pels països àrabs. El conflicte de civilitzacions hauria esclatat. En aquest sentit, des de Zenit volem informar regularment en el món àrab sobre el que diu el Papa i l'Església catòlica, que s'esforça de manera extraordinària per evitar aquest conflicte de civilitzacions. Cal oferir avui aquesta veu al món àrab. És urgent fer parlar el Papa en àrab.

Samuel Gutiérrez

Joan Carrera Planas
Bisbe auxiliar de Barcelona

Ara, eleccions europees

El punt feble de les propagandes electorals sol ser sempre el mateix: la desproporció entre la rotunditat de les propostes proclamades i la capacitat real que tenen els candidats de dur-les a terme, fins i tot si guanyen. Aquesta desproporció resulta particularment notòria en la campanya de les properes eleccions europees. De debò creuen els nostres candidats que si els atorguem el vot ens podran obtenir, des dels seus escons europeus, tantes coses com prometen? Allò, sobretot, més relacionat amb la nostra vida de cada dia, i encara no assolit en l'àmbit estatal ni en l'autonòmic, ens vindrà del Parlament europeu?

No pretenc pas, amb aquests interrogants, induir a cap mena d'euroescepticisme: aniré a votar com la majoria —espero— i ho faré des d'un vell desig de fer Europa i de ser a Europa. Ara bé, la fidelitat dels qui votarem, malgrat tot, obliga els candidats a afinar molt més les seves propostes, per respecte a la ciutadania, i a evitar-ne tot allò que pogués semblar pueril i suspecte de fer volar coloms.

La Conferència dels Bisbes Europeus (Comece), en la seva declaració del 24 de març passat, també formulava interrogants, a partir de cadascun dels breus missatges adreçats als votants. Vege-ne alguns.

Tot i que el Parlament europeu no té competències per legislar en qüestions com l'avortament o l'eutanàsia, vetllarà pel respecte a la vida en totes les seves fases, i el garantirà a l'hora de finançar les recerques científiques?

Vetllaran, els futurs diputats europeus, per preservar el món creat per Déu, per a nosaltres i per a les generacions futures?

En l'actual context demogràfic, el nostre model social està basat en un creixement sostenible, juntament amb la solidaritat amb els més febles. Com aconseguirà, el futur Parlament, l'equilibri entre les necessàries reformes i aquests valors essencials?

Com conjuminaran, els futurs diputats, el respecte a la diversitat i el suport a la família fonamentada en el matrimoni, com a component bàsic de la societat?

Promouran, els futurs diputats, el dret dels pares a escollir el model d'educació dels fills, sense discriminacions econòmiques i d'acord amb les seves conviccions educatives?

Serà garantit un tracte humà i equitatiu als refugiats i als emigrants?

Els diputats europeus, emprendran accions que ataquin les arrels del terrorisme i apunten a la solució dels conflictes, de manera pacífica i respectant el dret internacional?

Com afavorirà, el futur Parlament, una veritable democràcia europea, tot respectant simultàniament la diversitat social, cultural i política, i el principi de subsidiarietat?

La majoria d'aquestes aspiracions no les trobem, si més no a primera vista, en la propaganda electoral d'aquests dies... Ens caldrà recórrer, altra vegada, a les aproximacions i al mal menor. S'adonen, els polítics més sensibles, del buit perillós que deixen?

Ara mateix

Hi ha altres guerres

Ja fa més d'un any que l'actualitat informativa internacional se centra d'una manera gairebé exclusiva al voltant de la guerra de l'Iraq. Aquell país, certament, està immers en una situació de violència greu i sense una solució clara ni senzilla. Ara bé, l'interès dels mitjans de comunicació en aquest conflicte ha eclipsat d'una manera terrible totes les altres guerres que viu el món, de manera que fa l'efecte que hem oblidat que hi ha països que viuen conflictes tan o més greus que el de l'Iraq. Com a recordatori, es pot citar la guerra civil del Sudan, que fa més de vint anys que dura; o la situació de caos i violència continuada de Somàlia, que fa temps que ja no és notícia; o el vergonyós conflicte de Txetxènia; o les matances del Nepal...

Cap d'aquests conflictes no ha despertat mai les mateixes protestes que hem vist en el cas iraquetà. Encara no s'ha vist cap manifestació massiva que demani a crits la pau a Txetxènia i la fi de l'ocupació russa. Els ciutadans occidentals, totalment influïts per la nul·la objectivitat dels mitjans de comunicació de masses, oblidem que les matances de civils innocents són tan condemnables a Bagdad com a Grozni o Mogadiscio, i les cometi qui les cometi. Es proposen diverses causes per explicar aquest interès desigual que susciten les guerres depenent de qui les faci: l'antiamericanisme, per exemple. Sigui com sigui la realitat és que, malauradament, no totes les víctimes de la guerra ens mereixen la mateixa consideració.

Eduard Brufau

Rauxa

Tortosa

26 al 30 de juliol de 2004

24 escola d'estiu per a catequistes

Cursos, al matí

Formació inicial:

1. Iniciar-se a ser catequista
2. Com parlar als infants sobre Déu

Formació bàsica

3. Introducció al Nou Testament
4. La vida cristiana
5. L'home i el seu entorn

Formació específica

6. Procés d'infància 2a etapa:
l'encontre amb Jesús. *Veniu amb mi*
7. Procés d'infància 3a etapa: viure la fe en la comunitat. *Sereu els meus testimonis*
8. Catequesi d'adults i catecumenat

Formació permanent

9. Els infants i les arrels de la fe cristiana
10. Nous materials de catequesi d'adolescents
11. Reflexió sobre l'Evangeli de Marc
12. Celebrar la fe

Formació de responsables

13. El catequista davant del món d'avui

Tallers, a la tarda

1. Celebracions pròpies del catecumenat
2. Contes que ajuden a treballar els llibres del procés catequètic d'infants
3. Reflexions sobre la Confirmació (dirigit especialment als alumnes del curs que treballa el llibre *Posa't en el camí*)
4. Treball del material *Veniu amb mi* elaborat pel bisbat de Tortosa
5. Preparació de celebracions per temes concrets del procés catequètic i celebracions litúrgiques per a la missa dominical
6. La missió en el llibre *Sereu els meus testimonis*

Barcelona

20-21-22 de juliol de 2004

Seminari Salesià Martí-Codolar

Destinataris: animadors de l'equip de catequistes, preveres, religiosos dedicats a la catequesi, formadors de catequistes, col·laboradors de les Delegacions i Secretariats de Catequesi.

4^{es}

jornades interdiocesanes de catequesi

la catequesi, una responsabilitat compartida